

eul_wid: que-aa

Ἀχιλλεὺς ὁ Τατίος ὁ Ἀλεξανδρεὺς · Achilles Tatius of Alexandria

Adventures of Leucippe and Clitophon

τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα

Period: *Ῥωμαϊκή* [Roman](#)
Dialect: *Κοινή* [Koine](#)
Domain: *Μυθιστορία* [Fiction](#)
Format: *Πεζός* [Prose](#)
Affiliation: [Sophist](#)

- 1.1.1 Σιδῶν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις· Συρίων ἢ θάλασσα· μήτηρ Φοινίκων ἢ πόλις· Θηβαίων ὁ δῆμος πατήρ. δίδυμος λιμὴν ἐν κόλπῳ πλατύς, ἡρέμα κλείων τὸ πέλαγος· ἥ γὰρ ὁ κόλπος κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιὰ κοιλαίνεται, στόμα δεύτερον ὀρώρυκται, καὶ τὸ ὕδωρ αὐθις εἰσρεῖ, καὶ γίνεται τοῦ λιμένος ἄλλος λιμὴν, ὡς χειμάζειν μὲν ταύτῃ τὰς ὀλκάδας ἐν γαλήνῃ, θερίζειν δὲ τοῦ λιμένος εἰς τὸ προκόλπιον. ἐνταῦθα ἦκων ἐκ πολλοῦ χειμῶνος σῶστρα ἔθουον ἑμαυτοῦ τῇ τῶν Φοινίκων θεᾷ· Ἀστάρτην αὐτὴν καλοῦσιν οἱ Σιδῶνιοι.
- 1.1.2 περιῖων οὖν καὶ τὴν ἄλλην πόλιν καὶ περισκοπῶν τὰ ἀναθήματα ὁρῶ γραφὴν ἀνακειμένην γῆς ἅμα καὶ θαλάττης. Εὐρώπης ἢ γραφὴ· Φοινίκων ἢ θάλασσα· Σιδῶνος ἢ γῆ. ἐν τῇ γῇ λειμῶν καὶ χορὸς παρθένων.
- 1.1.3 ἐν τῇ θαλάττῃ ταῦρος ἐπενήχето, καὶ τοῖς νώτοις καλὴ παρθένος ἐπεκάθητο, ἐπὶ Κρήτην τῷ ταύρῳ πλέουσα. ἐκόμα πολλοῖς ἄνθεσιν ὁ λειμῶν· δένδρων αὐτοῖς ἀνεμémικτο φάλαγξ καὶ φυτῶν. συνεχῇ τὰ δένδρα· συνηρεφῇ τὰ πέταλα· συνηπτον οἱ πτόρθοι τὰ φύλλα, καὶ ἐγένετο τοῖς ἄνθεσιν ὄροφος ἢ τῶν φύλλων συμπλοκή. ἔγραψεν ὁ τεχνίτης ὑπὸ τὰ πέταλα καὶ τὴν σκιάν, καὶ ὁ ἥλιος ἡρέμα τοῦ λειμῶνος κάτω σποράδην διέρρει, ὅσον τὸ συνηρεφὲς τῆς τῶν φύλλων κόμης ἀνέφξεν ὁ γραφεύς.
- 1.1.5 ὅλον ἐτείχιζε τὸν λειμῶνα περιβολή· εἴσω δὲ τοῦ τῶν ὀρόφων στεφανώματος ὁ λειμῶν ἐκάθητο. αἱ δὲ πρασιαὶ τῶν ἀνθέων ὑπὸ τὰ πέταλα τῶν φυτῶν στιχηδὸν ἐπεφύκεσαν, νάρκισσος καὶ ῥόδα καὶ μυρρίναι. ὕδωρ κατὰ μέσον ἔρρει τοῦ λειμῶνος τῆς γραφῆς, τὸ μὲν ἀναβλύζον κάτωθεν ἀπὸ τῆς γῆς, τὸ δὲ τοῖς ἄνθεσι καὶ τοῖς φυτοῖς περιχεόμενον. ὀχρηγὸς τις ἐγγέγραπτο δίκηλλαν κατέχων καὶ περὶ μίαν ἀμάραν κεκυφῶς καὶ ἀνοίγων τὴν ὁδὸν τῷ ῥεύματι.
- 1.1.6 ἐν δὲ τῷ τοῦ λειμῶνος τέλει πρὸς ταῖς ἐπὶ θάλατταν τῆς γῆς ἐκβολαῖς τὰς παρθένους ἔταξεν ὁ τεχνίτης. τὸ σχῆμα ταῖς παρθένοις καὶ χαρὰς καὶ φόβου.
- 1.1.7 στέφανοι περὶ τοῖς μετώποις δεδεμένοι· κόμαι κατὰ τῶν ὤμων λελυμέναι· τὸ σκέλος ἅπαν γεγυμνωμένοι, τὸ μὲν ἄνω τοῦ χιτῶνος, τὸ δὲ κάτω τοῦ πεδίου· τὸ γὰρ ζῶσμα μέχρι γόνατος ἀνεῖλκε τὸν χιτῶνα. τὸ πρόσωπον ὡχραί· σεσηρυῖαι τὰς παρειάς· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίξασαι πρὸς τὴν θάλασσαν· μικρὸν ὑποκεχηνυῖαι τὸ στόμα, ὥσπερ ἀφήσειν ὑπὸ φόβου μέλλουσαι καὶ βοήν· τὰς χεῖρας ὡς ἐπὶ τὸν βοῦν ὥρεγον. ἐπέβαινον ἄκρας τῆς θαλάσσης, ὅσον ὑπεράνω

μικρὸν τῶν ταρσῶν ὑπερέχειν τὸ κῦμα· ἐώκεσαν δὲ βούλεσθαι μὲν ὡς ἐπὶ τὸν ταῦρον δραμεῖν, φοβεῖσθαι δὲ τῇ θαλάττῃ προσελθεῖν.

- 1.1.8 τῆς δὲ θαλάσσης ἡ χροιά διπλῇ· τὸ μὲν γὰρ πρὸς τὴν γῆν ὑπέρυθρον, κυάνεον δὲ τὸ πρὸς τὸ πέλαγος. ἀφρὸς ἐπεποίητο καὶ πέτραι καὶ κύματα· αἱ πέτραι τῆς γῆς υπερβεβλημέναι, ὁ ἀφρὸς περιλευκαίνων τὰς πέτρας, τὸ κῦμα κορυφούμενον καὶ περὶ τὰς πέτρας λυόμενον εἰς τοὺς ἀφρούς.
- 1.1.9 ταῦρος ἐν μέσῃ τῇ θαλάσσῃ ἐγέγραπτο τοῖς κύμασιν ἐποχούμενος, ὡς ὄρους ἀναβαίνοντος τοῦ κύματος, ἔνθα καμπτόμενον τοῦ βοὸς κυρτοῦται τὸ σκέλος. ἡ παρθένος μέσοις ἐπεκάθητο τοῖς νώτοις τοῦ βοός, οὐ περιβάδην, ἀλλὰ κατὰ πλευράν, ἐπὶ δεξιᾷ συμβᾶσα τῷ πόδε, τῇ λαῖᾳ τοῦ κέρως ἐχομένη, ὥσπερ ἡνίοχος χαλινού· καὶ γὰρ ὁ βοὺς ἐπέστραπτο ταύτῃ μᾶλλον πρὸς τὸ τῆς χειρὸς ἔλκον ἡνιοχούμενος.
- 1.1.10 χιτῶν ἀμφὶ τὰ στέρνα τῆς παρθένου μέχρις αἰδοῦς· τούντεῦθεν ἐπεκάλυπτε χλαῖνα τὰ κάτω τοῦ σώματος. λευκὸς ὁ χιτῶν· ἡ χλαῖνα πορφυρᾷ· τὸ δὲ σῶμα διὰ τῆς ἐσθῆτος ὑπεφαίνετο. βαθὺς ὁμφαλός· γαστήρ τεταμένη· λαπάρα στενή· τὸ στενὸν εἰς ἰξὺν καταβαῖνον ἠϋρύνετο.
- 1.1.11 μαζοὶ τῶν στέρνων ἡρέμα προκύπτοντες· ἡ συνάγουσα ζώνη τὸν χιτῶνα καὶ τοὺς μαζοὺς ἔκλειε, καὶ ἐγένετο τοῦ σώματος κάτοπτρον ὁ χιτῶν. αἱ χεῖρες ἄμφω διετέταντο, ἡ μὲν ἐπὶ κέρας, ἡ δὲ ἐπ’ οὐράν· ἥρτητο δὲ ἀμφοῖν ἐκατέρωθεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἡ καλύπτρα κύκλῳ τῶν νώτων ἐμπεπετασμένη· ὁ δὲ κόλπος τοῦ πέπλου πάντοθεν ἐτέτατο κυρτούμενος· καὶ ἦν οὗτος ἄνεμος τοῦ ζωγράφου.
- 1.1.12 ἡ δὲ δίκην ἐπεκάθητο τῷ ταύρῳ πλεούσης νηός, ὥσπερ ἰστίῳ τῷ πέπλῳ χρωμένη. περὶ δὲ τὸν βοῦν ὠρχοῦντο δελφῖνες, ἔπαιζον Ἑρωτες· εἶπες ἂν αὐτῶν ἐγγεγράφθαι καὶ τὰ κινήματα.
- 1.1.13 Ἑρως εἶλκε τὸν βοῦν· Ἑρως, μικρὸν παιδίον, ἡπλώκει τὸ πτερόν, ἥρτητο φαρέτραν, ἐκράτει τὸ πῦρ· μετέστραπτο δὲ ὡς ἐπὶ τὸν Δία καὶ ὑπεμειδία, ὥσπερ αὐτοῦ καταγελῶν, ὅτι δι’ αὐτὸν γέγονε βοὺς. Ἐγὼ δὲ καὶ τὰ ἄλλα μὲν ἐπῆνουν τῆς γραφῆς, ἅτε δὲ ὦν ἐρωτικὸς περιεργότερον ἔβλεπον τὸν ἄγοντα τὸν βοῦν Ἑρωτα· καί, “Οἶον,” εἶπον, “ἄρχει βρέφος οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ θαλάσσης.
- 1.2.1 ” ταῦτά μου λέγοντος νεανίσκος καὶ αὐτὸς παρεστώς, “Ἐγὼ ταῦτα ἂν εἰδείην,” ἔφη, “τοσαύτας ὕβρεις ἐξ ἔρωτος παθών.” “Καὶ τί πέπονθας,” εἶπον, “ὦ ἀγαθέ; καὶ γὰρ ὁρῶ σου τὴν ὄψιν οὐ μακρὰν τῆς τοῦ θεοῦ τελετῆς.
- 1.2.2 ” “Σμῆνος ἀνεγείρεις,” εἶπε, “λόγων· τὰ γὰρ ἐμὰ μύθοις ἔοικε.” “Μὴ κατοκνήσης, ὦ βέλτιστε,” ἔφη, “πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἑρωτος αὐτοῦ, ταύτῃ μᾶλλον ἥσειν, εἰ καὶ μύθοις ἔοικε.” καὶ ταῦτα δὴ λέγων δεξιούμαί τε αὐτὸν καὶ ἐπὶ τινος ἄλσους ἄγω γείτονος, ἔνθα πλάτανοι μὲν ἐπεφύκεσαν πολλοὶ καὶ πυκναί, παρέρρει δὲ ὕδωρ ψυχρόν τε καὶ διαυγές, οἶον ἀπὸ χιόνος ἄρτι λυθείσης ἔρχεται.
- 1.2.3 καθίσας οὖν αὐτὸν ἐπὶ τινος θώκου χαμαιζήλου καὶ αὐτὸς παρακαθισάμενος, “ὦρα σοι,” ἔφη, “τῆς τῶν λόγων ἀκροάσεως πάντως δὲ ὁ τοιοῦτος τόπος ἡδὺς καὶ μύθων ἄξιος ἐρωτικῶν.” Ὁ δὲ ἄρχεται τοῦ λέγειν ὧδε· Ἐμοὶ Φοινίκη γένος, Τύρος ἡ πατρίς, ὄνομα Κλειτοφῶν, πατὴρ Ἰππίας, ἀδελφὸς πατρὸς Σώστρατος, οὐ πάντα δὲ ἀδελφός, ἀλλ’ ὅσον ἀμφοῖν εἷς πατήρ· αἱ γὰρ μητέρες, τῷ μὲν ἦν Βυζαντία, τῷ δὲ ἐμῷ πατρὶ Τυρία.
- 1.3.1 ὁ μὲν οὖν τὸν πάντα χρόνον εἶχεν ἐν Βυζαντίῳ· πολὺς γὰρ ὁ τῆς μητρὸς κληρὸς ἦν αὐτῷ· ὁ δὲ ἐμὸς πατήρ ἐν Τύρῳ κατῴκει. τὴν δὲ μητέρα οὐκ οἶδα τὴν ἐμήν· ἐπὶ νηπίῳ γὰρ μοι τέθνηκεν.
- 1.3.2 ἐδέησεν οὖν τῷ πατρὶ γυναικὸς ἐτέρας, ἐξ ἧς ἀδελφή μοι Καλλιγόνῃ γίνεται. καὶ ἐδόκει μὲν τῷ πατρὶ συνάψαι μᾶλλον ἡμᾶς γάμῳ· αἱ δὲ Μοῖραι τῶν ἀνθρώπων κρείττονες ἄλλην ἐτήρουν μοι

γυναῖκα. φιλεῖ δὲ τὸ δαιμόνιον πολλάκις ἀνθρώποις τὸ μέλλον νύκτωρ λαλεῖν, οὐχ ἵνα φυλάξωνται μὴ παθεῖν (οὐ γὰρ εἰμαρμένης δύνανται κρατεῖν), ἀλλ' ἵνα κουφότερον πάσχοντες φέρωσι. τὸ μὲν γὰρ ἐξαίφνης ἀθρόον καὶ ἀπροσδόκητον ἐκπλήσσει τὴν ψυχὴν ἄφνω προσπεσὼν καὶ κατεβάπτισε, τὸ δὲ πρὸ τοῦ παθεῖν προσδοκώμενον προκατηνάλωσε κατὰ μικρὸν μελετώμενον τοῦ πάθους τὴν ἀκμὴν.

- 1.3.3 ἐπεὶ γὰρ εἶχον ἕνατον ἔτος ἐπὶ τοῖς δέκα καὶ παρεσκεύαζεν ὁ πατὴρ εἰς νέωτα ποιήσων τοὺς γάμους, ἤρχετο τοῦ δράματος ἡ Τύχη. ὄναρ ἐδόκουν συμφῶναι τῇ παρθένῳ τὰ κάτω μέρη μέχρις ὀμφαλοῦ, δύο δὲ ἐντεῦθεν τὰ ἄνω σώματα.
- 1.3.4 ἐφίσταται δὴ μοι γυνὴ φοβερὰ καὶ μεγάλη, τὸ πρόσωπον ἀγρία· ὀφθαλμοὶ ἐν αἵματι, βλοσυραὶ παρειαί, ὄφεις αἱ κόμαι. ἄρπην ἐκράτει τῇ δεξιᾷ, δᾶδα τῇ λαιᾷ. ἐπιπεσοῦσα οὖν μοι θυμῷ καὶ ἀνατείνασα τὴν ἄρπην καταφέρει τῆς ἰξύος, ἔνθα τῶν δύο σωμάτων ἦσαν αἱ συμβολαί, καὶ ἀποκόπτει μου τὴν παρθένον. περιδεὴς οὖν ἀναθορῶν ἐκ τοῦ δείματος φράζω μὲν πρὸς οὐδένα, κατ' ἐμαυτὸν δὲ πονηρὰ ἐσκεπτόμην.
- 1.3.5 ἐν δὲ τούτῳ συμβαίνει τοιάδε. ἦν ἀδελφός, ὡς ἔφην, τοῦ πατρὸς Σώστρατος. παρὰ τούτου τις ἔρχεται κομίζων ἐπιστολὴν ἀπὸ Βυζαντίου, καὶ ἦν τὰ γεγραμμένα τοιάδε· “Ἰππία τῷ ἀδελφῷ χαίρειν Σώστρατος.
- 1.3.6 “Ἦκουσι πρὸς σὲ θυγάτηρ ἐμὴ Λευκίππη καὶ Πάνθεια γυνή· πόλεμος γὰρ περιελαύνει Βυζαντίους Θρακικὸς. σῶζε δέ μοι τὰ φίλτατα τοῦ γένους μέχρι τῆς τοῦ πολέμου τύχης.” Ταῦτα ὁ πατὴρ ἀναγνούς ἀναπηδᾷ καὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἐκτρέχει καὶ μικρὸν ὕστερον αὐθις ἐπανῆκεν.
- 1.4.1 εἶπετο δὲ αὐτῷ κατόπιν πολὺ πλῆθος οἰκετῶν καὶ θεραπαινίδων, ἃς συνεκέμψας ὁ Σώστρατος ἔτυχε ταῖς γυναιξίν. ἐν μέσοις δὲ ἦν γυνὴ μεγάλη καὶ πλουσία τῇ στολῇ. ὡς δὲ ἐνέτεινα τοὺς ὀφθαλμοὺς κατ' αὐτήν, ἐν ἀριστερᾷ παρθένος ἐκφαίνεται μοι καὶ καταστράπτει μου τοὺς ὀφθαλμοὺς τῷ προσώπῳ.
- 1.4.3 τοιαύτην εἶδον ἐγὼ ποτε ἐπὶ ταύρῳ γεγραμμένην Σελήνην· ὄμμα γοργὸν ἐν ἡδονῇ· κόμη ξανθή, τὸ ξανθὸν οὐλον· ὀφρὺς μέλαινα, τὸ μέλαν ἄκρατον· λευκὴ παρειά, τὸ λευκὸν εἰς μέσον ἐφοινίσσετο καὶ ἐμιμεῖτο πορφύραν, εἰς οἷαν τὸν ἐλέφαντα Λυδία βάπτει γυνή· τὸ στόμα ρόδων ἄνθος ἦν, ὅταν ἄρχηται τὸ ρόδον ἀνοίγειν τῶν φύλλων τὰ χεῖλη. ὡς δὲ εἶδον, εὐθὺς ἀπωλώλιν· κάλλος γὰρ ὀξύτερον τιτρώσκει βέλους καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τὴν ψυχὴν καταρρεῖ· ὀφθαλμοὶ γὰρ ὁδὸς ἐρωτικῷ τραύματι.
- 1.4.5 πάντα δέ με εἶχεν ὁμοῦ, ἔπαινος, ἔκπληξις, τρόμος, αἰδώς, ἀναίδεια. ἐπήνουν τὸ μέγεθος, ἐκπεπλήγμην τὸ κάλλος, ἔτρεμον τὴν καρδίαν, ἔβλεπον ἀναιδῶς, ἡδούμεν ἁλῶναι. τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ἀφέλκειν μὲν ἀπὸ τῆς κόρης ἐβιαζόμην· οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, ἀλλ' ἀνθεῖλκον ἑαυτοὺς ἐκεῖ τῷ τοῦ κάλλους ἐλκόμενοι πείσματι, καὶ τέλος ἐνίκησαν. Αἱ μὲν δὲ κατήγοντο πρὸς ἡμᾶς, καὶ αὐταῖς ὁ πατὴρ μέρος τι τῆς οἰκίας ἀποτεμώμενος εὐτρεπίζει δεῖπνον.
- 1.5.1 καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν, συνεπίνομεν κατὰ δύο τὰς κλῖνας διαλαχόντες (οὕτω γὰρ ἔταξεν ὁ πατήρ), αὐτὸς κἀγὼ τὴν μέσσην, αἱ μητέρες αἱ δύο τὴν ἐν ἀριστερᾷ· τὴν δεξιὰν εἶχον αἱ παρθένοι. ἐγὼ δὲ ὡς ταύτην ἤκουσα τὴν εὐταξίαν, μικροῦ προσελθὼν τὸν πατέρα κατεφίλησα, ὅτι μου κατ' ὀφθαλμοὺς ἀνέκλινε τὴν παρθένον.
- 1.5.3 τί μὲν οὖν ἔφαγον, μὰ τοὺς θεοὺς, ἔγωγε οὐκ ἤδριν· ἐώκειν γὰρ τοῖς ἐν ὀνείροις ἐσθίουσιν. ἐρείσας δὲ κατὰ τῆς στρωμνῆς τὸν ἀγκῶνα καὶ ἐγκλίνας ἐμαυτὸν ὅλοις ἔβλεπον τὴν κόρην τοῖς προσώποις, κλέπτων ἅμα τὴν θέαν· τοῦτο γὰρ μοι ἦν τὸ δεῖπνον. ὡς δὲ ἤμεν ἀπὸ τοῦ δεῖπνου, παῖς ἔρχεται κιθάραν ἀρμოსάμενος, τοῦ πατρὸς οἰκέτης, καὶ ψιλαῖς τὸ πρῶτον διατινάξας ταῖς

χεροὶ τὰς χορδὰς ἔκρουε· καὶ τι κρουμάτιον ὑπολιγίνας ὑποψιθυρίζουσι τοῖς δακτύλοις, μετὰ τοῦτο ἤδη τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς ἔκρουε καὶ ὀλίγον ὅσον κιθαρίσας συνῆδε τοῖς κρούμασι.

1.5.5 τὸ δὲ ἄσμα ἦν Ἀπόλλων μεμφόμενος τὴν Δάφνην φεύγουσαν καὶ διώκων ἅμα καὶ μέλλων καταλαμβάνειν, καὶ γινομένη φυτὸν ἡ κόρη, καὶ Ἀπόλλων τὸ φυτὸν στεφανούμενος. τοῦτό μοι μᾶλλον ἄσθεν τὴν ψυχὴν ἐξέκαυσεν· ὑπέκκαυμα γὰρ ἐπιθυμίας λόγος ἐρωτικός.

1.5.6 καὶν εἰς σωφροσύνην τις ἑαυτὸν νοθετῇ, τῷ παραδείγματι πρὸς τὴν μίμησιν ἐρεθίζεται, μάλιστα ὅταν ἐκ τοῦ κρείττονος ἢ τὸ παράδειγμα· ἡ γὰρ ὦν ἀμαρτάνει τις αἰδῶς τῷ τοῦ βελτίονος ἀξιώματι παρρησία γίνεται. καὶ ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἔλεγον· “Ἴδου καὶ Ἀπόλλων ἐρᾷ, κάκεῖνος παρθένου, καὶ ἐρῶν οὐκ αἰσχύνεται, ἀλλὰ διώκει τὴν παρθένον· σὺ δὲ ὀκνεῖς καὶ αἰδῇ καὶ ἀκαίρως σωφρονεῖς μὴ κρείττων εἶ τοῦ θεοῦ;” Ὡς δὲ ἦν ἐσπέρα, πρότεραι μὲν πρὸς ὕπνον ἐτράπησαν αἱ γυναῖκες, μικρὸν δὲ ὕστερον καὶ ἡμεῖς· οἱ μὲν δὴ ἄλλοι τῇ γαστρὶ μετρήσαντες τὴν ἡδονήν, ἐγὼ δὲ τὴν εὐωχίαν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς φέρων τῶν τε τῆς κόρης προσώπων γεμισθεὶς καὶ ἀκράτῳ θεάματι καὶ μέχρι κόρου προελθὼν ἀπῆλθον μεθῶν ἔρωτι.

1.6.2 ὥς δὲ εἰς τὸ δωμάτιον παρήλθον, ἔνθα μοι καθεύδειν ἔθος ἦν, οὐδὲ ὕπνου τυχεῖν ἡδυνάμην. ἔστι μὲν γὰρ φύσει καὶ τὰ ἄλλα νοσήματα καὶ τὰ τοῦ σώματος τραύματα <ἐν> νυκτὶ χαλεπώτερα καὶ ἐπανίσταται μᾶλλον ἡμῖν ἡσυχάζουσι καὶ ἐρεθίζει τὰς ἀλγηδόνας· ὅταν γὰρ ἀναπαύηται τὸ σῶμα, τότε σχολάζει τὸ ἔλκος νοσεῖν· τὰ δὲ τῆς ψυχῆς τραύματα, μὴ κινουμένου τοῦ σώματος, πολὺ μᾶλλον ὀδυνᾷ.

1.6.3 ἐν ἡμέρᾳ μὲν γὰρ ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα πολλῆς γεμιζόμενα περιεργίας ἐπικουφίζει τῆς νόσου τὴν ἀκμήν, ἀντιπεριάγοντα τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὸ πονεῖν σχολῆς· ἂν δὲ ἡσυχία τὸ σῶμα πεδηθῇ, καθ’ ἑαυτὴν ἡ ψυχὴ γενομένη τῷ κακῷ κυμαίνεται. πάντα γὰρ ἐξεγείρεται τότε τὰ τέως κοιμώμενα· τοῖς πενθοῦσιν αἱ λῦπαι, τοῖς μεριμνῶσιν αἱ φροντίδες, τοῖς κινδυνεύουσιν οἱ φόβοι, τοῖς ἐρῶσι τὸ πῦρ.

1.6.4 περὶ δὲ τὴν ἔω μόλις ἐλεήσας μέ τις ὕπνος ἀνέπαυσεν ὀλίγον. ἀλλ’ οὐδὲ τότε μου τῆς ψυχῆς ἀπελθεῖν ἠθέλεν ἡ κόρη· πάντα γὰρ ἦν μοι Λευκίππη τὰ ἐνύπνια διελεγόμην αὐτῇ, συνέπαιζον, συνεδείπνουν, ἡπτόμην, πλείονα εἶχον ἀγαθὰ τῆς ἡμέρας· καὶ γὰρ κατεφίλησα, καὶ ἦν τὸ φίλημα ἀληθινόν· ὥστε ἐπειδὴ με ἠγειρεν ὁ οἰκέτης, ἐλοιδορούμην αὐτῷ τῆς ἀκαιρίας, ἀπολέσας ὄνειρον οὕτω γλυκύν.

1.6.6 ἀναστὰς οὖν ἐβάδιζον ἐξεπίτηδες εἶσω τῆς οἰκίας κατὰ πρόσωπον τῆς κόρης, βιβλίον ἅμα κρατῶν, καὶ ἐγκεκυφὼς ἀνεγίνωσκον· τὸν δὲ ὀφθαλμόν, εἰ κατὰ τὰς θύρας γενοίμην, ὑπείλιπτον κάτωθεν, καὶ τινὰς ἐμπεριπατήσας διαύλους καὶ ἐποχετευσάμενος ἐκ τῆς θέας ἔρωτα σαφῶς ἀπήειν ἔχων τὴν ψυχὴν κακῶς. καὶ ταῦτά μοι τριῶν ἡμερῶν ἐπυρσεύετο. Ἦν δὲ μοι Κλεινίας ἀνεψιός, ὀρφανὸς καὶ νέος, δύο ἀναβεβηκῶς ἔτη τῆς ἡλικίας τῆς ἐμῆς, ἔρωτι τετελεσμένος· μεираκίου δὲ ὁ ἔρως ἦν.

1.7.1 οὕτω δὲ εἶχε φιλοτιμίας πρὸς αὐτό, ὥστε καὶ ἵππον πριάμενος, ἐπεὶ θεασάμενον τὸ μεираκίον ἐπήνεσεν, εὐθὺς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸν ἵππον. ἔσκωπτον οὖν αὐτὸν αἰετὶ τῆς ἀμεριμνίας, ὅτι σχολάζει φιλεῖν καὶ δοῦλός ἐστιν ἐρωτικῆς ἡδονῆς.

1.7.2 ὁ δὲ μοι μειδιῶν καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπισείων ἔλεγεν· “Ἔση καὶ σύ μοι ποτὲ δοῦλος.” ταχὺ πρὸς τοῦτον ἀπὼν καὶ ἀσπασάμενος καὶ παρακαθιστάμενος, “Ἔδωκα,” ἔφην, “Κλεινία, σοὶ δίκην τῶν σκωμμάτων.

1.7.3 δοῦλος γέγονα καγώ.” ἀνακροτήσας οὖν τὰς χεῖρας ἐξεγέλασε καὶ ἀναστὰς κατεφίλησέ μου τὸ πρόσωπον ἐμφαίνον ἐρωτικὴν ἀγρυπνίαν· καί, “Ερᾶς,” εἶπεν, “ἐρᾶς ἀληθῶς· οἱ ὀφθαλμοί σου λέγουσιν.” ἄρτι δὲ λέγοντος αὐτοῦ Χαρικλῆς εἰστρέχει (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ μεираκίῳ) τεθορυβημένος, “Οἶχομαί σοι,” λέγων, “Κλεινία.” καὶ συνεστέναξεν ὁ Κλεινίας, ὥσπερ ἐκ τῆς

ἐκείνου ψυχῆς κρεμάμενος· καὶ τῇ φωνῇ τρέμων, “Ἀποκτενεῖς,” εἶπε, “σιωπῶν· τί σε λυπεῖ; τί νιν δεῖ μάχεσθαι;” καὶ ὁ Χαρικλῆς, “Γάμον,” εἶπεν, “ὁ πατήρ μοι προξενεῖ, καὶ γάμον ἀμόρφου κόρης, ἵνα διπλῶ συνοικῶ τῷ κακῷ.

1.7.4 πονηρὸν μὲν γὰρ γυνή, κἄν εὖμορφος ᾗ· ἐὰν δὲ καὶ ἀμορφίαν δυστυχῇ, τὸ κακὸν διπλοῦν. ἀλλὰ πρὸς τὸν πλοῦτον ὁ πατήρ ἀποβλέπων σπουδάζει τὸ κῆδος.

1.7.5 ἐκδίδομαι ὁ δυστυχὴς τοῖς ἐκείνης χρήμασιν, ἵνα γήμω πωλούμενος.” Ὡς οὖν ταῦτα ἤκουσεν ὁ Κλεινίας, ὠχρίασεν.

1.8.1 ἐπιπαρώξυνεν οὖν τὸ μεираκίον ἀποθέσθαι τὸν γάμον, τὸ τῶν γυναικῶν γένος λοιδορῶν. “Γάμον,” εἶπεν, “ἤδη σοι δίδωσιν ὁ πατήρ; τί γὰρ ἡδίκησας, ἵνα καὶ πεδηθῇς; οὐκ ἀκούεις τοῦ Διὸς λέγοντος ‘Τοῖς δ’ ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ὃ κεν ἅπαντες τέρπωνται κατὰ θυμόν, ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες;’ αὕτη γυναικῶν ἡδονή, καὶ ἔοικε τῇ τῶν Σειρήνων φύσει· κάκεῖναι γὰρ ἡδονῇ φονεύουσιν ὥδῃς.

1.8.3 ἔστι δέ σοι συνιέναι τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ καὶ ἀπ’ αὐτῆς τῆς τοῦ γάμου παρασκευῆς βόμβος αὐλῶν, δικλίδων κτύπος, πυρσῶν δαδουχία. ἐρεῖ τις ἰδὼν τοσοῦτον κυδοιμόν· “Ἀτυχὴς ὁ μέλλων γαμεῖν· ἐπὶ πόλεμον, δοκῶ μοι, πέμπεται.” ἀλλ’ εἰ μὲν ἰδιώτης ἦσθα μουσικῆς, ἡγνόεις ἂν τὰ τῶν γυναικῶν δράματα· νῦν δὲ κἄν ἄλλοις λέγοις, ὅσων ἐνέπλησαν μύθων γυναῖκες τὴν σκηνήν· <ὁ> ὄρμος Ἐριφύλης, Φιλομήλας ἢ τράπεζα, Σθενεβοίας ἢ διαβολή, Ἀερόπης ἢ κλοπή, Πρόκνης ἢ σφαγή.

1.8.5 ἂν τὸ Χρυσηΐδος κάλλος Ἀγαμέμνων ποθῇ, λοιμὸν τοῖς Ἑλλήσι ποιεῖ· ἂν τὸ Βρισηΐδος κάλλος Ἀχιλλεὺς ποθῇ, πένθος αὐτῷ προξενεῖ· ἐὰν ἔχη γυναῖκα Κανδαύλης καλήν, φονεῦει Κανδαύλην ἢ γυνή. τὸ μὲν γὰρ Ἑλένης τῶν γάμων πῦρ ἀνῆψε κατὰ τῆς Τροίας ἄλλο πῦρ· ὁ δὲ Πηνελόπης γάμος τῆς σώφρονος πόσους νυμφίους ἀπώλεσεν; ἀπέκτεινεν Ἰππόλυτον φιλοῦσα Φαῖδρα, Κλυταιμῆστρα δὲ Ἀγαμέμνονα μὴ φιλοῦσα.

1.8.7 ὦ πάντα τολμῶσαι γυναῖκες· κἄν φιλῶσι, φονεύουσι· κἄν μὴ φιλῶσι, φονεύουσιν. Ἀγαμέμνονα ἔδει φονευθῆναι τὸν καλόν, οὗ κάλλος οὐράνιον ἦν, ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἵκελος Διὶ τερπικεραύνων· καὶ ταύτην ἀπέκοψεν, ὦ Ζεῦ, τὴν κεφαλὴν γυνή. καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τῶν εὐμόρφων τις ἂν εἴποι γυναικῶν, ἔνθα καὶ μέτριον τὸ ἀτύχημα.

1.8.8 τὸ γὰρ κάλλος ἔχει τινὰ παρηγορίαν τῶν κακῶν, καὶ τοῦτό ἐστιν ἐν ἀτυχήμασιν εὐτυχεῖν· εἰ δὲ μηδὲ εὖμορφος, ὥς φῆς, ἢ συμφορὰ διπλῇ. καὶ πῶς ἂν τις ἀνάσχοιτο, καὶ ταῦτα μεираκίον οὕτω καλόν; μή, πρὸς θεῶν, Χαρίκλεις, μήπω μοι δοῦλος γένῃ, μηδὲ τὸ ἄνθος πρὸ καιροῦ τῆς ἥβης ἀπολέσης· πρὸς γὰρ τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτό ἐστι τοῦ γάμου τὸ ἀτύχημα· μαραίνει τὴν ἀκμήν.

1.8.9 μή, δέομαι, Χαρίκλεις, μήπω μοι μαρνανθῆς μὴ παραδῶς εὖμορφον τρυγῆσαι ῥόδον ἀμόρφῳ γεωργῷ.” καὶ ὁ Χαρικλῆς, “Ταῦτα μέν,” ἔφη, “καὶ θεοῖς καὶ ἐμοὶ μελήσει· καὶ γὰρ εἰς τὴν προθεσμίαν τῶν γάμων χρόνος ἐστὶν ἡμερῶν, πολλὰ δ’ ἂν γένοιτο καὶ ἐν νυκτὶ μιᾷ· καὶ κατὰ σχολὴν ζητήσομεν.

1.8.11 τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐφ’ ἵππασίαν ἄπειμι. ἔξ οὔ γάρ μοι τὸν ἵππον ἐχαρίσω τὸν καλόν, οὕπω σου τῶν δώρων ἀπῆλαυσα. ἐπικουφιεῖ δέ μοι τὸ γυμνάσιον τῆς ψυχῆς τὸ λυπούμενον.” ὁ μὲν οὖν ἀπῆει τὴν τελευταίαν ὁδόν, ὕστατα καὶ πρῶτα μελλήσων ἱππάζεσθαι. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Κλεινίαν καταλέγω μοι τὸ δρᾶμα πῶς ἐγένετο, πῶς πάθοιμι, πῶς ἴδοιμι, τὴν καταγωγὴν, τὸ δεῖπνον, τὸ κάλλος τῆς κόρης.

1.9.1 τελευτῶν δὲ τῷ λόγῳ συνιέναι ἀσχημονῶν, “Οὐ φέρω,” λέγων, “Κλεινία, τὴν ἀνίαν· ὅλος γάρ μοι προσέπεσεν ὁ Ἔρως καὶ αὐτόν μου διώκει τὸν ὕπνον τῶν ὁμμάτων· πάντοτε Λευκίππην φαντάζομαι. οὐ γέγονεν ἄλλῳ τινὶ τοιοῦτον ἀτύχημα· τὸ γὰρ κακόν μοι καὶ συνοικεῖ.

1.9.2

” καὶ ὁ Κλεινίας, “Ληρεῖς,” εἶπεν, “οὕτως εἰς ἔρωτα εὐτυχῶν. οὐ γὰρ ἐπ’ ἀλλοτρίας θύρας ἐλθεῖν σε δεῖ οὐδὲ διάκονον παρακαλεῖν· αὐτὴν σοι δέδωκε τὴν ἐρωμένην ἢ τύχην καὶ φέρουσα ἔνδον ἵδρυσεν. ἄλλω μὲν γὰρ ἐραστῇ καὶ βλέμμα μόνον ἤρκεσε τηρουμένης παρθένου, καὶ μέγιστον τοῦτο ἀγαθὸν νενόμικεν ἐραστής, ἐὰν καὶ μέχρι τῶν ὁμμάτων εὐτυχῇ, οἱ δὲ εὐδαιμονέστεροι τῶν ἐραστῶν, ἂν τύχῃσι καὶν ῥήματος μόνου.

1.9.3 σὺ δὲ βλέπεις αἰεὶ καὶ ἀκούεις αἰεὶ καὶ συνδειπνεῖς καὶ συμπίνεις· καὶ ταῦτα εὐτυχῶν ἐγκαλεῖς· ἀχάριστος εἶ πρὸς ἔρωτος δωρεάν.

1.9.4 οὐκ οἶδας οἷόν ἐστιν ἐρωμένη βλεπομένη· μείζονα τῶν ἔργων ἔχει τὴν ἡδονήν. ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀλλήλοις ἀντανακλώμενοι ἀπομάττουσιν ὥς ἐν κατόπτρῳ τῶν σωμάτων τὰ εἶδωλα· ἡ δὲ τοῦ κάλλους ἀπορροή, δι’ αὐτῶν εἰς τὴν ψυχὴν καταρρέουσα, ἔχει τινὰ μίξιν ἐν ἀποστάσει· καὶ ὀλίγον ἐστὶ τῆς τῶν σωμάτων μίξεως· καινὴ γάρ ἐστι σωμάτων συμπλοκή.

1.9.5 ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸ ἔργον ἔσσεσθαι ταχὺ μαντεύομαι. μέγιστον γὰρ ἐστὶν ἐφόδιον εἰς πειθῶ συνεχῆς πρὸς ἐρωμένην ὁμιλία. ὀφθαλμὸς γὰρ φιλίας πρόξενος καὶ τὸ σύνθηρες τῆς κοινωνίας εἰς χάριν ἀνυσιμώτερον. εἰ γὰρ τὰ ἄγρια τῶν θηρίων συνηθεία τιθασεύεται, πολὺ μᾶλλον ταύτῃ μαλαχθεῖη καὶ γυνή.

1.9.6 ἔχει δέ τι πρὸς παρθένον ἐπαγωγὸν ἡλικιώτης ἐρῶν· τὸ δὲ ἐν ὥρᾳ τῆς ἀκμῆς ἐπεῖγον εἰς τὴν φύσιν καὶ τὸ συνειδὸς τοῦ φιλεῖσθαι τίκτει πολλάκις ἀντέρωτα. θέλει γὰρ ἐκάστη τῶν παρθένων εἶναι καλή, καὶ φιλουμένη χαίρει καὶ ἐπαινεῖ τῆς μαρτυρίας τὸν φιλοῦντα· καὶ μὴ φιλήσῃ τις αὐτήν, οὕτω πεπίστευκεν εἶναι καλή. ἐν οὖν σοι παραινῶ μόνον· ἐρᾶσθαι πιστευσάτω, καὶ ταχέως σε μιμήσεται.

1.9.7 ” “Πῶς οὖν ἂν,” εἶπον, “γένοιτο τοῦτο τὸ μάντευμα; δός μοι τὰς ἀφορμάς· σὺ γὰρ ἀρχαιότερος μύστης ἐμοῦ καὶ συνηθέστερος ἤδη τῇ τελετῇ τοῦ θεοῦ. τί λέγω; τί ποιῶ; πῶς ἂν τύχοιμι τῆς ἐρωμένης; οὐκ οἶδα γὰρ ἐγὼ τὰς ὁδοὺς.” “Μηδέν,” εἶπεν ὁ Κλεινίας, “πρὸς ταῦτα ζητεῖ παρ’ ἄλλου μαθεῖν· αὐτοδίδακτος γὰρ ἐστὶν ὁ θεὸς σοφιστής.

1.10.1 ὥσπερ γὰρ τὰ ἀρτίτοκα τῶν βρεφῶν οὐδεὶς διδάσκει τὴν τροφήν, αὐτόματα δὲ ἐκμανθάνει καὶ οἶδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὕσαν αὐτοῖς τὴν τράπεζαν, οὕτω καὶ νεανίσκος ἔρωτος πρωτοκύμων οὐ δεῖται διδασκαλίας πρὸς τὸν τοκετόν. ἐὰν γὰρ ἡ ὥδις παραγένηται καὶ ἐνστέῃ τῆς ἀνάγκης ἢ προθεσμία, μηδὲν πλανηθεῖς, καὶν πρωτοκύμων ᾗς, εὐρήσεις τεκεῖν, ὑπ’ αὐτοῦ μαιωθείς τοῦ θεοῦ.

1.10.2 ὅσα δὲ ἐστὶ κοινὰ καὶ μὴ τῆς εὐκαιροῦ τύχης δεόμενα, ταῦτα ἀκούσας μάθε. σὺ μηδὲν μὲν εἴπης πρὸς τὴν παρθένον Ἀφροδίσιον, τὸ δὲ ἔργον ζητεῖ πῶς γένηται σιωπῇ. παῖς γὰρ καὶ παρθένος ὅμοιοι μὲν εἰσιν εἰς αἰδῶ· πρὸς δὲ τὴν τῆς Ἀφροδίτης χάριν καὶ γνώμης ἔχουσιν, ἃ πάσχουσιν ἀκούειν οὐ θέλουσι· τὴν γὰρ αἰσχύνην κείσθαι νομίζουσιν ἐν τοῖς ῥήμασι.

1.10.4 γυναῖκας μὲν γὰρ εὐφραίνει καὶ τὰ ῥήματα· παρθένος δὲ τοὺς μὲν ἔξωθεν ἀκροβολισμοὺς τῶν ἐραστῶν εἰς πεῖραν φέρει καὶ ἄφνω συντίθεται τοῖς νεύμασιν· ἐὰν δὲ αἰτήσης τὸ ἔργον προσελθὼν, ἐκπλήξῃς αὐτῆς τὰ ὤτα τῇ φωνῇ, καὶ ἐρυθριᾷ καὶ μισεῖ τὸ ῥῆμα καὶ λοιδορεῖσθαι δοκεῖ· καὶν ὑποσχέσθαι θέλῃ τὴν χάριν, αἰσχύνεται. τότε γὰρ πάσχειν νομίζει τὸ ἔργον, ὅτε μᾶλλον τὴν πεῖραν ἐκ τῆς τῶν λόγων ἡδονῆς ἀκούει. ἐὰν δέ, τὴν πεῖραν προσάγων τὴν ἄλλην καὶ εὐάγωγον αὐτὴν κατασκευάσας, ἡδέως ἤδη προσέρχῃ, σιώπα μὲν οὖν τὰ πολλὰ ὥς ἐν μυστηρίοις, φίλησον δὲ προσελθὼν ἡρέμα· τὸ γὰρ ἐραστοῦ φίλημα πρὸς ἐρωμένην θέλουσαν μὲν παρέχειν αἵτησίς ἐστι σιωπῇ, πρὸς ἀπειθοῦσαν δέ, ἱκετηρία.

1.10.6 καὶν μὲν προσῇ τις συνθήκη τῆς πράξεως, πολλάκις δὲ καὶ ἐκοῦσαι πρὸς τὸ ἔργον ἐρχόμεναι θέλουσι βιάζεσθαι δοκεῖν, ἵνα τῇ δόξῃ τῆς ἀνάγκης ἀποτρέπωνται τῆς αἰσχύνης τὸ ἐκούσιον. μὴ τοίνυν ὀκνήσης, ἐὰν ἀνθισταμένην αὐτὴν ἴδῃς, ἀλλ’ ἐπιτήρει πῶς ἀνθίσταται· σοφίας γὰρ

κάνταῦθα δεῖ. κἄν μὲν προσκαρτερῇ, ἐπίσχες τὴν βίαν· οὐπω γὰρ πείθεται· ἐὰν δὲ μαλθακώτερον ἤδη θέλῃ, χορήγησον τὴν ὑπόκρισιν, μὴ ἀπολέσης σου τὸ δῶμα.

1.10.7 ” Κἀγὼ δέ, “Μεγάλα μὲν,” ἔφην, “ἐφόδιά μοι δέδωκας καὶ εὐχομαι τυχεῖν, Κλεινία.

1.11.1 φοβοῦμαι δ’ ὅμως μὴ κακῶν μοι γένηται τὸ εὐτύχημα μειζόνων ἀρχῇ καὶ ἐπιτρίψῃ με πρὸς ἔρωτα πλείονα. ἂν οὖν ἀυξηθῇ μοι τὸ δεινόν, τί δράσω; γαμεῖν μὲν οὐκ ἂν δυνάμην.

1.11.2 ἄλλῃ γὰρ δέδομαι παρθένῳ. ἐπικεῖται δέ μοι πρὸς τοῦτον τὸν γάμον ὁ πατήρ, δίκαια αἰτῶν, οὐ ξένην οὐδὲ αἰσχρὰν γῆμαι κόρην, οὐδ’ ὥς Χαρικλέα πλούτῳ με πωλεῖ, ἀλλ’ αὐτοῦ μοι δίδωσι θυγατέρα, καλὴν μὲν, ὧ θεοί, πρὶν Λευκίππην ἰδεῖν· νῦν δὲ καὶ πρὸς τὸ κάλλος αὐτῆς τυφλώττω καὶ πρὸς Λευκίππην μόνην τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχω. ἐν μεθορίῳ κεῖμαι δύο ἐναντίων· Ἔρωσ ἀνταγωνίζεται καὶ πατήρ.

1.11.3 ὁ μὲν ἔστηκεν αἰδοῖ κρατῶν, ὁ δὲ κάθηται πυρπολῶν. πῶς κρίνω τὴν δίκην; ἀνάγκη μάχεται καὶ φύσις. καὶ θέλω μὲν σοὶ δικάσαι, πάτερ, ἀλλ’ ἀντίδικον ἔχω χαλεπώτερον. βασανίζει τὸν δικαστὴν, ἔστηκε μετὰ βελῶν, κρίνεται μετὰ πυρός. ἂν ἀπειθήσω, πάτερ, αὐτῷ καίομαι τῷ πυρί.” Ἡμεῖς μὲν οὖν ταῦτα ἐφιλοσοφοῦμεν περὶ τοῦ θεοῦ· ἐξαίφνης δὲ παῖς εἰστρέχει τῶν τοῦ Χαρικλέους οἰκετῶν, ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὴν ἀγγελίαν τοῦ κακοῦ, ὥς καὶ τὸν Κλεινίαν εὐθὺς ἀνακραγεῖν θεασάμενον· “Κακόν τι γέγονε Χαρικλεῖ.

1.12.1 ” ἅμα δὲ αὐτῷ λέγοντι συνεξεφώνησεν ὁ οἰκέτης· “Τέθνηκε Χαρικλῆς.” τὸν μὲν δὴ Κλεινίαν πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἀφῆκεν ἡ φωνὴ καὶ ἔμμενεν ἀκίνητος, ὥσπερ τυφῶνι βεβλημένος τῷ λόγῳ.

1.12.2 ὁ δὲ οἰκέτης διηγεῖται· “Ἐπὶ τὸν ἵππον τὸν σὸν ἐκάθισεν, ὧ Κλεινία, ὃς τὰ πρῶτα μὲν ἤλαυνεν ἡρέμα, δύο δὲ περιελθὼν ἢ τρεῖς δρόμους τὴν ἵππασίαν ἐπέσχε καὶ τὸν ἵππον ἰδροῦντα κατέψα καθήμενος, τοῦ ῥυτῆρος ἀμελήσας. ἀπομάττοντος δὲ τῆς ἔδρας τοὺς ἰδρώτας ψόφος κατόπιν γίνεται, καὶ ὁ ἵππος ἐκταραχθεὶς πηδᾷ ὀρθίος ἀρθεὶς καὶ ἀλογίστως ἐφέρετο.

1.12.3 τὸν γὰρ χαλινὸν δακῶν καὶ τὸν αὐχένα σιμώσας φρίξας τε τὴν κόμην, οἰστρηθεὶς τῷ φόβῳ διαέριος ἵπτατο. τῶν δὲ ποδῶν οἱ μὲν ἔμπροσθεν ἤλλοντο, οἱ δὲ ὀπισθεν τοὺς πρόσθεν ἐπειγόμενοι φθάσαι τὸν δρόμον ἐπέσπευδον, διώκοντες τὸν ἵππον. ὁ δὲ ἵππος τῇ τῶν ποδῶν κυρτούμενος ἀμίλλῃ ἄνω τε καὶ κάτω πηδῶν πρὸς τὴν ἐκατέρων σπουδὴν δίκην νεῶς χειμαζομένης τοῖς νώτοις ἐκυμαίνετο.

1.12.4 ὁ δὲ κακοδαίμων Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ τῆς ἵππειας ταλαντούμενος κύματος ἐκ τῆς ἔδρας ἐσφαιρίζετο, ποτὲ μὲν ἐπ’ οὐρὰν κατολισθαίνων, ποτὲ δὲ ἐπὶ τράχηλον κυβιστῶν· ὁ δὲ τοῦ κλύδωνος ἐπίζεν αὐτὸν χειμῶν. τῶν δὲ ῥυτῆρων οὐκέτι κρατεῖν δυνάμενος, δούς δὲ ἑαυτὸν ὅλως τῷ τοῦ δρόμου πνεύματι, τῆς τύχης ἦν.

1.12.5 ὁ δὲ ἵππος ῥύμη θέων ἐκτρέπεται τῆς λεωφόρου καὶ ἐς ὕλην ἐπήδησε καὶ εὐθὺς τὸν ἄθλιον Χαρικλέα περιρρήγνυσι δένδρῳ. ὁ δέ, ὥς ἀπὸ μηχανῆς προσαραχθεὶς, ἐκκρούεται μὲν τῆς ἔδρας, ὑπὸ δὲ τῶν τοῦ δένδρου κλάδων τὸ πρόσωπον αἰσχύνεται καὶ τοσούτοις περιδρύπτεται τραύμασιν, ὅσαι τῶν κλάδων ἦσαν αἱ αἰχμαί. οἱ δὲ ῥυτῆρες αὐτῷ περιδεθέντες οὐκ ἤθελον ἀφεῖναι τὸ σῶμα, ἀλλ’ ἀνθεῖλκον αὐτόν, περισύροντες θανάτου τρίβον.

1.12.6 ὁ δὲ ἵππος ἔτι μᾶλλον ἐκταραχθεὶς τῷ πτώματι καὶ ἐμποδιζόμενος εἰς τὸν δρόμον τῷ σώματι κατεπάτει τὸν ἄθλιον, ἐκλακτίζων τὸν δεσμὸν τῆς φυγῆς· ὥστε οὐκ ἂν αὐτόν τις ἰδὼν οὐδὲ γνωρίσειεν.” Ταῦτα μὲν οὖν ἀκούων ὁ Κλεινίας ἐσίγα τινὰ χρόνον ὑπὸ ἐκπλήξεως· μεταξὺ δὲ νήψας ἐκ τοῦ κακοῦ διωλύγιον ἐκώκυσε καὶ ἐκδραμεῖν ἐπὶ τὸ σῶμα μὲν ἠπείγετο· ἐπηκολούθουν δὲ κἀγώ, παρηγορῶν ὥς ἡδυνάμην.

1.13.2 καὶ ἐν τούτῳ φοράδην Χαρικλῆς ἐκομίζετο, θέαμα οἴκτιστον καὶ ἐλεεινόν· ὅλος γὰρ τραῦμα ἦν, ὥστε μηδένα τῶν παρόντων κατασχεῖν τὰ δάκρυα. ἐξῆρχε δὲ τοῦ θρήνου ὁ πατήρ

πολυτάρακτον βοῶν· “Οἷος ἅπ’ ἐμοῦ προελθὼν, οἷος ἐπανερχῇ μοι, τέκνον· ὦ πονηρῶν ἵππασμάτων. οὐδὲ κοινῶ μοι θανάτῳ τέθνηκας· οὐδὲ εὐσχήμων φαίνῃ νεκρός. τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις τῶν ἀποθανόντων κἂν ἵχνος τῶν γνωρισμάτων διασώζεται· κἂν τὸ ἄνθος τις τῶν προσώπων ἀπολέσῃ, τηρεῖ τὸ εἶδωλον καὶ παρηγορεῖ τὸ λυπούμενον καθεύδοντα μιμούμενος· τὴν μὲν γὰρ ψυχὴν ἐξεῖλεν ὁ θάνατος, ἐν δὲ τῷ σώματι τηρεῖ τὸν ἄνθρωπον.

1.13.4 σοῦ δὲ ὁμοῦ καὶ ταῦτα διέφθειρεν ἡ τύχη, καὶ μοι τέθνηκας θάνατον διπλοῦν, ψυχῇ καὶ σώματι. οὕτως σου τέθνηκε καὶ τῆς εἰκόνος ἡ σκιά· ἡ μὲν γὰρ ψυχὴ σου πέφευγεν, οὐχ εὐρίσκω δέ σε οὐδὲ ἐν τῷ σώματι. πότε μοι, τέκνον, γαμεῖς; πότε σου θύσω τοὺς γάμους, ἵππεῦ καὶ νυμφίε; νυμφίε μὲν ἀτελές, ἵππεῦ δὲ δυστυχές.

1.13.5 τάφος μὲν σοι, τέκνον, ὁ θάλαμος, γάμος δὲ ὁ θάνατος, θρῆνος δὲ ὁ ὑμέναιος, ὁ δὲ κωκυτὸς οὗτος τῶν γάμων ὦδαί. ἄλλο σοι, τέκνον, προσεδόκων πῦρ ἀνάψαι· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔσβεσεν ἡ φθονερά τύχη μετὰ σοῦ· ἀνάπτει δέ σοι δῆδας κακῶν.

1.13.6 ὦ πονηρᾶς ταύτης δαδουχίας· ἡ νυμφικὴ σοι δαδουχία ταφὴ γίνεται.” Ταῦτα μὲν οὖν οὕτως ἐκώκυεν ὁ πατήρ, ἐτέρωθεν δὲ καθ’ αὐτὸν ὁ Κλεινίας (καὶ ἦν θρήνων ἄμιλλα, ἐραστοῦ καὶ πατρός)· “Εγὼ μου τὸν δεσπότην ἀπολώλεκα.

1.14.1 τί γὰρ αὐτῷ τοιοῦτον δῶρον ἐχαριζόμεν; φιάλη γὰρ οὐκ ἦν χρυσῇ, ἴν’ ἐσπένδετο πίνων καὶ ἐχρήτό μου τῷ δώρῳ τρυφῶν; ἐγὼ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐχαριζόμεν θηρίον μειρακίῳ καλῶ, ἐκαλλώπιζον δὲ καὶ τὸ πονηρὸν θηρίον προστερνιδίοις, προμετωπιδίοις, φαλάροις ἀργυροῖς, χρυσαῖς ἡνίαις.

1.14.2 οἷμοι Χαρίκλεις· ἐκόσμησά σου τὸν φονέα χρυσῶ. ἵππε πάντων θηρίων ἀγριώτατε, πονηρὲ καὶ ἀχάριστε καὶ ἀναίσθητε κάλλους· ὁ μὲν κατέψα σου τοὺς ἰδρώτας καὶ τροφὰς ἐπηγγέλλετο πλείονας καὶ ἐπῆνει τὸν δρόμον, σὺ δὲ ἀπέκτεινας ἐπαινούμενος.

1.14.3 οὐχ ἥδου προσαπτομένου σου τοιοῦτου σώματος, οὐκ ἦν σοι τοιοῦτος ἵππεὺς τρυφή, ἀλλ’ ἔρριψας, ἄστοργε, τὸ κάλλος χαμαί. οἷμοι δυστυχής· ἐγὼ δέ σου τὸν φονέα, τὸν ἀνδροφόνον ἐωνησάμην.” Μετὰ δὲ τὴν ταφὴν εὐθύς ἔσπευδον ἐπὶ τὴν κόρην· ἡ δὲ ἦν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς οἰκίας.

1.15.1 ὁ δὲ παράδεισος ἄλσος ἦν, μέγα τι χρήμα πρὸς ὀφθαλμῶν ἡδονήν· καὶ περὶ τὸ ἄλσος τειχίον ἦν αὐτάρκες εἰς ὕψος καὶ ἐκάστη πλευρὰ τειχίου (τέσσαρες δὲ ἦσαν πλευραὶ) κατάστεγος ὑπὸ χορῶ κιόνων· ὑπὸ δὲ τοῖς κίοσιν ἔνδον ἦν ἡ τῶν δένδρων πανήγυρις. ἔθαλλον οἱ κλάδοι, συνέπιπτον ἀλλήλοις ἄλλος ἐπ’ ἄλλον· γείτονες αἱ τῶν πετάλων περιπλοκαί, τῶν φύλλων περιβολαί, τῶν καρπῶν συμπλοκαί.

1.15.2 τοσαύτη τις ἦν ὁμιλία τῶν φυτῶν. ἐνίοις δὲ τῶν δένδρων τῶν ἀδροτέρων κιττὸς καὶ σμίλαξ παρεπεφύκει· ἡ μὲν ἐξηρημένη πλατάνου καὶ περιπυκάζουσα ῥαδινῇ τῇ κόμῃ· ὁ δὲ κιττὸς περὶ πεύκην ἐλιχθεὶς ὠκειοῦτο τὸ δένδρον ταῖς περιπλοκαῖς, καὶ ἐγίνετο τῷ κιττῷ ὄχημα τὸ φυτόν, στέφανος δὲ ὁ κιττὸς τοῦ φυτοῦ.

1.15.4 ἄμπελοι δὲ ἐκατέρωθεν τοῦ δένδρου, καλάμοις ἐποχούμεναι, τοῖς φύλλοις ἔθαλλον, καὶ ὁ καρπὸς ὠραίαν εἶχε τὴν ἄνθη καὶ διὰ τῆς ὀπῆς τῶν καλάμων ἐξεκρέματο καὶ ἦν βόστρυχος τοῦ φυτοῦ· τῶν δὲ φύλλων ἄνωθεν αἰωρουμένων ὑφ’ ἡλίου πρὸς ἄνεμον συμμιγεῖ ὥχρᾶν ἐμάρμαιρεν ἡ γῆ τὴν σκιάν. τὰ δὲ ἄνθη ποικίλην ἔχοντα τὴν χροιάν ἐν μέρει συνεξέφαινε τὸ κάλλος, καὶ ἦν τοῦτο τῆς γῆς πορφύρα, <ἶον> καὶ νάρκισσος καὶ ῥόδον.

1.15.5 μία μὲν τῷ ῥόδῳ καὶ τῷ ναρκίσσῳ ἡ κάλυξ ὅσον εἰς περιγραφὴν, καὶ ἦν φιάλη τοῦ φυτοῦ. ἡ χροιά δὲ τῶν περὶ τὴν κάλυκα φύλλων ἐσχισμένων τῷ ῥόδῳ μὲν αἵματος τὸ ἄνω καὶ γάλακτος

τὸ κάτω τοῦ φύλλου, καὶ ὁ νάρκισσος ἦν τὸ πᾶν ὁμοῖος τῷ κάτω τοῦ ῥόδου. τῷ <δ> ἴω κάλυξ μὲν οὐδαμοῦ, χροιὰ δὲ οἷαν ἢ τῆς θαλάσσης ἀστράπτει γαλήνη.

- 1.15.6 ἐν μέσοις δὲ τοῖς ἄνθεσι πηγὴ ἀνέβλυζε καὶ περιεγέγραπτο τετράγωνος χαράδρα χειροποίητος τῷ ρεύματι. τὸ δὲ ὕδωρ τῶν ἀνθέων ἦν κάτοπτρον, ὡς δοκεῖν τὸ ἄλσος εἶναι διπλοῦν, τὸ μὲν τῆς ἀληθείας, τὸ δὲ τῆς σκιᾶς. ὄρνιθες δέ, οἱ μὲν χειροήθεις περὶ τὸ ἄλσος ἐνέμοντο, οὓς ἐκολάκευον αἱ τῶν ἀνθρώπων τροφαί, οἱ δὲ ἐλεύθερον ἔχοντες τὸ πτερόν περὶ τὰς τῶν δένδρων κορυφὰς ἔπαιζον· οἱ μὲν ἄδοντες τὰ ὀρνίθων ἄσματα, οἱ δὲ τῇ τῶν πτερῶν ἀγλαΐζόμενοι στολῇ.
- 1.15.8 οἱ ὦδοι δέ, τέττιγες καὶ χελιδόνες· οἱ μὲν τὴν Ἥους ἄδοντες εὐνήν, αἱ δὲ τὴν Τηρέως τράπεζαν. οἱ δὲ χειροήθεις, ταῶς καὶ κύκνος καὶ ψιττακός· ὁ κύκνος περὶ τὰς τῶν ὑδάτων πίδακας νεμόμενος, ὁ ψιττακός ἐν οἰκίσκῳ περὶ δένδρον κρεμάμενος, ὁ ταῶς τοῖς ἄνθεσι περισύρων τὸ πτερόν. ἀντέλαμπε δὲ ἡ τῶν ἀνθέων θέα τῇ τῶν ὀρνίθων χροίᾳ, καὶ ἦν ἄνθη πτερῶν. Βουλόμενος οὖν ἐγὼ εὐάγων τὴν κόρην εἰς ἔρωτα παρασκευάσαι, λόγων πρὸς τὸν Σάτυρον ἡρχόμεν, ἀπὸ τοῦ ὄρνιθος λαβὼν τὴν εὐκαιρίαν.
- 1.16.1 διαβαδίζουσα γὰρ ἔτυχεν ἅμα τῇ Κλειοῖ καὶ ἐπιστᾶσα τῷ ταῷ καταντίον. ἔτυχε γὰρ τύχη τινὶ συμβᾶν τότε τὸν ὄρνιν ἀναπτερῶσαι τὸ κάλλος καὶ τὸ θέατρον ἐπιδεικνύναι τῶν πτερῶν.
- 1.16.2 “Τοῦτο μέντοι οὐκ ἄνευ τέχνης ὁ ὄρνις,” ἔφην, “ποιεῖ· ἀλλ’ ἔστι γὰρ ἐρωτικός. ὅταν οὖν ἐπαγαγέσθαι θέλῃ τὴν ἐρωμένην, τότε οὕτως καλλωπίζεται. ὁρᾷ ἐκείνην τὴν τῆς πλατάνου πλησίον;” (δείξας θήλειαν ταῶνα)· “ταύτη νῦν οὗτος τὸ κάλλος ἐπιδείκνυται λειμῶνα πτερῶν.
- 1.16.3 ὁ δὲ τοῦ ταῷ λειμῶν εὐανθέστερος· πεφύτευται γὰρ αὐτῷ καὶ χρυσὸς ἐν τοῖς πτεροῖς, κύκλῳ δὲ τὸ ἀλουργές τὸν χρυσὸν περιθέει τὸν ἴσον κύκλον, καὶ ἔστιν ὀφθαλμὸς ἐν τῷ πτερῷ.” Καὶ ὁ Σάτυρος συνεῖς τοῦ λόγου μου τὴν ὑπόθεσιν, ἵνα μοι μᾶλλον εἴῃ περὶ τούτου λέγειν, “Ἡ γὰρ ὁ Ἔρω,” ἔφην, “τοσαύτην ἔχει τὴν ἰσχύν, ὡς καὶ μέχρις ὀρνίθων πέμπειν τὸ πῦρ;” “Οὐ μέχρις ὀρνίθων,” ἔφην, “τοῦτο γὰρ οὐ θαυμαστόν, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἔχει πτερόν, ἀλλὰ καὶ ἐρπετῶν καὶ φυτῶν, ἐγὼ δὲ δοκῶ μοι, καὶ λίθων.
- 1.17.2 ἐρᾷ γοῦν ἡ Μαγνησία λίθος τοῦ σιδήρου· κἂν μόνον ἴδῃ καὶ θίγῃ, πρὸς αὐτὴν εἴλκυσεν, ὥσπερ ἐρωτικὸν ἔνδον ἔχουσα πῦρ. καὶ μὴ τι τοῦτο ἐστὶν ἐρώσεως λίθου καὶ ἐρωμένου σιδήρου φίλημα; περὶ δὲ φυτῶν λέγουσι παῖδες σοφῶν· καὶ μῦθον ἔλεγον <ἂν> τὸν λόγον εἶναι, εἰ μὴ καὶ παῖδες ἔλεγον γεωργῶν.
- 1.17.3 ὁ δὲ λόγος ἄλλο μὲν ἄλλου φυτὸν ἐρᾷ, τῷ δὲ φοίνικι τὸν ἔρωτα μᾶλλον ἐνοχλεῖν. λέγουσι δὲ τὸν μὲν ἄρρενα τῶν φοινίκων, τὸν δὲ θήλυν. ὁ ἄρρην οὖν τοῦ θήλεος ἐρᾷ· κἂν ὁ θήλυς ἀπωκισμένος ἢ τῇ τῆς φυτείας στάσει, ὁ ἐραστὴς ὁ ἄρρην αὐαίνεται.
- 1.17.4 συνήσιν οὖν ὁ γεωργὸς τὴν λύπην τοῦ φυτοῦ, καὶ εἰς τὴν τοῦ χωρίου περιωπὴν ἀνελθὼν ἐφορᾷ ποῦ νένευκε· κλίνεται γὰρ εἰς τὸ ἐρώμενον. καὶ μαθὼν θεραπεύει τοῦ φυτοῦ τὴν νόσον· πτόρθον γὰρ τοῦ θήλεος φοινίκος λαβὼν εἰς τὴν τοῦ ἄρρενος καρδίαν ἐντίθησι.
- 1.17.5 καὶ ἀνέψυξε μὲν ἡ ψυχὴ τοῦ φυτοῦ, τὸ δὲ σῶμα ἀποθνήσκον πάλιν ἀνεζωπύρησε καὶ ἐξανέστη, χαῖρον ἐπὶ τῇ τῆς ἐρωμένης συμπλοκῇ. καὶ τοῦτο ἐστὶ γάμος φυτῶν. Γίνεται δὲ καὶ γάμος ἄλλος ὑδάτων διαπόντιος.
- 1.18.1 καὶ ἔστιν ὁ μὲν ἐραστὴς ποταμὸς Ἥλεϊος, ἡ δὲ ἐρωμένη κρήνη Σικελική. διὰ γὰρ τῆς θαλάσσης ὁ ποταμὸς ὡς διὰ πεδίου τρέχει. ἡ δὲ οὐκ ἀφανίζει γλυκὺν ἐραστὴν ἀλμυρῷ κύματι, σχίζεται δὲ αὐτῷ ῥέοντι, καὶ τὸ σχίσμα τῆς θαλάσσης χαράδρα τῷ ποταμῷ γίνεται· καὶ ἐπὶ τὴν Ἀρέθουσαν οὕτω τὸν Ἀλφειὸν νυμφοστολεῖ.

1.18.2

ὅταν οὖν ἦ <ή> τῶν Ὀλυμπίων ἑορτή, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δίνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλος ἄλλα δῶρα· ὁ δὲ εὐθύς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἔδνα ποταμοῦ. γίνεται δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐρπετοῖς ἄλλο ἔρωτος μυστήριον, οὐ τοῖς ὁμογενέσι μόνον πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀλλοφύλοις.

1.18.3 ὁ ἔχισ ὁ τῆς γῆς ὄφιν εἰς τὴν σμύραιναν οἰστρεῖ· ἡ δὲ σμύραινά ἐστιν ἄλλος ὄφιν θαλάσσιος, εἰς μὲν τὴν μορφὴν ὄφιν, εἰς δὲ τὴν χρῆσιν ἰχθύος. ὅταν οὖν εἰς τὸν γάμον ἐθέλωσιν ἀλλήλοις συνελθεῖν, ὁ μὲν εἰς τὸν αἰγιαλὸν ἐλθὼν συρίζει πρὸς τὴν θάλασσαν τῇ σμυραίνῃ σύμβολον, ἡ δὲ γνωρίζει τὸ σύνθημα καὶ ἐκ τῶν κυμάτων ἀναδύεται.

1.18.4 ἀλλ' οὐκ εὐθέως πρὸς τὸν νυμφίον ἐξέρχεται (οἶδε γάρ, ὅτι θάνατον ἐν τοῖς ὁδοῦσι φέρει), ἀλλ' ἄνειςιν εἰς τὴν πέτραν καὶ περιμένει τὸν νυμφίον καθᾶραι τὸ στόμα. ἐστᾶσιν οὖν ἀμφοτέροι πρὸς ἀλλήλους βλέποντες, ὁ μὲν ἡπειρώτης ἐραστής, ἡ δὲ ἐρωμένη νησιώτις.

1.18.5 ὅταν οὖν ὁ ἐραστής ἐξεμέσῃ τῆς νύμφης τὸν φόβον, ἡ δὲ ἐρριμμένον ἴδῃ τὸν θάνατον χαμαί, τότε καταβαίνει τῆς πέτρας καὶ εἰς τὴν ἡπειρον ἐξέρχεται καὶ τὸν ἐραστὴν περιπτύσσεται καὶ οὐκέτι φοβεῖται τὰ φιλήματα.” Ταῦτα λέγων ἔβλεπον ἅμα τὴν κόρην, πῶς ἔχει πρὸς τὴν ἀκρόασιν τὴν ἐρωτικὴν· ἡ δὲ ὑπεσήμεινεν οὐκ ἀηδῶς ἀκούειν.

1.19.1 τὸ δὲ κάλλος ἀστράπτων τοῦ ταῶ ἦττον ἐδόκει μοι τοῦ Λευκίππης εἶναι προσώπου. τὸ γὰρ τοῦ σώματος κάλλος αὐτῆς πρὸς τὰ τοῦ λειμῶνος ἥριζεν ἄνθη. ναρκίσσου μὲν τὸ πρόσωπον ἔστιλβε χροιάν, ρόδον δὲ ἀνέτελλεν ἐκ τῆς παρειᾶς, Ἴον δὲ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἐμάρμαιρεν αὐγὴ, αἱ δὲ κόμαι βοστρυχούμεναι μᾶλλον εἰλίττοντο κιττοῦ· τοιοῦτος ἦν Λευκίππης ἐπὶ τῶν προσώπων ὁ λειμῶν.

1.19.2 ἡ μὲν οὖν μετὰ μικρὸν ἀπιοῦσα ὥχετο· τῆς γὰρ κιθάρας αὐτὴν ὁ καιρὸς ἐκάλει. ἐμοὶ δὲ ἐδόκει παρεῖναι· ἀπελθοῦσα γὰρ τὴν μορφὴν ἐπαφῆκέ μου τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἑαυτοὺς οὖν ἐπηνούμην ἐγὼ τε καὶ ὁ Σάτυρος, ἐγὼ μὲν ἑμαυτὸν τῆς μυθολογίας, ὁ δὲ ὅτι μοι τὰς ἀφορμὰς παρέσχευ.

1.19.3 [καὶ μετὰ μικρὸν τοῦ δεῖπνου καιρὸς ἦν, καὶ πάλιν ὁμοίως συνεπίνομεν.] Ἰαμὰ δὲ ἑαυτοὺς ἐπαινοῦντες ἐπὶ τὸ δωμάτιον ἐβαδίζομεν τῆς κόρης, ἀκροασόμενοι δῆθεν τῶν κιθαρισμάτων· οὐ γὰρ ἐδυνάμην ἑμαυτοῦ κᾶν ἐπ' ὀλίγον κρατεῖν τοῦ μὴ ὁρᾶν τὴν κόρην.

2.1.1 ἡ δὲ πρῶτον μὲν ἦσεν Ὀμήρου τὴν πρὸς τὸν λέοντα τοῦ συὸς μάχην. ἔπειτά τι καὶ τῆς ἀπαλῆς μουσῆς ἐλίγαινε· ρόδον γὰρ ἐπῆνει τὸ ὄσμη. εἴ τις τὰς καμπὰς τῆς ὥδης περιελὼν ψιλὸν ἔλεγεν ἀρμονίας τὸν λόγον, οὕτως ἂν εἶχεν ὁ λόγος· “Εἰ τοῖς ἄνθεσιν ἤθελεν ὁ Ζεὺς ἐπιθεῖναι βασιλέα, τὸ ρόδον ἂν τῶν ἀνθέων ἐβασίλευε.

2.1.2 γῆς ἐστὶ κόσμος, φυτῶν ἀγλαΐσμα, ὀφθαλμὸς ἀνθέων, λειμῶνος ἐρύθημα, κάλλος ἀστράπτων· ἔρωτος πνέει, Ἀφροδίτην προξενεῖ, εὐώδεσι φύλλοις κομᾷ, εὐκινήτοις πετάλοις τρυφᾷ, τὸ πέταλον τῷ Ζεφύρῳ γελᾷ.

2.1.3 ” ἡ μὲν ταῦτα ἦδεν· ἐγὼ δὲ ἐδόκουν τὸ ρόδον ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς <ὁρᾶν> , ὥς εἴ τις τῆς κάλυκος τὸ περιφερὲς εἰς τὴν τοῦ στόματος ἔκλεισε μορφὴν. Καὶ ἄρτι πέπαυτο τῶν κιθαρισμάτων, καὶ πάλιν δεῖπνου καιρὸς ἦν.

2.2.1 ἦν γὰρ ἑορτὴ προτρυγαίου Διονύσου τότε. τὸν γὰρ Διόνυσον Τύριοι νομίζουσιν ἑαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τὸν Κάδμου μῦθον ἄδουσι. καὶ τῆς ἑορτῆς διηγοῦνται πατέρα μῦθον, οἶνον οὐκ εἶναι ποτε παρ' ἀνθρώποις ὅπου μήπω παρ' αὐτοῖς, οὐ τὸν μέλανα τὸν ἀνθοσμίαν, οὐ τὸν τῆς Βιβλίας ἀμπέλου, οὐ τὸν Μάρωνος τὸν Θράκιον, οὐ Χῖον ἐκ Λακαίνης, οὐ τὸν Ἰκάρου τὸν νησιώτην, ἀλλὰ τούτους μὲν ἅπαντας ἀποΐκους εἶναι Τυρίων οἶνων, τὴν δὲ πρώτην παρ' αὐτοῖς φῦναι τῶν οἶνων μητέρα.

2.2.3

εἶναι γὰρ ἐκεῖ τινα φιλόξενον ποιμένα, οἶον Ἀθηναῖοι τὸν Ἰκάριον λέγουσι, καὶ τοῦτον ἐνταῦθα τοῦ μύθου γενέσθαι πατέρα, ὅσον Ἀττικὸν εἶναι δοκεῖν. ἐπὶ τοῦτον ἦκεν ὁ Διόνυσος τὸν βουκόλον· ὁ δὲ αὐτῷ παρατίθησιν ὅσα γῇ τρέφει καὶ μαζοὶ βοῶν. ποτὸν δὲ ἦν παρ' αὐτοῖς οἶον καὶ ὁ βοῦς ἔπινεν· οὐπω γὰρ τὸ ἀμπέλινον ἦν. <καὶ> ὁ Διόνυσος ἐπαινεῖ τῆς φιλοφροσύνης τὸν ποιμένα καὶ αὐτῷ προτείνει κύλικα φιλοτησίαν.

- 2.2.4 τὸ δὲ ποτὸν οἶνος ἦν. ὁ δὲ πῶν ὑφ' ἡδονῆς βακχεύεται καὶ λέγει πρὸς τὸν θεόν· “Πόθεν, ὦ ξένε, σοὶ τὸ ὕδωρ τοῦτο τὸ πορφυροῦν; πόθεν οὕτως εὖρες αἶμα γλυκύ; οὐ γὰρ ἐστὶν ἐκεῖνο τὸ χαμαὶ ῥέον. τὸ μὲν γὰρ ἐς τὰ στέρνα καταβαίνει καὶ λεπτὴν ἔχει τὴν ἡδονήν, τοῦτο δὲ καὶ πρὸ τοῦ στόματος τὰς ῥίνας εὐφραίνει καὶ θιγόντι μὲν ψυχρόν ἐστιν, εἰς τὴν γαστέρα δὲ καταθορόν ἀναπνεῖ κάτωθεν ἡδονῆς πῦρ.
- 2.2.5 ” καὶ ὁ Διόνυσος ἔφη· “Τοῦτό ἐστιν ὀπώρας ὕδωρ, τοῦτό ἐστιν αἶμα βότρυος.” ἄγει πρὸς τὴν ἄμπελον ὁ θεὸς τὸν βουκόλον, καὶ τῶν βοτρυῶν λαβὼν ἄμα καὶ θλίβων καὶ δεικνὺς τὴν ἄμπελον, “Τοῦτο μὲν ἐστίν,” ἔφη, “τὸ ὕδωρ, τοῦτο δὲ ἡ πηγὴ.
- 2.2.6 ” ὁ μὲν οὖν οἶνος οὕτως ἐς ἀνθρώπους παρῆλθεν, ὥς ὁ Τυρίων λόγος. Ἑορτὴν δὲ ἄγουσιν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐκείνῳ τῷ θεῷ.
- 2.3.1 φιλοφρονούμενος οὖν ὁ πατήρ τά τε ἄλλα παρασκευάσας ἐς τὸ δεῖπνον ἔτυχε πολυτελέστερα καὶ κρατῆρα παρεθήκατο ἱερὸν τοῦ θεοῦ πολυτελεῖ, μετὰ τὸν Γλαύκου τοῦ Χίου δεύτερον. ὕελου μὲν τὸ πᾶν ἔργον ὀρωρυγμένης· κύκλῳ δὲ αὐτὸν ἄμπελοι περιέστεφον ἀπ' αὐτοῦ τοῦ κρατῆρος πεφυτευμένοι.
- 2.3.2 οἱ δὲ βότρυες πάντῃ περικρεμάμενοι· ὄμφαξ μὲν αὐτῶν ἕκαστος <ἐφ'> ὅσον ἐστὶν κενὸς ὁ κρατῆρ· ἐὰν δὲ ἐγχείης οἴνου, κατὰ μικρὸν ὁ βότρυς ὑποπερκάζεται καὶ σταφυλὴν τὸν ὄμφακα ποιεῖ. Διόνυσος δὲ ἐντετύπεται τῶν βοτρυῶν πλησίον, ἵνα τὴν ἄμπελον οἴνῳ γεωργῇ. τοῦ δὲ πότου προϊόντος ἤδη καὶ ἀναισχύντως ἐς αὐτὴν ἐώρων.
- 2.3.3 Ἔρωσ δὲ καὶ Διόνυσος, δύο βίαιοι θεοί, ψυχὴν κατασχόντες ἐκμαίνουσιν εἰς ἀναισχυντίαν, ὁ μὲν καίων αὐτὴν τῷ συνήθει πυρί, ὁ δὲ τὸν οἶνον ὑπέκκαυμα φέρων· οἶνος γὰρ ἔρωτος τροφή. ἤδη δὲ καὶ αὕτῃ περιεργότερον εἰς ἐμὲ βλέπειν ἐθρασύνετο. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ἡμερῶν ἐπράττετο δέκα· καὶ πλεόν τῶν ὁμμάτων ἐκερδαίνομεν ἢ ἐτολμῶμεν οὐδέν. Κοινοῦμαι δὴ τῷ Σατύρῳ τὸ πᾶν καὶ συμπράττειν ἠξίου· ὁ δὲ ἔλεγε καὶ αὐτὸς μὲν ἐγνωκέναι πρὶν παρ' ἐμοῦ μαθεῖν, ὁκνεῖν δὲ ἐλέγχειν βουλόμενον λανθάνειν.
- 2.4.1 ὁ γὰρ μετὰ κλοπῆς ἐρῶν ἂν ἐλεγχθῇ πρὸς τινος, ὥς ὀνειδίζοντα τὸν ἐλέγξαντα μισεῖ. “Ἦδη δέ,” ἔφη, “καὶ τὸ αὐτόματον ἡμῶν προϋνόησεν.
- 2.4.2 ἡ γὰρ τὸν θάλαμον αὐτῆς πεπιστευμένη Κλειῶ κεκοινώνηκέ μοι καὶ ἔχει πρὸς με ὥς ἐραστήν. ταύτην παρασκευάσω κατὰ μικρὸν πρὸς ἡμᾶς οὕτως ἔχειν, ὥς καὶ συναίρεσθαι πρὸς τὸ ἔργον. δεῖ δέ σε καὶ τὴν κόρην μὴ μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν πειρᾶν, ἀλλὰ καὶ ῥῆμα δριμύτερον εἰπεῖν.
- 2.4.3 τότε δὲ πρόσαγε τὴν δευτέραν μηχανήν. θίγε χειρός, θλίψον δάκτυλον, θλίβων στέναξον.
- 2.4.4 ἦν δὲ ταῦτά σου ποιοῦντος καρτερῇ καὶ προσίηται, σὸν ἔργον ἤδη δέσποινάν τε καλεῖν καὶ φιλεῖν τράχηλον.” “Πιθανῶς μὲν,” ἔφην, “νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, ἐς τὸ ἔργον παιδοτριβεῖς δέδοικα δὲ μὴ ἄτολμος ὢν καὶ δειλὸς ἔρωτος ἀθλητῆς γένωμαι.” “Ἔρωσ, ὦ γενναῖε,” ἔφη, “δειλίας οὐκ ἀνέχεται.
- 2.4.5 ὁρᾷς αὐτοῦ τὸ σχῆμα ὥς ἔστι στρατιωτικόν· τόξα καὶ φαρέτρα καὶ βέλη καὶ πῦρ, ἀνδρεῖα πάντα καὶ τόλμης γέμοντα. τοιοῦτον οὖν ἐν σεαυτῷ θεὸν ἔχων δειλὸς εἶ καὶ φοβῆ; ὅρα μὴ καταψεύδη τοῦ θεοῦ. ἀρχὴν δὲ ἐγὼ σοι παρέξω.
- 2.4.6

τὴν Κλειώ γὰρ ἀπάξω μάλιστα ὅταν ἐπιτήδειον ἴδω καιρὸν τοῦ σε τῇ παρθένῳ δύνασθαι καθ' αὐτὸν συνεῖναι μόνῃ.” Ταῦτα εἰπὼν ἐχώρησεν ἔξω τῶν θυρῶν.

2.5.1 ἐγὼ δὲ κατ' ἐμαυτὸν γενόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Σατύρου παροξυνθεὶς ἤσκουν ἐμαυτὸν εἰς εὐτολμίαν ἐπὶ τὴν παρθένον· “Μέχρι τίνος, ἄνανδρε, σιγᾶς; τί δὲ δειλὸς εἶ στρατιώτης ἀνδρείου θεοῦ; τὴν κόρην προσελθεῖν σοὶ περιμένεις;” εἴτα προσετίθην· “Τί γάρ, ὦ κακόδοιμον, οὐ σωφρονεῖς; τί δὲ οὐκ ἐρᾶς ὧν σε δεῖ; παρθένον ἔνδον ἔχεις ἄλλην καλήν· ταύτης ἔρα, ταύτην βλέπε, ταύτην ἔξεστί σοι γαμεῖν.

2.5.2 ” ἔδοκουν πεπεῖσθαι· κάτωθεν δὲ ὥσπερ ἐκ τῆς καρδίας ὁ Ἔρως ἀντεφθέγγετο· “Ναί, τολμηρέ, κατ' ἐμοῦ στρατεύῃ καὶ ἀντιπαρατάττῃ; ἵπταμαι καὶ τοξεύω καὶ φλέγω· πῶς δυνήσῃ φυγεῖν; ἂν φυλάξῃ μου τὸ τόξον, οὐκ ἔχεις φυλάξασθαι τὸ πῦρ. ἂν δὲ καὶ ταύτην κατασβέσης σωφροσύνη τὴν φλόγα, αὐτῷ σε καταλήψομαι τῷ πτερῷ.” Ταῦτα διαλεγόμενος ἔλαθον ἐπιστὰς ἀπροοράτως τῇ κόρῃ καὶ ὠχρίασά τε ἰδὼν ἐξαίφνης, εἴτ' ἐφοινίχθην.

2.6.1 μόνῃ δ' ἦν καὶ οὐδὲ ἡ Κλειώ συμπαρήν. ὅμως οὖν, ὥς ἂν τεθορυβημένος οὐκ ἔχων τί εἶπω, “Χαῖρε,” ἔφην, “δέσποινα.” ἡ δὲ μειδιάσασα γλυκὺ καὶ ἐμφανίσασα διὰ τοῦ γέλωτος, ὅτι συνῆκε πῶς εἶπον τὸ “Χαῖρε, δέσποινα,” εἶπεν· “Εγὼ σή; μὴ τοῦτο εἶπης.

2.6.2 ” “Καὶ μὴν πέπρακέ μέ τις σοὶ θεῶν ὥσπερ τὸν Ἡρακλέα τῇ Ὀμφάλῃ.” “Τὸν Ἑρμῆν λέγεις; τοῦτ' αὖ τὴν πρᾶσιν ἐκέλευσεν ὁ Ζεὺς,” καὶ ἅμα ἐγέλασε.

2.6.3 “Ποῖον Ἑρμῆν; τί ληρεῖς,” εἶπον, “εἰδυῖα σαφῶς ὃ λέγεις;” ὥς δὲ περιέπλεκον λόγους ἐκ λόγων, τὸ αὐτόματόν μοι συνήργησεν. Ἔτυχε τῇ προτεραίᾳ ταύτης ἡμέρᾳ περὶ μεσημβρίαν ἡ παῖς ψάλλουσα κιθάρα, ἐπιπαρήν δὲ αὐτῇ καὶ ἡ Κλειώ καὶ παρεκάθητο, διεβάδιζον δὲ ἐγὼ· καὶ τις ἐξαίφνης μέλιττά ποθεν ἵπτασα τῆς Κλειοῦς ἐπάταξε τὴν χεῖρα.

2.7.2 καὶ ἡ μὲν ἀνέκραγεν, ἡ δὲ παῖς ἀναθοροῦσα καὶ καταθεμένη τὴν κιθάραν κατενόει τὴν πληγὴν καὶ ἅμα παρήνει, λέγουσα μηδὲν ἄχθεσθαι· παύσειν γὰρ αὐτὴν τῆς ἀλγηδόνης δύο ἐπάσασαν ῥήματα· διδασχθῆναι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τινος Αἰγυπτίας εἰς πληγὰς σφηκῶν καὶ μελιττῶν. καὶ ἅμα ἐπῆδε· καὶ ἔλεγεν ἡ Κλειώ μετὰ μικρὸν ῥάων γεγονέναι.

2.7.3 τότε οὖν κατὰ τύχην μέλιττά τις ἡ σφῆξ περιβομβήσασα κύκλῳ μου τὸ πρόσωπον παρέπτη· κἀγὼ λαμβάνω τὸ ἐνθύμιον καὶ τὴν χεῖρα ἐπιβαλὼν τοῖς προσώποις προσεποιούμην πεπληχθαι καὶ ἀλγεῖν. ἡ δὲ παῖς προσελθοῦσα εἴλκε τὴν χεῖρα καὶ ἐπυνθάνετο ποῖ παταχθεῖν.

2.7.4 κἀγὼ, “Κατὰ τοῦ χείλους,” ἔφην. “ἀλλὰ τί οὐκ ἐπάδεις, φιλτάτη;” ἡ δὲ προσῆλθέ τε καὶ ἐνέθηκεν ὥς ἐπάσουσα τὸ στόμα, καὶ τι ἐψηθύριζεν, ἐπιπολῆς ψαύουσά μου τῶν χειλέων. κἀγὼ κατεφίλουν σιωπῇ, κλέπτων τῶν φιλημάτων τὸν ψόφον, ἡ δὲ ἀνοίγουσα καὶ κλείουσα τῶν χειλέων τὴν συμβολὴν τῷ τῆς ἐπωδῆς ψιθυρίσματι φιλήματα ἐποίει τὴν ἐπωδὴν.

2.7.5 κἀγὼ τότε ἥδη περιβαλὼν φανερώς κατεφίλουν· ἡ δὲ διασχοῦσα, “Τί ποιεῖς;” ἔφη. “καὶ σὺ κατεπάδεις;” “Τὴν ἐπωδόν,” εἶπον, “φιλῶ, ὅτι μου τὴν ὀδύνην ἰάσω.” ὥς δὲ συνῆκεν ὃ λέγω καὶ ἐμειδίασε, θαρσύνσας εἶπον· “Οἴμοι, φιλτάτη, πάλιν τέτρωμαι χαλεπώτερον· ἐπὶ γὰρ τὴν καρδίαν κατέρρευσε τὸ τραῦμα καὶ ζητεῖ σου τὴν ἐπωδὴν.

2.7.6 ἡ ποῦ καὶ σὺ μέλιτταν ἐπὶ τοῦ στόματος φέρεις; καὶ γὰρ μέλιτος γέμεις, καὶ τιτρώσκει σου τὰ φιλήματα. ἀλλὰ δέομαι, κατέπασσον αὐθις καὶ μὴ ταχὺ τὴν ἐπωδὴν παραδράμῃς καὶ πάλιν ἀγριάνῃς τὸ τραῦμα.

2.7.7 ” καὶ ἅμα λέγων τὴν χεῖρα βιαίτερον περιέβαλλον καὶ ἐφίλουν ἐλευθερώτερον· ἡ δὲ ἠνείχετο, κωλύουσα δῆθεν. Ἐν τούτῳ πόρρωθεν ἰδόντες προσιοῦσαν τὴν θεράπαιναν διελύθημεν, ἐγὼ μὲν ἄκων καὶ λυπούμενος, ἡ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως εἶχεν.

2.8.1

ῥάων οὖν ἐγεγόνειν καὶ μεστὸς ἐλπίδων· ἡσθόμην δὲ ἐπικαθημένου μοι τοῦ φιλήματος ὥσπερ σώματος καὶ ἐφύλαττον ἀκριβῶς ὡς θησαυρὸν τὸ φίλημα τηρῶν ἡδονῆς, ὃ πρῶτόν ἐστι γλυκύ. καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ καλλίστου τῶν τοῦ σώματος ὀργάνων τίκεται· στόμα γὰρ φωνῆς ὄργανον· φωνὴ δὲ ψυχῆς σκιά.

- 2.8.2 αἱ γὰρ τῶν στομάτων συμβολαὶ κιρνάμεναι καὶ ἐκπέμπουσαι κάτω τὴν ἡδονὴν ἔλκουσι τὰς ψυχὰς ἄνω πρὸς τὰ φιλήματα. οὐκ οἶδα δὲ οὕτω πρότερον ἡσθείσης τῆς καρδίας· καὶ τότε πρῶτον ἔμαθον ὅτι μηδὲν ἐρίζει πρὸς ἡδονὴν φιλήματι ἐρωτικῶ.
- 2.9.1 Ἐπειδὴ δὲ τοῦ δείπνου καιρὸς ἦν, πάλιν ὁμοίως συνεπίνομεν. ὦνοχόει δὲ ὁ Σάτυρος ἡμῖν καὶ τι ποιεῖ πρᾶγμα ἐρωτικόν. ἐναλλάσσει τὰ ἐκπώματα καὶ τὸ μὲν ἐμὸν τῇ κόρῃ προτίθησι, τὸ δὲ ἐκείνης ἐμοί, καὶ ἐγχείων ἀμφοτέροις καὶ κερασάμενος ὥρεγεν. ἐγὼ δὲ ἐπιτηρήσας τὸ μέρος τοῦ ἐκπώματος, ἔνθα τὸ χεῖλος ἡ κόρη πίνουσα προσέθηκεν, ἐναρμολοσάμενος τὸ ἐμὸν ἔπινον, ἀποστολιμαῖον τοῦτο φίλημα ποιῶν, καὶ ἅμα κατεφίλουν τὸ ἔκπωμα.
- 2.9.3 ἡ δὲ ὡς εἶδεν, συνῆκεν ὅτι τοῦ χεῖλους αὐτῆς καταφιλῶ καὶ τὴν σκιάν. ἀλλ' ὅ γε Σάτυρος συμφορῆσας πάλιν τὰ ἐκπώματα ἐνήλλαξεν ἡμῖν. τότε ἤδη καὶ τὴν κόρην εἶδον τὰ ἐμὰ μιμουμένην καὶ τὰ αὐτὰ πίνουσιν, καὶ ἔχαιρον ἤδη πλέον. καὶ τρίτον ἐγένετο τοῦτο καὶ τέταρτον καὶ τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας οὕτως ἀλλήλοις προεπίνομεν τὰ φιλήματα. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ὁ Σάτυρός μοι προσελθὼν ἔφη· “Νῦν μὲν ἀνδρίζεσθαι καιρὸς.
- 2.10.1 ἡ γὰρ μήτηρ τῆς κόρης, ὡς οἶσθα, μαλακίζεται καὶ καθ' ἑαυτὴν ἀναπαύεται· μόνη δὲ ἡ παῖς βαδιεῖται κατὰ τὰ εἰθισμένα τῆς Κλειοῦς ἐπομένης, πρὶν ἐπὶ τὸν ὕπνον τραπῆναι. ἐγὼ δέ σοι καὶ ταύτην ἀπάξω διαλεγόμενος.
- 2.10.2 ” ταῦτα εἰπὼν τῇ Κλειοῖ μὲν αὐτός, ἐγὼ δὲ τῇ παιδί διαλαχόντες ἐφῆδρεῦομεν. καὶ οὕτως ἐγένετο. ἀπεσπᾶτο μὲν ἡ Κλειώ, ἡ δὲ παρθένος ἐν τῷ περιπάτῳ κατελέλειπτο. ἐπιτηρήσας οὖν ὅτε τὸ πολὺ τῆς αὐγῆς ἐμαραίνετο, πρόσειμι θρασύτερος γενόμενος πρὸς αὐτὴν ἐκ τῆς πρώτης προσβολῆς, ὥσπερ στρατιώτης ἤδη νενικηκώς καὶ τοῦ πολέμου καταπεφρονηκώς· πολλὰ γὰρ ἦν τὰ τότε ὀπλίζοντά με θαρρεῖν· οἶνος, ἔρω, ἐλπίς, ἐρημία.
- 2.10.3 καὶ οὐδὲν εἰπὼν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ συγκείμενον ἔργον ὡς εἶχον περιχυθεὶς τὴν κόρην κατεφίλουν. ὡς δὲ καὶ ἐπεχείρουν τι προὔργου ποιεῖν, ψόφος τις ἡμῶν κατόπιν γίνεται· καὶ ταραχθέντες ἀνεπηδήσαμεν.
- 2.10.4 καὶ ἡ μὲν ἐπέκεινα τρέπεται τὴν ἐπὶ τὸ δωμάτιον αὐτῆς, ἐγὼ δὲ ἐπὶ θάτερα, σφόδρα ἀνιώμενος, ἔργον οὕτω καλὸν ἀπολέσας, καὶ τὸν ψόφον λαιδορῶν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ Σάτυρος ὑπαντιάζει με φαιδρῶ τῷ προσώπῳ· καθορᾶν γάρ μοι ἐδόκει ὅσα ἐπράττομεν, ὑπὸ τινι τῶν δένδρων λοχῶν μή τις ἡμῖν ἐπέλθῃ· καὶ αὐτὸς ἦν ὁ ποιήσας τὸν ψόφον, προσιόντα θεασάμενός τινα.
- 2.11.1 Ὀλίγων δὲ ἡμερῶν διελθουσῶν ὁ πατήρ μοι τοὺς γάμους συνεκρότει θάττον ἢ διεγνώκει. ἐνύπνια γὰρ αὐτὸν διετάραττε πολλά. ἔδοξεν ἄγειν ἡμῶν τοὺς γάμους, ἤδη δὲ ἄψαντος αὐτοῦ τὰς δᾶδας ἀποσβεσθῆναι τὸ πῦρ· ἥ καὶ μᾶλλον ἡπέιγετο συναγαγεῖν ἡμᾶς. τοῦτο δὲ εἰς τὴν ὑστεραίαν παρεσκευάζετο.
- 2.11.2 ἐώνητο δὲ τῇ κόρῃ τὰ πρὸς τὸν γάμον· περιδέραιον μὲν λίθων ποικίλων, ἐσθῆτα δὲ τὸ πᾶν μὲν πορφυρᾶν, ἔνθα δὲ ταῖς ἄλλαις ἐσθῆσιν ἡ χώρα τῆς πορφύρας, ἐκεῖ χρυσὸς ἦν. ἤριζον δὲ πρὸς ἀλλήλους οἱ λίθοι. ὑάκινθος μὲν ῥόδον ἦν ἐν λίθῳ, ἀμέθυσος δὲ ἐπορφύρετο τοῦ χρυσοῦ πλησίον.
- 2.11.3 ἐν μέσῳ δὲ τρεῖς ἦσαν λίθοι, τὴν χροιάν ἐπάλληλοι· συγκείμενοι δὲ ἦσαν οἱ τρεῖς· μέλαινα μὲν ἡ κρηπίς τοῦ λίθου, τὸ δὲ μέσον σῶμα λευκὸν τῷ μέλανι συνυφαίνετο, ἐξῆς δὲ τῷ λευκῷ τὸ λοιπὸν ἐπυρρία κορυφούμενον· ὁ λίθος δὲ τῷ χρυσῷ στεφανούμενος ὀφθαλμὸν ἐμιμεῖτο

- χρυσούν. τῆς δὲ ἐσθῆτος οὐ πάρεργον εἶχεν ἡ πορφύρα τὴν βαφήν, ἀλλ' οἶαν μυθολογοῦσι Τύριοι τοῦ ποιμένος εὐρεῖν τὸν κύνα, ἧ καὶ μέχρι τούτου βάπτουσιν Ἀφροδίτης τὸν πέπλον.
- 2.11.4 ἦν γὰρ χρόνος ὅτε τῆς πορφύρας ὁ κόσμος ἀνθρώποις ἀπόρρητος ἦν· μικρὸς δὲ αὐτὴν ἐκάλυπτε κόχλος ἐν κοίλῳ μυχῶ. ἀλιεὺς ἀγρεύει τὴν ἄγραν ταύτην.
- 2.11.5 καὶ ὁ μὲν ἰχθὺν προσεδόκησεν, ὥς δὲ εἶδε τοῦ κόχλου τὴν τραχύτητα, ἐλοιδόρει τὴν ἄγραν καὶ ἔρριψεν ὥς θαλάσσης σκύβαλον. εὐρίσκει δὲ κύων τὸ ἔρμαιον καὶ καταθραύει τοῖς ὁδοῦσι, καὶ τῷ στόματι τοῦ κυνὸς περιρρέει τοῦ ἄνθους τὸ αἶμα, καὶ βάπτει τὸ αἶμα τὴν γένυν καὶ ὑφαίνει τοῖς χεῖλεσι τὴν πορφύραν. ὁ ποιμὴν ὁρᾷ τὰ χεῖλη τοῦ κυνὸς ἡμαγμένα καὶ τραῦμα νομίσας τὴν βαφήν προσήκει καὶ ἀπέπλυνε τῇ θαλάσσῃ, καὶ τὸ αἶμα λαμπρότερον ἐπορφύρετο· ὥς δὲ καὶ ταῖς χερσὶν ἔθιγε, τὴν πορφύραν εἶχεν ἡ χεὶρ.
- 2.11.7 συνῆκεν οὖν τοῦ κόχλου τὴν φύσιν ὁ ποιμὴν, ὅτι φάρμακον ἔχει κάλλους πεφυτευμένον· καὶ λαβὼν μαλλὸν ἐρίου καθῆκεν εἰς τὸν χηραμὸν αὐτοῦ τὸ ἔριον, ζητῶν τοῦ κόχλου τὰ μυστήρια· τὸ δὲ κατὰ τὴν γένυν τοῦ κυνὸς ἡμάσσετο· καὶ τότε τὴν εἰκόνα τῆς πορφύρας ἐδιδάσκετο. λαβὼν δὴ τινὰς λίθους περιθραύει τὸ τεῖχος τοῦ φαρμάκου καὶ τὸ ἄδυτον ἀνοίγει τῆς πορφύρας καὶ θησαυρὸν εὐρίσκει βαφῆς.
- 2.12.1 Ἦθυσεν οὖν τότε ὁ πατὴρ προτέλεια τῶν γάμων. ὥς δὲ ἤκουσα, ἀπωλώλιν καὶ ἐζήτουν μηχανὴν δι' ἧς δυναίμην ἀναβαλέσθαι τὸν γάμον. σκοποῦντος δέ μου θόρυβος ἐξαίφνης γίνεται κατὰ τὸν ἀνδρῶνα τῆς οἰκίας. ἐγεγόνει δέ τι τοιοῦτον· ἐπειδὴ θυσάμενος ὁ πατὴρ ἔτυχε καὶ τὰ θύματα ἐπέκειτο τοῖς βωμοῖς, ἀετὸς ἄνωθεν καταπτὰς ἀρπάζει τὸ ἱερεῖον· σοβούντων δὲ πλέον οὐδὲν ἦν· ὁ γὰρ ὄρνις ὥχετο φέρων τὴν ἄγραν.
- 2.12.2 ἐδόκει τοίνυν οὐκ ἀγαθὸν εἶναι· καὶ δὴ ἐπέσχον ἐκείνην τὴν ἡμέραν τοὺς γάμους. καλεσάμενος δὲ μάντις ὁ πατὴρ καὶ τερατοσκόπους τὸν οἰωνὸν διηγεῖται. οἱ δὲ ἔφασαν δεῖν καλλιερῆσαι Ξενίῳ Διὶ νυκτὸς μεσοῦσης ἐπὶ θάλατταν ἤκοντας· ὁ γὰρ ὄρνις ἔτυχεν ἰπτάμενος ἐκεῖ.
- 2.12.3 τὸ δὲ ἔργον εὐθὺς ἀπέβη· τὸν γὰρ ἀετὸν ἀναπτάντα ἐπὶ τὴν θάλασσαν συνέβη φανῆναι μηκέτι. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὥς ἐγένετο τὸν ἀετὸν ὑπερεπήνουν καὶ δικαίως ἔλεγον ἀπάντων ὀρνίθων εἶναι βασιλέα. οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ἀπέβη τοῦ τέρατος τὸ ἔργον. Νεανίσκος ἦν Βυζάντιος, ὄνομα Καλλισθένης, ὀρφανὸς καὶ πλούσιος, ἄσωτος δὲ καὶ πολυτελής.
- 2.13.1 οὗτος ἀκούων τὴν Σωστράτου θυγατέρα εἶναι καλὴν, ἰδὼν δὲ οὐδέποτε, ἤθελεν αὐτῷ ταύτην γενέσθαι γυναῖκα. καὶ ἦν ἐξ ἀκοῆς ἐραστής· τοσαύτη γὰρ τοῖς ἀκολάστοις ὕβρις, ὥς καὶ τοῖς ὤσιν εἰς ἔρωτα τρυφᾷ καὶ ταῦτα πάσχειν ἀπὸ ῥημάτων, ἃ τῇ ψυχῇ τρωθέντες διακονοῦσιν ὀφθαλμοί. προσελθὼν οὖν τῷ Σωστράτῳ πρὶν ἢ τὸν πόλεμον τοῖς Βυζαντίοις ἐπιπεσεῖν, ἠτεῖτο τὴν κόρην· ὁ δὲ βδελυττόμενος τοῦ βίου τὴν ἀκολασίαν ἠρνήσατο.
- 2.13.2 θυμὸς ἴσχει τὸν Καλλισθένην καὶ ἠτιμᾶσθαι νομίσαντα ὑπὸ τοῦ Σωστράτου καὶ ἄλλως ἐρῶντα· ἀναπλάττων γὰρ ἑαυτῷ τῆς παιδὸς τὸ κάλλος καὶ φανταζόμενος τὰ ἀόρατα ἔλαθε σφόδρα κακῶς διακείμενος. ἐπιβουλεύει δ' οὖν καὶ τὸν Σώστρατον ἀμύνασθαι τῆς ὕβρεως καὶ αὐτῷ τὴν ἐπιθυμίαν τελέσαι.
- 2.13.3 νόμου γὰρ ὄντος Βυζαντίοις, εἴ τις ἀρπάσας παρθένον φθάσας ποιήσειε γυναῖκα, γάμον ἔχειν τὴν ζημίαν, προσεῖχε τούτῳ τῷ νόμῳ. καὶ ὁ μὲν ἐζήτει καιρὸν πρὸς τὸ ἔργον. Ἐν τούτῳ δὲ τοῦ πολέμου περιστάντος καὶ τῆς παιδὸς εἰς ἡμᾶς ἐκκειμένης μεμαθήκει μὲν ἕκαστα τούτων, οὐδὲν δὲ ἦττον τῆς ἐπιβουλῆς εἶχετο.
- 2.14.1 καὶ τοιοῦτό τι αὐτῷ συνήργησε. χρησμὸν ἴσχουσιν οἱ Βυζάντιοι τοιόνδε· Νῆσός τις πόλις ἐστὶ φυτῶνυμον αἶμα λαχοῦσα, ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἡπίροιο φέρουσα, ἔνθ' Ἡφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην· κεῖθι θυηπολίην σε φέρειν κέλομαι Ἡρακλεῖ. ἀπορούντων δὲ αὐτῶν τί λέγει τὸ μάντευμα, Σώστρατος (τοῦ πολέμου γάρ, ὥς ἔφην, στρατηγὸς ἦν οὗτος),

“Ὡρα πέμπειν ἡμᾶς θυσίαν εἰς Τύρον,” εἶπεν, “Ἡρακλεῖ· τὰ μὲν γὰρ τοῦ χρησμοῦ ἔστι πάντα ἐνταῦθα.

- 2.14.2 φυτώνυμον γὰρ ὁ θεὸς εἶπεν αὐτήν, ἐπεὶ Φοινίκων ἡ νῆσος· ὁ δὲ φοῖνιξ φυτόν. ἐρίζει δὲ περὶ ταύτης γῆ καὶ θάλασσα. ἔλκει <μὲν ἡ θάλασσα, ἔλκει> δὲ ἡ γῆ, ἡ δὲ εἰς ἀμφοτέρω αὐτὴν ἤρμοσε. καὶ γὰρ ἐν θαλάσῃ κáθηται καὶ οὐκ ἀφῆκε τὴν γῆν· συνδεῖ γὰρ αὐτὴν πρὸς τὴν ἥπειρον στενὸς αὐχίν, καὶ ἔστιν ὥσπερ τῆς νήσου τράχηλος.
- 2.14.4 οὐκ ἐρρίζωται δὲ κατὰ τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὑπορρεῖ κάτωθεν. ὑπόκειται δὲ πορθμὸς κάτωθεν ἰσθμῷ· καὶ γίνεται τὸ θέαμα καινόν, πόλις ἐν θαλάσῃ καὶ νῆσος ἐν γῇ. Ἀθηναῖν δὲ Ἡφαιστον ἔχειν· εἰς τὴν ἐλαίαν ἠνίξατο καὶ τὸ πῦρ, ἃ παρ’ ἡμῖν ἀλλήλοις συνοικεῖ.
- 2.14.5 τὸ δὲ χωρίον ἱερὸν ἐν περιβόλῳ· ἐλαία μὲν ἀναθάλλει φαιδροῖς τοῖς κλάδοις, πεφύτευται δὲ σὺν αὐτῇ τὸ πῦρ καὶ ἀνάπτει περὶ τοὺς πτόρθους πολλὴν τὴν φλόγα· ἡ δὲ τοῦ πυρὸς αἰθάλη τὸ φυτὸν γεωργεῖ. αὕτη πυρὸς φιλία καὶ φυτοῦ· οὕτως οὐ φεύγει τὸν Ἡφαιστον Ἀθηναῖ.
- 2.14.6 ” καὶ ὁ Χαιρεφῶν συστράτηγος ὢν τοῦ Σωστράτου μείζων, ἐπεὶ πατρόθεν ἦν Τύριος, ἐκθειάζων αὐτόν, “Πάντα μὲν τὸν χρησμόν,” εἶπεν, “ἐξηγήσω καλῶς μὴ μέντοι θαύμαζε τὴν τοῦ πυρὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ ὕδατος φύσιν. ἐθεασάμην γὰρ ἐγὼ τοιαῦτα μυστήρια.
- 2.14.7 τὸ γοῦν τῆς Σικελικῆς πηγῆς ὕδωρ κεκερασμένον ἔχει πῦρ· καὶ φλόγα μὲν ὄψει κάτωθεν ἀπ’ αὐτῆς ἀλλομένην ἄνω θιγόντι δέ σοι τὸ ὕδωρ ψυχρόν ἐστιν οἷόν περ χιών, καὶ οὔτε τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ ὕδατος κατασβέννυται οὔτε τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ πυρὸς φλέγεται, ἀλλ’ ὕδατός εἰσιν ἐν τῇ κρήνῃ καὶ πυρὸς σπονδαί. ἐπεὶ καὶ ποταμὸς Ἰβηρικός, εἰ μὲν ἴδοις αὐτὸν εὐθύς, οὐδὲν ἄλλου κρείττων ἐστὶ ποταμοῦ· ἦν δὲ ἀκοῦσαι θέλης τοῦ ὕδατος λαλοῦντος, μικρὸν ἀνάμεινον ἐκπετάσας τὰ ὤτα.
- 2.14.8 ἐὰν γὰρ ὀλίγος ἄνεμος εἰς τὰς δῖνας ἐμπέσῃ, τὸ μὲν ὕδωρ ὡς χορδὴ κρούεται, τὸ δὲ πνεῦμα τοῦ ὕδατος πληκτρον γίνεται, τὸ ῥεῦμα δὲ ὡς κιθάρα λαλεῖ. ἀλλὰ καὶ λίμνη Λιβυκὴ μιμεῖται γῆν Ἰνδικήν, καὶ ἴσασιν αὐτῆς τὸ ἀπόρρητον αἱ Λιβύων παρθένοι, ὅτι τὸ ὕδωρ ἔχει πλούσιον.
- 2.14.9 ὁ δὲ πλοῦτος ταύτῃ κάτω τεταμίευται τῇ τῶν ὑδάτων ἰλύϊ δεδεμένος, καὶ ἔστιν ἐκεῖ χρυσοῦ πηγὴ. κοντὸν οὖν εἰς τὸ ὕδωρ βαπτίζουσι πίσση πεφαρμαγμένον ἀνοίγουσί τε τοῦ ποταμοῦ τὰ κλεῖθρα. ὁ δὲ κοντὸς πρὸς τὸν χρυσὸν οἷον πρὸς ἰχθὺν ἄγκιστρον γίνεται, ἀγρεύει γὰρ αὐτόν· ἡ δὲ πίσσα δέλεαρ γίνεται τῆς ἄγρας· ὅ τι γὰρ ἂν εἰς αὐτὴν ἐμπέσῃ τῆς τοῦ χρυσοῦ γονῆς, τὸ μὲν προσήψατο μόνον, ἡ πίσσα δὲ εἰς τὴν ἥπειρον ἤρπασε τὴν ἄγραν.
- 2.14.10 οὕτως ἐκ ποταμοῦ Λιβυκοῦ χρυσὸς ἀλιεύεται.” Ταῦτα εἰπὼν τὴν θυσίαν ἐπὶ τὴν Τύρον ἔπεμπε, καὶ τῇ πόλει συνδοκοῦν.
- 2.15.1 ὁ οὖν Καλλισθένης διαπράττεται τῶν θεωρῶν εἷς γενέσθαι καὶ ταχὺ καταπλεύσας εἰς τὴν Τύρον καὶ ἐκμαθὼν τὴν τοῦ πατρὸς οἰκίαν ἐφήδρευε ταῖς γυναῖξιν. αἱ δὲ ὀψόμεναι τὴν θυσίαν ἐξήεσαν· καὶ γὰρ ἦν πολυτελής. πολλὴ μὲν ἡ τῶν θυμιαμάτων πομπή, ποικίλῃ δὲ ἡ τῶν ἀνθέων συμπλοκή.
- 2.15.2 τὰ θυμιάματα, κασσία καὶ λιβανωτὸς καὶ κρόκος· τὰ ἄνθη, νάρκισσος καὶ ῥόδα καὶ μυρρίναι· ἡ δὲ τῶν ἀνθέων ἀναπνοὴ πρὸς τὴν τῶν θυμιαμάτων ἤριζεν ὁδμήν. τὸ δὲ πνεῦμα ἀναπεμπόμενον εἰς τὸν ἀέρα τὴν ὁδμὴν ἐκεράννυε, καὶ ἦν ἄνεμος ἡδονῆς. τὰ δὲ ἱερεῖα πολλὰ μὲν ἦν καὶ ποικίλα, διέπρεπον δὲ ἐν αὐτοῖς οἱ τοῦ Νείλου βόες.
- 2.15.3 βοῦς γὰρ Αἰγύπτιος οὐ τὸ μέγεθος μόνον ἀλλὰ καὶ τὴν χροιάν εὐτυχεῖ· τὸ μὲν γὰρ μέγεθος πάνυ μέγας, τὸν αὐχένα παχύς, τὸν νῶτον πλατύς, τὴν γαστέρα πολὺς, τὸ κέρασ οὐχ ὡς ὁ Σικελικὸς εὐτελής οὐδ’ ὡς ὁ Κύπριος δυσειδής, ἀλλ’ ἐκ τῶν κροτάφων ὄρθιον ἀναβαῖνον, κατὰ μικρὸν ἐκατέρωθεν κυρτούμενον τὰς κορυφὰς συνάγει τοσοῦτον, ὅσον αἱ τῶν κεράτων

διεστᾶσιν ἀρχαί· καὶ τὸ θέαμα κυκλουμένης σελήνης ἐστὶν εἰκὼν. ἡ χροιά δὲ οἶαν Ὅμηρος τοὺς τοῦ Θρακὸς ἵππους ἐπαινεῖ. βαδίζει δὲ ταῦρος ὑψαυχενῶν καὶ ὥσπερ ἐπιδεικνύμενος ὅτι τῶν ἄλλων βοῶν ἐστι βασιλεύς.

- 2.15.4 εἰ δὲ ὁ μῦθος Εὐρώπης ἀληθής, Αἰγύπτιον βοῦν ὁ Ζεὺς ἐμιμήσατο. Ἔτυχεν οὖν ἡ μὲν ἐμὴ μήτηρ τότε μαλακῶς ἔχουσα· σκηψαμένη δὲ καὶ ἡ Λευκίππη νοσεῖν ἔνδον ὑπέμεινε (συνέκειτο γὰρ ἡμῖν εἰς ταὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἂν τῶν πολλῶν ἐξιόντων), ὥστε συνέβη τὴν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν μετὰ τῆς Λευκίππης μητρὸς προελθεῖν.
- 2.16.2 ὁ δὲ Καλλισθένης τὴν μὲν Λευκίππην οὐχ ἑωρακώς ποτε, τὴν δὲ Καλλιγόνην ἰδὼν τὴν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν, νομίσας Λευκίππην εἶναι (ἐγνώρισε γὰρ τοῦ Σωστράτου τὴν γυναῖκα), πυθόμενος οὐδέν (ἦν γὰρ ἐαλωκώς ἐκ τῆς θέας), δείκνυσιν ἐνὶ τῶν οἰκετῶν τὴν κόρην, ὃς ἦν αὐτῷ πιστότατος, καὶ κελεύει ληστὰς ἐπ’ αὐτὴν συγκροτῆσαι, καταλέξας τὸν τρόπον τῆς ἀρπαγῆς. πανηγυρὶς δὲ ἐπέκειτο, καθ’ ἣν ἡκηκόει πάσας τὰς παρθένους ἀπαντᾶν ἐπὶ θάλατταν. ὁ μὲν οὖν ταῦτα εἰπὼν καὶ τὴν θεωρίαν ἀφωσιωμένος ἀπῆλθεν. Ναῦν δὲ εἶχεν ἰδίαν, τοῦτο προκατασκευάσας οἴκοθεν εἰ τύχοι τῆς ἐπιχειρήσεως.
- 2.17.1 οἱ μὲν δὴ ἄλλοι θεωροὶ ἀπέπλευσαν, αὐτὸς δὲ μικρὸν ἀπεσάλευε τῆς γῆς, ἅμα μὲν ὡς δοκοίη τοῖς πολίταις ἔπεσθαι, ἅμα δὲ ἵνα μή, πλησίον τῆς Τύρου τοῦ σκάφους ὄντος, κατάφωρος γένοιτο μετὰ τὴν ἀρπαγὴν. ἐπεὶ δὲ ἐγένετο κατὰ Σάραπτα κώμην Τυρίων ἐπὶ θαλάττῃ κειμένην, ἐνταῦθα προσπορίζεται λέμβον, δίδωσι δὲ τῷ Ζήνωνι· τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ οἰκέτῃ, ὃν ἐπὶ τὴν ἀρπαγὴν παρεσκευάκει.
- 2.17.3 ὁ δὲ (ἦν γὰρ καὶ ἄλλως εὖρωστος τὸ σῶμα καὶ φύσει πειρατικός) ταχὺ μὲν ἐξεῦρε ληστὰς ἀλιεῖς ἀπὸ τῆς κώμης ἐκείνης καὶ δῆτα ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὴν Τύρον. ἔστι δὲ μικρὸν ἐπίνειον Τυρίων, νησίδιον ἀπέχον ὀλίγον τῆς Τύρου (Ῥοδόπης αὐτὸ τάφον οἱ Τύριοι λέγουσιν), ἔνθα ὁ λέμβος ἐφήδρευεν. Πρὸ δὲ τῆς πανηγύρεως, ἣν ὁ Καλλισθένης προσεδόκα, γίνεται δὴ τὰ τοῦ ἀετοῦ καὶ τῶν μάντεων· καὶ εἰς τὴν ὑστεραίαν παρεσκευαζόμεθα νύκτωρ ὡς θυσόμενοι τῷ θεῷ.
- 2.18.1 τούτων δὲ τὸν Ζήνωνα ἐλάνθανεν οὐδέν· ἀλλ’ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν βαθείας ἐσπέρας, ἡμεῖς μὲν προήλθομεν, ὁ δὲ εἶπετο. ἄρτι δὲ γενομένων ἡμῶν ἐπὶ τῷ χεῖλει τῆς θαλάσσης, ὁ μὲν τὸ συγκεῖμενον ἀνέτεινε σημεῖον, ὁ δὲ λέμβος ἐξαίφνης προσέπλει, καὶ ἐπεὶ πλησίον ἐγένετο, ἦσαν ἐν αὐτῷ νεανίσκοι δέκα.
- 2.18.3 ὁκτῶ δὲ ἐτέρους ἐπὶ τῆς γῆς εἶχον προλοχίσαντες, οἱ γυναικείας μὲν εἶχον ἐσθῆτας καὶ τῶν γενείων ἐψίλωντο τὰς τρίχας· ἔφερον δὲ ἕκαστος ὑπὸ κόλπῳ ξίφος, ἐκόμιζον δὲ καὶ αὐτοὶ θυσίαν, ὡς ἂν ἦκιστα ὑποπτευθεῖεν· ἡμεῖς δὲ ὠόμεθα γυναῖκας εἶναι. ἐπεὶ δὲ συνετίθεμεν τὴν πυράν, ἐξαίφνης βοῶντες συντρέχουσι καὶ τὰς μὲν δᾶδας ἡμῶν ἀποσβεννύουσι, φευγόντων δὲ ἀτάκτως ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως, τὰ ξίφη γυμνῶσαντες ἀρπάζουσι τὴν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν καὶ ἐνθέμενοι τῷ σκάφει, ἐμβάντες εὐθὺς ὄρνιθος δίκην ἀφίπτανται.
- 2.18.5 ἡμῶν δὲ οἱ μὲν ἔφευγον, οὐδὲν οὔτε εἰδότες οὔτε ἑωρακότες, οἱ δὲ ἅμα τε εἶδον καὶ ἐβόων· “Λησταὶ Καλλιγόνην ἔχουσι.” τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσσην ἐπέραινε τὴν θάλασσαν. ὡς δὲ τοῖς Σαράπτοις προσέσχον, πόρρωθεν ὁ Καλλισθένης τὸ σημεῖον ἰδὼν ὑπήντησεν ἐπιπλεύσας καὶ δέχεται μὲν τὴν κόρην, πλεῖ δὲ εὐθὺς πελάγιος. ἐγὼ δὲ ἀνέπνευσα μὲν οὕτω διαλυθέντων μοι παραδόξως τῶν γάμων, ἡχθόμην δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀδελφῆς περιπεσούσης τοιαύτῃ συμφορᾷ.
- 2.19.1 Ὀλίγας δὲ ἡμέρας διαλιπὼν πρὸς τὴν Λευκίππην διελεγόμην· “Μέχρι τίνος ἐπὶ τῶν φιλημάτων ἰστάμεθα, φιλτάτη; καλὰ τὰ προοίμια· προσθῶμεν ἤδη τι καὶ ἐρωτικόν. φέρε ἀνάγκην ἀλλήλοις ἐπιθῶμεν πίστεως. ἂν γὰρ ἡμᾶς Ἀφροδίτῃ μυσταγωγήσῃ, οὐ μὴ τις ἄλλος κρείττων γένηται τῆς θεοῦ.” ταῦτα πολλάκις κατεπάδων ἐπεπείκειν τὴν κόρην ὑποδέξασθαι με τῷ θαλάμῳ νυκτός, τῆς Κλειοῦς συνεργούσης, ἥτις ἦν αὐτῇ θαλαμηπόλος.

- 2.19.2 εἶχε δὲ ὁ θάλαμος αὐτῆς οὕτως· χωρίον ἦν μέγα τέτταρα οἰκήματα ἔχον, δύο μὲν ἐπὶ δεξιᾷ, δύο δὲ ἐπὶ θάτερα· μέσος δὲ διεῖργε στενωπὸς τὰ οἰκήματα· θύρα δὲ ἐν ἀρχῇ τοῦ στενωποῦ μία ἐκλείετο· ταύτην εἶχον τὴν καταγωγὴν αἱ γυναῖκες.
- 2.19.4 καὶ τὰ μὲν ἐνδοτέρω τῶν οἰκημάτων ἢ τε παρθένος καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς διειλήφεσαν, ἑκάτερα τὰ ἀντικρὺ, τὰ δὲ ἔξω δύο τὰ πρὸς τὴν εἴσοδον, τὸ μὲν ἡ Κλειὼ τὸ κατὰ τὴν παρθένον, τὸ δὲ ταμεῖον ἦν. κατακοιμίζουσα δὲ αἰετὴν τὴν Λευκίππην ἡ μήτηρ ἔκλειεν ἔνδοθεν τὴν ἐπὶ τοῦ στενωποῦ θύραν· ἔξωθεν δὲ τις ἕτερος ἐπέκλειε καὶ τὰς κλεῖς ἔβαλλε διὰ τῆς ὀπῆς· ἡ δὲ λαβοῦσα ἐφύλαττε καὶ περὶ τὴν ἔω καλέσασα τὸν εἰς τοῦτο ἐπιτεταγμένον διέβαλλε πάλιν τὰς κλεῖς, ὅπως ἀνοίξειε.
- 2.19.6 ταύταις οὖν ἴσας μηχανησάμενος ὁ Σάτυρος γενέσθαι τὴν ἀνοιξιν πειράται καὶ ὥς εὖρε δυνατήν, τὴν Κλειὼν ἐπεπείκει, καὶ τῆς κόρης συνειδυίας, μηδὲν ἀντιπράῃσι τῇ τέχνῃ. ταῦτα ἦν τὰ συγκεκριμένα. Ἦν δὲ τις αὐτῶν οἰκέτης πολυπράγμων καὶ λάλος καὶ λίχνος καὶ πᾶν ὅ τι ἂν εἴποι τις, ὄνομα Κώνωψ.
- 2.20.1 οὗτός μοι ἐδόκει πόρρωθεν ἐπιτηρεῖν τὰ πραττόμενα ἡμῖν· μάλιστα δέ, ὅπερ ἦν, ὑποπτεύσας μή τι νύκτωρ ἡμῖνπραχθῇ, διενυκτέρευε μέχρι πόρρω τῆς ἑσπέρας, ἀναπετάσας τοῦ δωματίου τὰς θύρας, ὥστε ἔργον ἦν αὐτὸν λαθεῖν. ὁ οὖν Σάτυρος, βουλόμενος αὐτὸν εἰς φιλίαν ἀγαγεῖν, προσέπαιζε πολλάκις καὶ κώνωπα ἐκάλει καὶ ἔσκωπτε τοῦνομα σὺν γέλῳ.
- 2.20.2 καὶ οὗτος εἰδὼς τοῦ Σατύρου τὴν τέχνην προσεποιεῖτο μὲν ἀντιπαίζειν καὶ αὐτός, ἐνετίθει δὲ τῇ παιδιᾷ τῆς γνώμης τὸ ἄσπονδον. λέγει δὴ πρὸς αὐτόν· “Ἐπειδὴ καταμωκᾷ μου καὶ τοῦνομα, φέρε σοι μῦθον ἀπὸ κώνωπος εἶπω.
- 2.20.3 ” “Ὁ λέων κατεμέμφετο τὸν Προμηθεᾶ πολλάκις, ὅτι μέγαν μὲν αὐτὸν ἔπλασε καὶ καλὸν καὶ τὴν μὲν γένυν ὥπλισε τοῖς ὁδοῦσι, τοὺς δὲ πόδας ἐκράτυνε τοῖς ὄνουσιν ἐποίησέ τε τῶν ἄλλων θηρίων δυνατώτερον.
- 2.21.1 “Ὁ δὲ τοιοῦτος,” ἔφασκε, “τὸν ἀλεκτρυόνα φοβοῦμαι.” καὶ ὁ Προμηθεὺς ἐπιστὰς ἔφη· “Τί με μάτην αἰτιᾷ; τὰ μὲν γὰρ ἐμὰ πάντα ἔχεις ὅσα πλάττειν ἡδυνάμην, ἡ δὲ σὴ ψυχὴ πρὸς τοῦτο μόνον μαλακίζεται.
- 2.21.2 “ἔκλαιεν οὖν ἑαυτὸν ὁ λέων καὶ τῆς δειλίας κατεμέμφετο καὶ τέλος ἀποθανεῖν ἠθέλεν. οὕτω δὲ γνώμης ἔχων ἐλέφαντι περιτυχάνει καὶ προσαγορεύσας εἰστήκει διαλεγόμενος.
- 2.21.3 καὶ ὁρῶν διὰ παντὸς τὰ ὥτα κινουῖντα, “Τί πάσχεις;” ἔφη· “καὶ τί δή ποτε οὐδὲ μικρὸν ἀτρεμεῖ σου τὸ οὖς;” καὶ ὁ ἐλέφας, κατὰ τύχην παραπτάντος αὐτῷ κώνωπος, “Ὁρᾷς;” ἔφη, “τοῦτο τὸ βραχὺ τὸ βομβοῦν; ἦν εἰσδύη μου τῇ τῆς ἀκοῆς ὁδῷ, τέθηκα.
- 2.21.4 “καὶ ὁ λέων, “Τί οὖν ἔτι ἀποθνήσκειν,” ἔφη, “με δεῖ, τοσοῦτον ὄντα καὶ ἐλέφαντος εὐτυχέστερον, ὅσον κρείττων κώνωπος ἀλεκτρυόν;” ὁρᾷς, ὅσον ἰσχύος ὁ κώνωψ ἔχει, ὥς καὶ ἐλέφαντα φοβεῖν.” συνεῖς οὖν ὁ Σάτυρος τὸ ὕπουλον αὐτοῦ τῶν λόγων, ἡρέμα μειδιῶν, “Ἀκουσον κάμοῦ τινα λόγον,” εἶπεν, “ἀπὸ κώνωπος καὶ λέοντος, ὃν ἀκήκοά τινος τῶν φιλοσόφων· χαρίζομαι δέ σοι τοῦ μύθου τὸν ἐλέφαντα.
- 2.21.5 ” “Λέγει τοίνυν κώνωψ ἀλαζών ποτε πρὸς τὸν λέοντα· ‘Εἶτα κάμοῦ βασιλεύειν νομίζεις ὥς καὶ τῶν ἄλλων θηρίων; ἀλλ’ οὔτε μου καλλίων οὔτε ἀλκιμώτερος ἔφυς οὔτε μείζων.
- 2.22.1 ἐπεὶ τί σοι πρῶτόν ἐστιν ἀλκή; ἀμύσσεις τοῖς ὄνουσι καὶ δάκνεις τοῖς ὁδοῦσι.
- 2.22.2 ταῦτα γὰρ οὐ ποιεῖ μαχομένη γυνή; ποῖον δὲ μέγεθος ἢ κάλλος σε κοσμεῖ; στέρνον πλατὺ, ὥμοι παχεῖς καὶ πολλὴ περὶ τὸν αὐχένα κόμη. τὴν κατόπιν οὖν αἰσχύνην οὐχ ὁρᾷς; ἐμοὶ δὲ μέγεθος μὲν ὁ ἀὴρ ὅλος, ὅσον μου καταλαμβάνει τὸ πτερόν, κάλλος δὲ αἱ τῶν λειμώνων κόμαι· αἱ μὲν

γάρ εἰσιν ὥσπερ ἐσθῆτες, ἃς ὅταν θέλω παῦσαι τὴν πτῆσιν ἐνδύομαι. τὴν δὲ ἀνδρείαν μου μὴ καὶ γελοῖον ἦ καταλέγειν· ὄργανον γὰρ ὅλος εἰμι πολέμου.

2.22.3 μετὰ μὲν σάλπιγγος παρατάττομαι, σάλπιγξ δέ μοι καὶ βέλος τὸ στόμα· ὥστε εἰμι καὶ αὐλητῆς καὶ τοξότης. ἐμαυτοῦ δὲ οἷστὸς καὶ τόξον γίνομαι· τοξεύει γὰρ με διαέριον τὸ πτερόν, ἐμπεσὼν δὲ ὡς ἀπὸ βέλους ποιῶ τὸ τραῦμα· ὁ δὲ παταχθεὶς ἐξαίφνης βοᾷ καὶ τὸν τετρωκότα ζητεῖ. ἐγὼ δὲ παρὼν οὐ πάρειμι. ὁμοῦ δὲ καὶ φεύγω καὶ μένω, καὶ περιῖππεύω τὸν ἄνθρωπον τῷ πτερῶ, γελῶ δὲ αὐτὸν βλέπων περὶ τοῖς τραύμασιν ὀρχούμενον. ἀλλὰ τί δεῖ λόγων; ἀρχώμεθα μάχης.

2.22.4 ‘ἅμα λέγων ἐμπίπτει τῷ λέοντι καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπεδᾷ καὶ εἴ τι ἄλλο ἄτριχον τῶν προσώπων, περιῖπτάμενος ἅμα καὶ τῷ βόμβῳ καταυλῶν. ὁ δὲ λέων ἠγριαίνετο καὶ μετεστρέφετο πάντη καὶ τὸν ἀέρα περιέχασκεν· ὁ δὲ κώνωψ ταύτη πλέον τὴν ὀργὴν ἐτίθετο παιδιὰν καὶ ἐπ’ αὐτοῖς ἐτίτρωσκε τοῖς χεῖλεσιν. καὶ ὁ μὲν ἔκλινεν εἰς τὸ λυποῦν μέρος, ἀνακάμπτων ἔνθα τοῦ τραύματος ἡ πληγὴ, ὁ δὲ ὥσπερ παλαιστής τὸ σῶμα σκευάζων εἰς τὴν συμπλοκὴν ἀπέρρει τῶν τοῦ λέοντος ὀδόντων, αὐτὴν μέσσην διαπτὰς κλειομένην τὴν γένυν.

2.22.6 οἱ δὲ ὀδόντες κενοὶ τῆς θήρας περὶ ἑαυτοὺς ἐκροτάλιζον. ἤδη τοίνυν ὁ λέων ἐκεκμήκει σκιαμαχῶν πρὸς τὸν ἀέρα τοῖς ὀδοῦσι καὶ εἰστήκει παρειμένος ὀργῇ. ὁ δὲ κώνωψ περιῖπτάμενος αὐτοῦ τὴν κόμην ἐπηύλει μέλος ἐπινίκιον. μακρότερον δὲ ποιούμενος τῆς πτήσεως τὸν κύκλον ὑπὸ περιττῆς ἀπειροκαλίας ἀράχνης λανθάνει νήμασιν ἐμπλακεῖς, καὶ τὴν ἀράχνην οὐκ ἔλαθεν ἐμπεσών.

2.22.7 ὡς δὲ οὐκέτι εἶχε φυγεῖν, ἀδημονῶν εἶπεν· “ὦ τῆς ἀνοίας· προὔκαλούμην γὰρ ἐγὼ λέοντα, ὀλίγος δέ με ἤγρευσεν ἀράχνης χιτῶν.” ταῦτα εἰπὼν, “ὦρα τοίνυν,” ἔφη, “καὶ σὲ τὰς ἀράχνας φοβεῖσθαι.” καὶ ἅμα ἐγέλασεν. Καὶ ὀλίγας διαλιπὼν ἡμέρας, εἰδὼς αὐτὸν γαστρος ἡττώμενον, φάρμακον πριάμενος ὕπνου βαθέος ἐφ’ ἐστίασιν αὐτὸν ἐκάλεσεν.

2.23.1 ὁ δὲ ὑπώπτευε μὲν τινα μηχανὴν καὶ ὥκνει τὸ πρῶτον. ὡς δὲ ἡ βελτίστη γαστὴρ κατηνάγκασε, πείθεται. ἐπεὶ δὲ ἦκε πρὸς τὸν Σάτυρον, εἴτα δειπνήσας ἔμελλεν ἀπιέναι, ἐγγχεῖ τοῦ φαρμάκου κατὰ τῆς τελευταίας κύλικος ὁ Σάτυρος αὐτῷ· καὶ ὁ μὲν ἔπιε, καὶ μικρὸν διαλιπὼν, ὅσον εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ φθάσαι, καταπεσὼν ἔκειτο, τὸν ὕπνον καθεύδων τοῦ φαρμάκου.

2.23.3 ὁ δὲ Σάτυρος εἰστρέχει πρὸς με καὶ λέγει· “Κεῖταί σοι καθεύδων ὁ Κύκλωψ· σὺ δὲ ὅπως Ὀδυσσεὺς ἀγαθὸς γένῃ.” ἅμα ἔλεγε καὶ ἤκομεν ἐπὶ τὰς θύρας τῆς ἐρωμένης. καὶ ὁ μὲν ὑπελείπετο, ἐγὼ δὲ εἰσήειν, ὑποδοχομένης με τῆς Κλειοῦς ἀψοφητί, τρέμων τρόμον διπλοῦν, χαρᾶς ἅμα καὶ φόβου. ὁ μὲν γὰρ τοῦ κινδύνου φόβος ἐθορύβει τὰς τῆς ψυχῆς ἐλπίδας, ἡ δὲ ἐλπίς τοῦ τυχεῖν ἐπεκάλυπτεν ἡδονῇ τὸν φόβον· οὕτω καὶ τὸ ἐλπίζον ἐφοβεῖτό μου καὶ ἔχαιρε τὸ λυπούμενον.

2.23.4 ἄρτι δέ μου προσελθόντος εἴσω τοῦ θαλάμου τῆς παιδός, γίνεταί τι τοιοῦτον περὶ τὴν τῆς κόρης μητέρα· ἔτυχεν ὄνειρος αὐτὴν ταράξας. ἐδόκει τινὰ ληστὴν μάχαιραν ἔχοντα γυμνὴν ἄγειν ἀρπασάμενον αὐτῆς τὴν θυγατέρα καὶ καταθέμενον ὑπτίαν, μέσσην ἀνατεμεῖν τῇ μαχαίρᾳ τὴν γαστέρα, κάτωθεν ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς αἰδοῦς.

2.23.5 ταραχθεῖσα οὖν ὑπὸ δείματος, ὡς εἶχεν ἀναπηδᾷ καὶ ἐπὶ τὸν τῆς θυγατρὸς θάλαμον τρέχει (ἐγγὺς γὰρ ἦν), ἄρτι μου κατακλιθέντος. ἐγὼ μὲν δὴ τὸν ψόφον ἀκούσας ἀνοιγομένων τῶν θυρῶν, εὐθὺς ἀνεπήδησα· ἡ δὲ ἐπὶ τὴν κλίνην παρῆν.

2.23.6 συνεῖς οὖν τὸ κακὸν ἐξάλλομαι καὶ διὰ τῶν θυρῶν ἵεμαι δρόμῳ, καὶ ὁ Σάτυρος ὑποδέχεται τρέμοντα καὶ τεταραγμένον. εἴτα ἐφεύγομεν διὰ τοῦ σκοτόους καὶ ἐπὶ τὸ δωμάτιον ἑαυτῶν ἤλθομεν. Ἡ δὲ πρῶτον μὲν ὑπὸ ἰλίγγου κατέπεσεν, εἴτα ἀνενεγκοῦσα τὴν Κλειὴν κατὰ κόρρησ ὡς εἶχε ραπίζει καὶ ἐπιλαβομένη τῶν τριχῶν ἅμα πρὸς τὴν θυγατέρα ἀνώμωξεν, “Απώλεσάς μου,” λέγουσα, “Λευκίππη, τὰς ἐλπίδας.

- 2.24.2 οἴμοι, Σώστρατε· σὺ μὲν ἐν Βυζαντίῳ πολεμεῖς ὑπὲρ ἀλλοτρίων γάμων, ἐν Τύρῳ δὲ καταπεπολέμησαι καὶ τῆς θυγατρὸς σοῦ τις τοὺς γάμους σεσύληκεν. οἴμοι δειλαία, τοιούτους σοι γάμους ὄψεσθαι οὐ προσεδόκων. ὄφελον ἔμεινας ἐν Βυζαντίῳ· ὄφελον ἔπαθες πολέμου νόμῳ τὴν ὕβριν· ὄφελόν σε καὶ Ὁρᾶξ νικήσας ὕβρισεν· οὐκ εἶχεν ἡ συμφορὰ διὰ τὴν ἀνάγκην ὄνειδος.
- 2.24.3 νῦν δέ, κακόδαιμον, ἀδοξεῖς ἐν οἷς δυστυχεῖς, ἐπλάνα δέ με καὶ τὰ τῶν ἐνυπνίων φαντάσματα, τὸν δὲ ἀληθέστερον ὄνειρον οὐκ ἐθεασάμην.
- 2.24.4 νῦν ἀθλιώτερον ἀνετμήθης τὴν γαστέρα· αὕτη δυστυχεστέρα τῆς μαχαίρας τομῆς οὐδὲ εἶδον τὸν ὕβρισαντά σε, οὐδὲ οἶδά μου τῆς συμφορᾶς τὴν τύχην. οἴμοι τῶν κακῶν· μὴ καὶ δοῦλος ᾦν;” Ἐθάρσησεν οὖν ἡ παρθένος, ὡς ἂν ἐμοῦ διαπεφευγότος, καὶ λέγει· “Μὴ λοιδορεῖ μου, μήτερ, τὴν παρθενίαν· οὐδὲν ἔργον μοι πέπρακται τοιούτων ῥημάτων <ἄξιον> , οὐδὲ οἶδα τοῦτον ὅστις ᾦν, εἴτε δαίμων, εἴτε ἥρως, εἴτε ληστής.
- 2.25.2 ἐκείμην δὲ πεφοβημένη, μηδὲ ἀνακραγεῖν διὰ τὸν φόβον δυναμένη. φόβος γὰρ γλώττης ἐστὶ δεσμός. ἐν οἶδα μόνον, οὐδεὶς μου τὴν παρθενίαν κατήσχυνε.” καταπεσοῦσα οὖν ἡ Πάνθεια πάλιν ἔστενεν.
- 2.25.3 ἡμεῖς δὲ ἐσκοποῦμεν, καθ’ ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ποιητέον εἴη, καὶ ἐδόκει κράτιστον εἶναι φεύγειν, πρὶν ἢ ὡς γένηται καὶ τὸ πᾶν ἡ Κλειὼ βασανιζομένη κατείπη. Δόξαν οὖν οὕτως εἰχόμεθα ἔργου, σκηψάμενοι πρὸς τὸν θυρωρὸν ἀπιέναι πρὸς ἐρωμένην, καὶ ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐρχόμεθα τὴν Κλεινίου.
- 2.26.1 ἦσαν δὲ λοιπὸν μέσαι νύκτες, ὥστε μόλις ὁ θυρωρὸς ἀνέωξεν ἡμῖν. καὶ ὁ Κλεινίας, ἐν ὑπερώῳ γὰρ τὸν θάλαμον εἶχε, διαλεγομένων ἡμῶν ἀκούσας κατατρέχει τεταραγμένος. καὶ ἐν τούτῳ τὴν Κλειὼ κατόπιν ὀρῶμεν σπουδῇ θέουσας· ᾦν γὰρ δρασμὸν βεβουλευμένη.
- 2.26.2 ἅμα τε οὖν ὁ Κλεινίας ἤκουσεν ἡμῶν ἃ πεπόνθαμεν καὶ τῆς Κλειοῦς ἡμεῖς, ὅπως φύγοι, καὶ πάλιν ἡμῶν ἡ Κλειὼ τί ποιεῖν μέλλομεν. παρελθόντες οὖν εἴσω τῶν θυρῶν τῷ Κλεινίᾳ διηγοῦμεθα τὰ γεγονότα καὶ ὅτι φεύγειν διεγνώκαμεν.
- 2.26.3 λέγει ἡ Κλειὼ· “Κἀγὼ σὺν ὑμῖν· ᾦν γὰρ περιμείνω τὴν ἔω, θάνατός μοι πρόκειται, τῶν βασάνων γλυκύτερος.” Ὁ οὖν Κλεινίας τῆς χειρὸς μου λαβόμενος ἄγει τῆς Κλειοῦς μακρὰν καὶ λέγει· “Δοκῶ μοι καλλίστην γνώμην εὐρηκέναι, ταύτην μὲν ὑπεξαγαγεῖν, ἡμᾶς δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἐπισχεῖν, καὶ οὕτω δοκῇ, συσκευασμένους ἀπελθεῖν.
- 2.27.2 οὐδὲ γὰρ νῦν οἶδε τῆς κόρης ἡ μήτηρ τίνα κατέλαβεν, ὡς ὑμεῖς φατε, ὃ τε καταμηνύσων οὐκ ἔσται, τῆς Κλειοῦς ἐκ μέσου γενομένης· τάχα δὲ καὶ τὴν κόρην συμφυγεῖν πείσετε.” ἔλεγε δὲ καὶ αὐτὸς ὅτι κοινωνὸς γενήσεται τῆς ἀποδημίας. ταῦτα ἔδοξε.
- 2.27.3 καὶ τὴν μὲν Κλειὼ τῶν οἰκετῶν αὐτοῦ τινι παραδίδωσι, κελεύσας ἐμβαλέσθαι σκάφει, ἡμεῖς δὲ αὐτοῦ καταμείναντες ἐφροντίζομεν περὶ τῶν ἐσομένων· καὶ τέλος ἔδοξεν ἀποπειραθῆναι τῆς κόρης καί, εἰ μὲν θελήσει συμφυγεῖν, οὕτω πράττειν, εἰ δὲ μή, μένειν αὐτοῦ, παραδόντας ἑαυτοὺς τῇ τύχῃ. κοιμηθέντες οὖν ὀλίγον τῆς νυκτὸς ὅσον τὸ λοιπόν, περὶ τὴν ἔω πάλιν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐπανήλθομεν. Ἡ οὖν Πάνθεια ἀναστᾶσα περὶ τὰς βασάνους τῆς Κλειοῦς ἠὺτρεπίζετο καὶ καλεῖν αὐτὴν ἐκέλευεν.
- 2.28.1 ὡς δ’ ᾦν ἀφανής, πάλιν ἐπὶ τὴν θυγατέρα ἵεται καί, “Οὐκ ἐρεῖς,” ἔφη, “τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος; ἰδοὺ καὶ ἡ Κλειὼ πέφευγεν.” ἡ δὲ ἔτι μᾶλλον ἐθάρσησε καὶ λέγει· “Τί πλέον εἶπω σοι, τίνα δὲ ἄλλην προσαγάγω πίστιν τῆς ἀληθείας μείζονα; εἰ παρθενίας ἔστι τις δοκιμασία, δοκίμασον.
- 2.28.2 ” “Ἔτι καὶ τοῦτο,” ἔφη ἡ Πάνθεια, “λείπεται, ἵνα καὶ μετὰ μαρτύρων δυστυχῶμεν.

- 2.28.3 " ταῦτα ἅμα λέγουσα ἀνεπήδησεν ἔξω. Ἡ δὲ Λευκίππη καθ' ἑαυτὴν γενομένη καὶ τῶν τῆς μητρὸς γεμισθεῖσα ῥημάτων παντοδαπὴ τις ἦν· ἤχθετο, ἡσχύνετο, ὠργίζετο.
- 2.29.1 ἤχθετο μὲν πεφωραμένη, ἡσχύνετο δὲ ὄνειδιζομένη, ὠργίζετο δὲ ἀπιστουμένη. αἰδῶς δὲ καὶ λύπη καὶ ὀργὴ τρία τῆς ψυχῆς κύματα· ἡ μὲν γὰρ αἰδῶς διὰ τῶν ὁμμάτων εἰσρέουσα τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἐλευθερίαν καθαιρεῖ· ἡ λύπη δὲ περὶ τὰ στέρνα διανεμομένη κατατῆκε τῆς ψυχῆς τὸ ζωπυροῦν· ἡ δὲ ὀργὴ περιῦλακτοῦσα τὴν καρδίαν ἐπικλύζει τὸν λογισμὸν τῷ τῆς μανίας ἀφρῶ.
- 2.29.3 λόγος δὲ τούτων ἀπάντων πατήρ, καὶ ἔοικεν ἐπὶ σκοπῷ τόξον βάλλειν καὶ ἐπιτυγχάνειν καὶ ἐπὶ τὴν ψυχὴν πέμπειν τὰ βλήματα καὶ ποικίλα τοξεύματα. τὸ μὲν ἐστὶν αὐτῷ λοιδορίας βέλος, καὶ γίνεται τὸ ἔλκος ὀργῇ· τὸ δὲ ἐστὶν ἔλεγχος ἀτυχημάτων· ἐκ τούτου τοῦ βέλους λύπη γίνεται· τὸ δὲ, ὄνειδος ἀμαρτημάτων, καὶ καλοῦσιν αἰδῶ τὸ τραῦμα. ἴδιον δὲ τούτων ἀπάντων τῶν βελῶν βαθέα μὲν τὰ βλήματα, ἄναιμα δὲ τὰ τοξεύματα.
- 2.29.4 Ἐν δὲ τούτων ἀπάντων φάρμακον, ἀμύνασθαι τὸν βαλόντα τοῖς αὐτοῖς βλήμασι· λόγος γὰρ γλώσσης βέλος ἄλλης γλώσσης βέλει θεραπεύεται· καὶ γὰρ τῆς καρδίας ἔπαυσε τὸ θυμούμενον καὶ τῆς ψυχῆς ἐμάρανε τὸ λυπούμενον. ἂν δὲ τις ἀνάγκη τοῦ κρείττονος σιγήσῃ τὴν ἄμυναν, ἀλγεινότερα γίνεται τὰ ἔλκη τῇ σιωπῇ· αἱ γὰρ ὠδῖνες τῶν ἐκ τοῦ λόγου κυμάτων, οὐκ ἀποπτύσασαι τὸν ἀφρόν, οἰδοῦσι περὶ ἑαυτὰς πεφουσημέναι.
- 2.29.5 τοσούτων οὖν ἡ Λευκίππη γεμισθεῖσα συμφορῶν οὐκ ἔφερε τὴν προσβολήν. Ἐν τούτῳ δὲ ἔτυχον πέμψαι τὸν Σάτυρον πρὸς τὴν κόρην ἀποπειρασόμενον τῆς φυγῆς.
- 2.30.1 ἡ δὲ πρὶν ἀκοῦσαι πρὸς τὸν Σάτυρον, "Δέομαι," ἔφη, "πρὸς θεῶν ξένων καὶ ἐγχωρίων, ἐξαρπάσατέ με τῶν τῆς μητρὸς ὀφθαλμῶν, ὅποι βούλεσθε. εἰ δέ με ἀπελθόντες καταλίποιτε, βρόχον πλεξαμένη τὴν ψυχὴν μου οὕτως ἀφήσω.
- 2.30.2 " ἐγὼ δὲ ὡς ταῦτα ἤκουσα, τὸ πολὺ τῆς φροντίδος ἀπερριψάμην. δύο δὲ ἡμέρας διαλιπόντες, ὅτε καὶ ἀποδημῶν ἔτυχεν ὁ πατήρ, παρεσκευαζόμεθα πρὸς τὴν φυγὴν. Εἶχε δὲ ὁ Σάτυρος τοῦ φαρμάκου λείψανον, ᾧ τὸν Κώνωπα ἦν κατακοιμίσας· τούτου διακονούμενος ἡμῖν ἐγγχεῖ λαθὼν κατὰ τῆς κύλικος τῆς τελευταίας, ἣν τῇ Πανθείᾳ προσέφερεν· ἡ δὲ ἀναστᾶσα ᾧχετο εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς καὶ εὐθὺς ἐκάθευδεν.
- 2.31.2 εἶχε δὲ ἐτέραν ἡ Λευκίππη θαλαμηπόλον, ἣν τῷ αὐτῷ φαρμάκῳ καταβαπτίσας ὁ Σάτυρος (προσεπεποίητο γὰρ καὶ αὐτῆς, ἐξ οὗ τῷ θαλάμῳ προσεληλύθει, ἐρᾶν) ἐπὶ τὴν τρίτην θήραν ἔρχεται, ἐπὶ τὸν θυρωρόν. κάκεῖνον βεβλήκει τῷ αὐτῷ πόματι. ὄχημα δὲ εὐτρεπὲς ἡμᾶς πρὸ τῶν πυλῶν ἐξεδέχετο, ὅπερ ὁ Κλεινίας παρεσκεύασε, καὶ ἔφθασεν ἡμᾶς ἐπ' αὐτοῦ περιμένων αὐτός.
- 2.31.3 ἐπεὶ δὲ πάντες ἐκάθευδον, περὶ πρώτας νυκτὸς φυλακὰς προήειμεν ἀψοφητί, Λευκίππην τοῦ Σατύρου χειραγωγοῦντος. καὶ γὰρ ὁ Κώνωψ, ὅσπερ ἡμῖν ἐφήδρευε, κατὰ τύχην ἐκείνην ἀπεδήμει τὴν ἡμέραν, τῇ δεσποίνῃ διακονησόμενος.
- 2.31.4 ἀνοίγει δὴ τὰς θύρας ὁ Σάτυρος, καὶ προήλθομεν· ὡς δὲ παρήμεν ἐπὶ τὰς πύλας, ἐπέβημεν τοῦ ὀχήματος. ἦμεν δὲ οἱ πάντες ἔξ, ὑμεῖς καὶ ὁ Κλεινίας καὶ δύο θεράποντες αὐτοῦ.
- 2.31.5 ἐπελαύνομεν οὖν τὴν ἐπὶ Σιδῶνα καὶ περὶ μοίρας τῆς νυκτὸς δύο παρήμεν ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ εὐθὺς ἐπὶ Βηρυτὸν τὸν δρόμον ἐποιούμεθα, νομίζοντες εὐρήσειν ἐκεῖ ναῦν ἐφορμοῦσαν. καὶ οὐκ ἡτυχήσαμεν· ὡς γὰρ ἐπὶ τοῦ Βηρυτίων λιμένος ἤλθομεν, ἀναγόμενον σκάφος εὕρομεν, ἄρτι τὰ πρυμνήσια μέλλον ἀπολύειν.
- 2.31.6 μηδὲν οὖν ἐρωτήσαντες ποῦ πλεῖ, μετεσκευαζόμεθα ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἦν ὁ καιρὸς μικρὸν ἄνω τῆς ἔω. ἔπλει δὲ τὸ πλοῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, τὴν μεγάλην τοῦ Νείλου

πόλιν. Ἐχαιρον δὲ τὸ πρῶτον ὁρῶν τὴν θάλασσαν, οὕτω πελαγίζοντος τοῦ σκάφους ἀλλ' ἐπὶ τοῖς λιμέσιν ἐποχομένον.

2.32.1 ὥς δὲ ἔδοξεν οὐρίον εἶναι πρὸς ἀναγωγὴν τὸ πνεῦμα, θόρυβος ἦν πολὺς κατὰ τὸ σκάφος, τῶν ναυτῶν διαθεόντων, τοῦ κυβερνήτου κελεύοντος, ἐλκομένων τῶν κάλων· ἡ κεραία περιήγετο, τὸ ἱστίον καθίετο, ἡ ναῦς ἀπεσαλεύετο, τὰς ἀγκύρας ἀνέσπων, ὁ λιμὴν κατελείπετο· τὴν γῆν ἐωρῶμεν ἀπὸ τῆς νηὸς κατὰ μικρὸν ἀναχωροῦσαν, ὥς αὐτὴν πλέουσιν· παιανισμὸς ἦν καὶ πολλή τις εὐχή, θεοὺς σωτῆρας καλοῦντες, εὐφημοῦντες αἷσιον τὸν πλοῦν γενέσθαι· τὸ πνεῦμα ἦρετο σφοδρότερον, τὸ ἱστίον ἐκυρτοῦτο καὶ εἴλκε τὴν ναῦν.

2.33.1 Ἦτοχε δὲ τις ἡμῖν νεανίσκος παρασκηνῶν, ὅς, ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀρίστου, φιλοφρονούμενος ἡμᾶς συναριστᾶν ἤξιον. καὶ ἡμῖν δὲ ὁ Σάτυρος παρέφερεν ὥστε εἰς μέσον καταθέμενοι ἃ εἶχομεν τὸ ἄριστον ἐκοινωνοῦμεν, ἥδη δὲ καὶ λόγον. λέγω δὲ πρῶτος· “Πόθεν, ὦ νεανίσκε, καὶ τίνα σε δεῖ καλεῖν;” “Ἐγὼ Μενέλαος,” εἶπεν, “τὸ δὲ γένος Αἰγύπτιος.

2.33.2 τὰ δὲ ὑμέτερα τίνα;” “Ἐγὼ Κλειτοφῶν, οὗτος Κλεινίας, Φοίνικες ἄμφω.

2.33.3 ” “Τίς οὖν ἡ πρόφασις ὑμῖν τῆς ἀποδημίας;” “Ἦν σὺ πρῶτος ἡμῖν φράσης, καὶ τὰ παρ' ἡμῶν ἀκούσῃ.” Λέγει οὖν ὁ Μενέλαος· “Τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ἐμῆς ἀποδημίας ἔρως βάσκανος καὶ θήρα δυστυχής.

2.34.1 ἥρων μεираκίου καλοῦ· τὸ δὲ μεираκίον φιλόθηρον ἦν. ἐπεῖχον τὰ πολλά, κρατεῖν οὐκ ἡδυνάμην. ὥς δὲ οὐκ ἔπειθον, εἰδόμην κάγῳ ἐπὶ τὰς ἄγρας. ἐθιρῶμεν οὖν ἵππεύοντες ἄμφω καὶ τὰ πρῶτα ἡτύχοῦμεν, τὰ λεπτὰ διώκοντες τῶν θηρίων.

2.34.3 ἐξαίφνης δὲ σὺς τῆς ὕλης προπηδᾷ, καὶ τὸ μεираκίον ἐδίωκε· καὶ ὁ σὺς ἐπιστρέφει τὴν γένυν καὶ ἀντιπρόσωπος ἐχώρει δρόμῳ, καὶ τὸ μεираκίον οὐκ ἐξετρέπετο, βοῶντος ἐμοῦ καὶ κεκραγόντος· “Ἐλκε τὸν ἵππον, μετένεγκε τὰς ἡνίας· πονηρὸν τὸ θηρίον.” ἀνάξας δὲ ὁ σὺς σπουδῇ ἔτρεχεν ὥς ἐπ' αὐτόν· καὶ οἱ μὲν συνέπιπτον ἀλλήλοις, ἐμὲ δὲ τρόμος, ὥς εἶδον, λαμβάνει· καὶ φοβούμενος μὴ φθάσῃ τὸ θηρίον καὶ πατάξῃ τὸν ἵππον, ἐναγκυλωσάμενος τὸ ἀκόντιον, πρὶν ἀκριβῶς καταστοχάσασθαι τοῦ σκοποῦ, πέμπω τὸ βέλος· τὸ δὲ μεираκίον παραθέον ἀρπάζει τὴν βολήν.

2.34.5 τίνα οἶμι με τότε ψυχὴν ἔχειν; εἰ καὶ ψυχὴν εἶχον ὅλως, ὥς ἂν ἄλλος τις ἀποθάνοι ζῶν. τὸ δὲ οἰκτρότερον, τὰς χεῖρας ὠρεγέ μοι μικρὸν ἔτι ἐμπνέων καὶ περιέβαλλε καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ἐμίσει με τὸν πονηρὸν ὁ ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένος, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν ἀφῆκε τῇ φονευσάσῃ μου περιπλεκόμενος δεξιᾷ. ἄγουσιν οὖν με ἐπὶ τὸ δικαστήριον οἱ τοῦ μεираκίου γονεῖς οὐκ ἄκοντα· καὶ γὰρ ἐπελθὼν ἀπελογούμενην οὐδέν, θανάτου δὲ ἐτιμώμην ἐμαυτῷ.

2.34.6 ἐλέησαντες οὖν οἱ δικασταὶ προσετιμήσαντό μοι τριετὴ φυγὴν, ἥς νῦν τέλος ἐχούσης αὐθις ἐπὶ τὴν ἐμαυτοῦ καταίρω.” ἐπεδάκρυσεν ὁ Κλεινίας αὐτοῦ λέγοντος Πάτροκλον πρόφασιν, ἀναμνησθεῖς Χαρικλέους.

2.34.7 καὶ ὁ Μενέλαος, “Τὰμὰ δακρύεις,” ἔφη, “ἢ καὶ σέ τι τοιοῦτον ἐξήγαγε;” στενάξας οὖν ὁ Κλεινίας καταλέγει τὸν Χαρικλέα καὶ τὸν ἵππον, κάγῳ τάμαυτοῦ. Ὅρῶν οὖν ἐγὼ τὸν Μενέλαον κατηφῇ πάντῳ τῶν ἑαυτοῦ μεμνημένον, τὸν δὲ Κλεινίαν ὑποδακρύνοντα μνήμη Χαρικλέους, βουλόμενος αὐτοὺς τῆς λύπης ἀπαγαγεῖν, ἐμβάλλω λόγον ἐρωτικῆς ἐχόμενον ψυχαγωγίας· καὶ γὰρ οὐδὲ ἡ Λευκίππη παρῆν, ἀλλ' ἐν μυχῷ ἐκάθευδε τῆς νηός.

2.35.2 λέγω δὲ πρὸς αὐτοὺς ὑπομειδιῶν· “Ὡς παρὰ πολὺ κρατεῖ μου Κλεινίας· ἐβούλετο γὰρ λέγειν κατὰ γυναικῶν, ὥσπερ εἰώθει. ῥᾶον δ' ἂν εἴποι νῦν ἦτοι, ὥς κοινωνὸν ἔρωτος εὐρών. οὐκ οἶδα γὰρ πῶς ἐπιχωριάζει νῦν ὁ εἰς τοὺς ἄρρενας ἔρως.

2.35.3

” “Οὐ γὰρ πολὺ ἄμεινον,” ὁ Μενέλαος ἔφη, “τοῦτο ἐκείνου; καὶ γὰρ ἀπλούστεροι παῖδες γυναικῶν, καὶ τὸ κάλλος αὐτοῖς δριμύτερον εἰς ἡδονήν.” “Πῶς δριμύτερον,” ἔφην, “ὅ τι παρακῦψαν μόνον οἴχεται καὶ οὐκ ἀπολαῦσαι δίδωσι τῷ φιλοῦντι, ἀλλ’ ἔοικε τῷ τοῦ Ταντάλου πόματι; πολλὰκίς γὰρ ἐν ᾧ πίνεται πέφευγε, καὶ ἀπῆλθεν ὁ ἔραστής οὐχ εὐρὼν πιεῖν· τὸ δὲ ἔτι πινόμενον ἀρπάζεται πρὶν ὁ πίνων κορεσθῇ.

2.35.5 καὶ οὐκ ἔστιν ἀπὸ παιδὸς ἀπελθεῖν ἔραστην ἄλυπον ἔχοντα τὴν ἡδονήν· καταλείπει γὰρ ἔτι διψῶντα.” Καὶ ὁ Μενέλαος, “Ἀγνοεῖς, ὦ Κλειτοφῶν,” ἔφη, “τὸ κεφάλαιον τῆς ἡδονῆς.

2.36.1 ποθεινὸν γὰρ αἰεὶ τὸ ἀκόρεστον. τὸ μὲν γὰρ εἰς χρήσιν χρονιώτερον τῷ κόρῳ μαραίνει τὸ τερπνόν· τὸ δὲ ἀρπαζόμενον καινόν ἐστιν αἰεὶ καὶ μᾶλλον ἀνθεῖ· οὐ γὰρ γεγηρακυῖαν ἔχει τὴν ἡδονήν· καὶ τὸ κάλλος ὅσον ἐλαττοῦται τῷ χρόνῳ, τοσοῦτον εἰς μέγεθος ἐκτείνεται πόθῳ. καὶ τὸ ρόδον διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων εὐμορφότερόν ἐστι φυτῶν, ὅτι τὸ κάλλος αὐτοῦ φεύγει ταχύ.

2.36.2 δύο γὰρ ἐγὼ νομίζω κατ’ ἀνθρώπους κάλλη πλανᾶσθαι, τὸ μὲν οὐράνιον, τὸ δὲ πάνδημον, ὥσπερ τοῦ κάλλους αἱ χορηγοὶ θεαί. ἀλλὰ τὸ μὲν οὐράνιον ἄχθεται θνητῷ κάλλει δεδεμένον καὶ ζητεῖ πρὸς οὐρανὸν ταχὺ φεύγειν, τὸ δὲ πάνδημον ἔρριπται κάτω καὶ ἐγχρονίζει περὶ τοῖς σώμασιν.

2.36.3 εἰ δὲ καὶ ποιητὴν δεῖ λαβεῖν μάρτυρα τῆς οὐρανίας τοῦ κάλλους ἀνόδου, ἄκουσον Ὀμήρου λέγοντος Τὸν καὶ ἀνηρεῖσαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῦειν κάλλεος εἵνεκα οἴο, ἵν’ ἀθανάτοισι μετείη. οὐδεμία δὲ ἀνέβη ποτὲ εἰς οὐρανοὺς διὰ κάλλος γυνή (καὶ γὰρ γυναιξὶ κεκοινώνηκεν ὁ Ζεὺς), ἀλλ’ Ἀλκμήνην μὲν ἔχει πένθος καὶ φυγή, Δανάην δὲ λάρναξ καὶ θάλασσα, Σεμέλη δὲ πυρὸς γέγονε τροφή.

2.36.4 ἂν δὲ μειρακίου Φρυγὸς ἔρασθῇ, τὸν οὐρανὸν αὐτῷ δίδωσιν, ἵνα καὶ συνοικῇ καὶ οἰνοχόον ἔχη τοῦ νέκταρος ἢ δὲ πρότερον διάκονος τῆς τιμῆς ἐξέωσται ἦν γάρ, οἶμαι, γυνή.” Ὑπολαβὼν οὖν ἐγώ, “Καὶ μὴν οὐράνιον,” ἔφην, “ἔοικεν εἶναι τὸ τῶν γυναικῶν κάλλος, ὅσον μὴ ταχὺ φθείρεται· ἐγγὺς γὰρ τοῦ θεοῦ τὸ ἀφθαρτον.

2.37.1 τὸ δὲ κινούμενον ἐν φθορᾷ θνητὴν φύσιν μιμούμενον, οὐκ οὐράνιον ἐστὶν ἀλλὰ πάνδημον. ἡράσθη μειρακίου Φρυγός, ἀνήγαγεν εἰς οὐρανοὺς τὸν Φρύγα· τὸ δὲ κάλλος τῶν γυναικῶν αὐτὸν τὸν Δία κατήγαγεν ἐξ οὐρανοῦ.

2.37.2 διὰ γυναικᾶ ποτε Ζεὺς ἐμυκήσατο, διὰ γυναικᾶ ποτε Σάτυρον ὠρχήσατο, καὶ χρυσὸν πεποίηκεν ἑαυτὸν ἄλλη γυναικί. οἰνοχοεῖτω μὲν Γανυμήδης, μετὰ δὲ τῶν θεῶν Ἥρα πινέτω, ἵνα ἔχη μειράκιον διάκονον γυνή.

2.37.3 ἐλεῶ δὲ αὐτοῦ καὶ τὴν ἀρπαγὴν· ὄρνις ἐπ’ αὐτὸν κατέβη ὠμηστής, ὁ δὲ ἀνάρπαστος γενόμενος ὑβρίζεται καὶ ἔοικεν τυραννουμένῳ. καὶ τὸ θέαμά ἐστιν αἴσχιστον, μειράκιον ἐξ ὀνύχων κρεμάμενον. Σεμέλην δὲ εἰς οὐρανοὺς ἀνήγαγεν οὐκ ὄρνις ὠμηστής, ἀλλὰ πῦρ.

2.37.4 καὶ μὴ θαυμάσης, εἰ διὰ πυρὸς τις ἀναβαίνει εἰς οὐρανόν· οὕτως ἀνέβη Ἡρακλῆς. εἰ δὲ Δανάης τὴν λάρνακα γελᾷς, πῶς τὸν Περσέα σιωπᾷς; Ἀλκμήνη δὲ τοῦτο μόνον δῶρον ἀρκεῖ, ὅτι δι’ αὐτὴν ἔκλεψε τὸν Ζεὺς τρεῖς ὅλους ἡλίου. εἰ δὲ δεῖ μεθέντα τὰς μυθολογίας αὐτὴν εἰπεῖν τὴν ἐν τοῖς ἔργοις ἡδονήν, ἐγὼ μὲν πρωτόπειρος ὢν εἰς γυναικας, ὅσον ὁμιλῆσαι ταῖς εἰς Ἀφροδίτην πωλουμέναις· ἄλλος γὰρ ἂν ἴσως εἰπεῖν τι καὶ πλέον ἔχοι μεμνημένος εἰρήσεται δέ μοι, κἂν μετρίως ἔχω πείρας.

2.37.6 γυναικὶ μὲν οὖν ὕγρον μὲν τὸ σῶμα ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, μαλθακὰ δὲ τὰ χεῖλη πρὸς τὰ φιλήματα. καὶ διὰ τοῦτο μὲν ἔχει τὸ σῶμα ἐν τοῖς ἀγκαλίσμασιν, ἐν δὲ ταῖς σαρκὶν ὅλως ἐνηρμοσμένον, καὶ ὁ συγγινόμενος περιβάλλεται ἡδονῇ. ἐγγίζει δὲ τοῖς χείλεσιν ὥσπερ σφραγίδας τὰ φιλήματα, φιλεῖ δὲ τέχνη καὶ σκευάζει τὸ φίλημα γλυκύτερον.

2.37.7

οὐ γὰρ μόνον ἐθέλει φιλεῖν τοῖς χεῖλεσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὁδοῦσι συμβάλλεται καὶ περὶ τὸ τοῦ φιλοῦντος στόμα βόσκεται καὶ δάκνει τὰ φιλήματα. ἔχει δέ τινα καὶ μαστὸς ἐπαφώμενος ἰδίαν ἡδονήν. ἐν δὲ τῇ τῆς Ἀφροδίτης ἀκμῇ οἷστρεῖ μὲν ὑφ' ἡδονῆς, περικέχηνε δὲ φιλοῦσα καὶ μαίνεται.

2.37.8 αἱ δὲ γλῶτται τοῦτον τὸν χρόνον φοιτῶσιν ἀλλήλαις εἰς ὁμιλίαν καὶ ὡς δύνανται βιάζονται κάκειναι φιλεῖν· σὺ δὲ μείζονα ποιεῖς τὴν ἡδονὴν ἀνοίγων τὰ φιλήματα. πρὸς δὲ τὸ τέρμα αὐτὸ τῆς Ἀφροδίτης ἡ γυνὴ γενομένη πέφυκεν ἀσθμαίνειν ὑπὸ καυματώδους ἡδονῆς, τὸ δὲ ἄσθμα σὺν πνεύματι ἐρωτικῶ μέχρι τῶν τοῦ στόματος χειλέων ἀναθορόν συντυγχάνει πλανωμένῳ τῷ φιλήματι καὶ ζητοῦντι καταβῆναι κάτω, ἀναστρέφον τε σὺν τῷ ἄσθματι τὸ φίλημα καὶ μιχθὲν ἔπεται καὶ βάλλει τὴν καρδίαν· ἡ δὲ ταραχθεῖσα τῷ φιλήματι πάλλεται.

2.37.10 εἰ δὲ μὴ τοῖς σπλάγχχοις ἦν δεδεμένη, ἠκολούθησεν ἂν καὶ ἀνείλκυσε αὐτὴν ἄνω τοῖς φιλήμασι. παίδων δὲ φιλήματα μὲν ἀπαίδευτα, περιπλοκαὶ δὲ ἀμαθεῖς, Ἀφροδίτῃ δὲ ἀργή, ἡδονῆς δὲ οὐδέν.” Καὶ ὁ Μενέλαος, “Ἀλλὰ σύ μοι δοκεῖς,” ἔφη, “μὴ πρωτόπειρος ἀλλὰ γέρων εἰς Ἀφροδίτην τυγχάνειν, τοσαύτας ἡμῖν καταχέας γυναικῶν περιεργίας.

2.38.1 ἐν μέρει δὲ καὶ τὰ τῶν παίδων ἀντάκουσον. γυναικὶ μὲν γὰρ πάντα ἐπίπλαστα, καὶ τὰ ῥήματα καὶ τὰ σχήματα· κἂν εἶναι δόξη καλή, τῶν ἀλειμμάτων ἢ πολυπράγμων μηχανή.

2.38.2 καὶ ἔστιν αὐτῆς τὸ κάλλος ἢ μύρων, ἢ τριχῶν βαφῆς, ἢ καὶ φαρμάκων· ἂν δὲ τῶν πολλῶν τούτων γυμνώσης δόλων, ἔοικε κολοῖω γεγυμνωμένῳ τῶν τοῦ μύθου πτερῶν. τὸ δὲ κάλλος τὸ παιδικὸν οὐκ ἀρδεύεται μύρων ὁσφραῖς οὐδὲ δολεραῖς καὶ ἀλλοτρίαις ὁσμαῖς, πάσης δὲ γυναικῶν μυραλοιφίας ἥδιον ὁδωδεν ὁ τῶν παίδων ἰδρώς.

2.38.4 ἔξεστι δὲ αὐτῷ καὶ πρὸ τῆς ἐν Ἀφροδίτῃ συμπλοκῆς καὶ ἐν παλαιστρᾷ συμπεσεῖν καὶ φανερώς περιχυθῆναι, καὶ οὐκ ἔχουσιν αἰσχύνῃν αἱ περιπλοκαί· καὶ οὐ μαλθάσσει τὰς ἐν Ἀφροδίτῃ περιπλοκάς ὑγρότητι σαρκῶν, ἀλλ' ἀντιτυπεῖ πρὸς ἄλληλα τὰ σώματα καὶ περὶ τῆς ἡδονῆς ἀθλεῖ. τὰ δὲ φιλήματα σοφίαν μὲν οὐκ ἔχει γυναικείαν, οὐδὲ μαγγανεύει τοῖς χεῖλεσι σινάμωρον ἀπάτην, ὡς δὲ οἶδε φιλεῖ, καὶ οὐκ ἔστι τέχνης ἀλλὰ τῆς φύσεως τὰ φιλήματα.

2.38.5 αὕτη δὲ παιδὸς φιλήματος εἰκὼν· εἰ νέκταρ ἐπήγγυτο καὶ χεῖλος ἐγίνετο, τοιαῦτα ἂν ἔσχευε τὰ φιλήματα. φιλῶν δὲ οὐκ ἂν ἔχοις κόρον, ἀλλ' ὅσον ἐμφορῇ, διψῆς ἔτι φιλεῖν, καὶ οὐκ ἂν ἀποσπάσειας τὸ στόμα, μέχρις ἂν ὑφ' ἡδονῆς ἐκφύγῃς τὰ φιλήματα.” Τρίτην δὲ ἡμέραν πλεόντων ἡμῶν ἐξ αἰθρίας πολλῆς αἰφνίδιον ἀχλὺς περιχεῖται, καὶ τῆς ἡμέρας ἀπωλώλει τὸ φῶς.

3.1.1 ἐγείρεται δὲ κάτωθεν ἄνεμος ἐκ τῆς θαλάσσης κατὰ πρόσωπον τῆς νηός, καὶ ὁ κυβερνήτης περιάγειν ἐκέλευε τὴν κεραίαν. καὶ σπουδῇ περιῆγον οἱ ναῦται, πῇ μὲν τὴν ὁθόνην ἐπὶ θάτερα συνάγοντες ἄνω τοῦ κέρως βία (τὸ γὰρ πνεῦμα σφοδρότερον ἐμπεσὼν ἀνθέλκειν οὐκ ἐπέτρεπε), πῇ δὲ πρὸς θάτερον μέρος φυλάττοντες τοῦ πρόσθεν μέτρου καθ' ὃ συνέβαινεν οὖριον εἶναι τῇ περιαγωγῇ τὸ πνεῦμα.

3.1.3 κλίνεται δὴ κοῖλον τοιχίσαν τὸ σκάφος καὶ ἐπὶ θάτερα μετεωρίζεται καὶ πάντῃ πρηνὲς ἦν, καὶ ἐδόκει τοῖς πολλοῖς ἡμῶν αἰεὶ περιτραπήσεσθαι καθάπαξ ἐμπίπτοντος τοῦ πνεύματος. μετεσκευαζόμεθα οὖν ἅπαντες εἰς τὰ μετέωρα τῆς νηός, ὅπως τὸ μὲν βαπτιζόμενον τῆς νηὸς ἀνακουφίσαιμεν, τὸ δὲ τῇ προσθήκῃ βιασάμενοι κατὰ μικρὸν καθέλοιμεν εἰς τὸ ἀντίρροπον. πλέον δὲ ἡνύομεν οὐδέν· ἀνέφερε γὰρ ἡμᾶς μᾶλλον κορυφούμενον τὸ ἔδαφος τῆς νηὸς ἢ πρὸς ἡμῶν κατεβιβάζετο.

3.1.5 καὶ χρόνον μὲν τινα διαταλαντουμένην οὕτω τὴν ναῦν τοῖς κύμασιν ἐπαλαίομεν εἰς τὸ ἀντίρροπον καθελεῖν αἰφνίδιον δὲ μεταλλάττεται τὸ πνεῦμα ἐπὶ θάτερα τῆς νηὸς καὶ μικροῦ βαπτίζεται τὸ σκάφος, τοῦ μὲν τέως εἰς κύμα κλιθέντος ἀναθορόντος ὀξεῖα ῥοπῇ, θατέρου δέ, ἥ

ἡώρητο, καταρραγέντος εἰς τὴν θάλατταν. κωκυτὸς οὖν αἵρεται μέγας ἐκ τῆς νηός, καὶ μετοικία πάλιν καὶ δρόμος μετὰ βοῆς ἐπὶ τὰς ἀρχαίας ἔδρας.

- 3.1.6 καὶ τρίτον καὶ τέταρτον καὶ πολλάκις τὸ αὐτὸ πάσχοντες κοινὴν ταύτην εἵχομεν τῷ σκάφει τὴν πλάνην. πρὶν μὲν γὰρ μετασκευάσασθαι τὸ πρῶτον, δίαυλος ἡμᾶς διαλαμβάνει δεύτερος. Σκευοφοροῦντες οὖν κατὰ τὴν ναῦν διὰ πάσης ἡμέρας δόλιχόν τινα τοῦτον δρόμον μυρίον ἐπονοῦμεν, αἰεὶ τὸν θάνατον προσδοκῶντες· καὶ ἦν, ὡς εἰκός, οὐ μακράν.
- 3.2.2 περὶ γὰρ μεσημβρίαν δέιλῃν ὁ μὲν ἥλιος τέλεον ἀρπάζεται, ἐωρῶμεν δὲ ἑαυτοὺς ὡς ἐν σελήνῃ. πῦρ μὲν ἀστραπῆς ἵπταται, μυκάται δὲ βροντὴν οὐρανὸς καὶ τὸν ἀέρα γεμίζει βόμβος, ἀντεβόμβει δὲ κάτωθεν τῶν κυμάτων ἡ στάσις, μεταξὺ δὲ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης ἀνέμων ποικίλων ἐσύριζε ψόφος. καὶ ὁ μὲν ἀὴρ εἶχε σάλπιγγος ἦχον· οἱ δὲ κάλοι περὶ τὴν ὀθόνην πίπτουσιν, ἀντιπαταγοῦντες δὲ ἐτετρίγεσαν· ἐφόβει δὲ καὶ τὰ ξύλα τῆς νεὼς ῥηγνύμενα, μὴ κατὰ μικρὸν ἀνοιχθεῖν τὸ σκάφος τῶν γόμφων ἀποσπωμένων.
- 3.2.3 γέρρα δὲ περὶ πᾶσαν τὴν ναῦν ἐκεκάλυπτο· καὶ γὰρ ὄμβρος ἐπέκλυζε πολὺς.
- 3.2.4 ἡμεῖς δὲ τὰ γέρρα ὑποδύντες ὥσπερ εἰς ἄντρον ἐμένομεν, παραδόντες ἑαυτοὺς τῇ τύχῃ, ῥίψαντες τὰς ἐλπίδας. τρικυμία δὲ πολλαὶ πάντοθεν, αἱ μὲν κατὰ πρόσωπον, αἱ δὲ κατ' οὐρὰν τῆς νεὼς ἀλλήλαις ἀντέπιπτον.
- 3.2.5 ἡ δὲ ναὺς αἰεὶ πρὸς μὲν τὸ κυρτούμενον τῆς θαλάσσης ἡγείρετο, πρὸς δὲ τὸ παράδρομον ἤδη καὶ χθαμαλὸν τοῦ κύματος κατεδύετο. ἐώκει δὲ τῶν κυμάτων τὰ μὲν ὄρεσι, τὰ δὲ χάσμασιν. ἦν δὲ καὶ τὰ ἐγκάρσια τῶν κυμάτων ἐκατέρωθεν φοβερώτερα· ἀναβαίνουσα μὲν γὰρ ἐπὶ τὴν ναῦν ἡ θάλασσα διὰ τῶν γέρρων ἐκυλίετο καὶ ἐκάλυπτε πᾶν τὸ σκάφος.
- 3.2.7 τὸ γὰρ κύμα αἰρόμενον ὑψοῦ, ψαῦον αὐτῶν τῶν νεφῶν, πόρρωθεν μὲν πρὸς ἀντιπρόσωπον ἐφαίνετο τῷ σκάφει μέγεθος οἷον <ὄρος>, προσιὸν δὲ βλέπων καταποθήσεσθαι τὴν ναῦν προσεδόκησας. ἦν οὖν ἀνέμων μάχη καὶ κυμάτων.
- 3.2.8 ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐδυνάμεθα κατὰ χώραν μένειν ὑπὸ τοῦ τῆς νηὸς σειсмоῦ. συμμιγῆς δὲ πάντων ἐγίνετο βοή· ἐρρόχθαι τὸ κύμα, ἐπάφλαζε τὸ πνεῦμα, ὀλολυγμὸς γυναικῶν, ἀλαλαγμὸς ἀνδρῶν, κελευσμὸς ναυτῶν, πάντα θρήνων καὶ κωκυτῶν ἀνάμεστα. καὶ ὁ κυβερνήτης ἐκέλευε ρίπτειν τὸν φόρτον.
- 3.2.9 διάκρισις δὲ οὐκ ἦν ἀργύρου καὶ χρυσοῦ πρὸς ἄλλο τι τῶν εὐτελῶν, ἀλλὰ πάντα ὁμοίως ἠκοντίζομεν ἕξω τῆς νηὸς· πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἐμπόρων, αὐτοὶ τῶν οἰκείων λαμβάνοντες ἐν οἷς εἶχον τὰς ἐλπίδας, ὥθουν ἐπειγόμενοι. καὶ ἦν ἤδη ἡ ναὺς τῶν ἐπίπλων γυμνή· ὁ δὲ χειμὼν οὐκ ἐσπένδετο. Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ρίπτει μὲν τὰ πηδάλια ἐκ τῶν χειρῶν, ἀφίησι δὲ τὸ σκάφος τῇ θαλάσῃ καὶ εὐτρεπίζει ἤδη τὴν ἐφολκίδα καὶ τοῖς ναύταις ἐμβαίνειν κελεύσας τῆς ἀποβάθρας ἤρχεν· οἱ δὲ εὐθὺς κατὰ πόδας ἐξήλλοντο.
- 3.3.2 ἔνθα δὴ καὶ τὰ δεινὰ ἦν, καὶ ἦν μάχη χειροποίητος. οἱ μὲν γὰρ ἐπιβάντες ἤδη τὸν κάλων ἔκοπτον, ὃς συνέδει τὴν ἐφολκίδα τῷ σκάφει· τῶν δὲ πλωτῆρων ἕκαστος ἔσπευδε μεταπηδᾶν ἔνθα καὶ τὸν κυβερνήτην ἐωράκεσαν ἐφέλκοντα τὸν κάλων· οἱ δὲ ἐκ τῆς ἐφολκίδος μεταβαίνειν οὐκ ἐπέτρεπον. εἶχον δὲ καὶ πελέκεις καὶ μαχαίρας, καὶ πατάξειν ἠπέιλον, εἴ τις ἐπιβήσεται· πολλοὶ δὲ καὶ ἐκ τῆς νεὼς ὀπλισάμενοι τὸ δυνατόν, ὁ μὲν κώπης παλαιᾶς τρύφος ἀράμενος, ὁ δὲ τῶν τῆς νεὼς σελμάτων, ἡμύνετο.
- 3.3.3 θάλασσα γὰρ εἶχε νόμον τὴν βίαν, καὶ ἦν ναυμαχίας καινὸς τρόπος. οἱ μὲν γὰρ ἐκ τῆς ἐφολκίδος δέει τοῦ καταδῦναι τῷ τῶν ἐπεμβαινόντων ὄχλῳ πελέκεσι καὶ μαχαίραις τοὺς ἐξαλλομένους ἔπαιον· οἱ δὲ σκυτάλαις καὶ κώπαις ἅμα τῷ πηδήματι τὰς πληγὰς κατεφέροντο· οἱ δὲ καὶ ἄκρου ψαύοντες τοῦ σκάφους ἐξωλίσθαινον· ἔνιοι δὲ καὶ ἐπιβαίνοντες τοῖς ἐπὶ τῆς

έφορκίδος ἤδη διεπάλαιον· φιλίας γὰρ ἡ αἰδοῦς οὐκ ἔτι θεσμός ἦν, ἀλλὰ τὸ οἰκεῖον ἕκαστος σκοπῶν ἀσφαλὲς τὸ πρὸς τοὺς ἐτέρους εὖγνωμον οὐκ ἐλογίζετο.

- 3.3.5 οὕτως οἱ μεγάλοι κίνδυνοι καὶ τοὺς τῆς φιλίας λύουσι νόμους. Ἐνθα δὴ τις ἀπὸ τῆς νεῶς νεανίσκος εὖρωστος λαμβάνεται τοῦ κάλω καὶ ἐφέλκεται τὴν ἐφορκίδα· καὶ ἦν ἐγγὺς ἤδη τοῦ σκάφους, ἡτρεπίζετο δὲ ἕκαστος ὥς, εἰ πελάσειε, πηδήσων ἐς αὐτήν.
- 3.4.2 καὶ δύο μὲν ἢ τρεῖς ἡτύχησαν οὐκ ἀναιμωτί, πολλοὶ δὲ ἀποπηδᾶν πειρώμενοι ἐξεκυλίσθησαν τῆς νεῶς κατὰ τῆς θαλάσσης. ταχὺ γὰρ τὴν ἐφορκίδα ἀπολύσαντες οἱ ναῦται, πελέκει κόψαντες τὸν κάλων, τὸν πλοῦν εἶχον ἔνθα αὐτοὺς ἦγε τὸ πνεῦμα· οἱ δὲ ἐπὶ τῆς νηὸς ἐπειρῶντο καταδῦναι τὴν ἐφορκίδα. τὸ δὲ σκάφος ἐκυβίστα περὶ τοῖς κύμασιν ὀρχούμενον, λανθάνει δὴ προσενεχθὲν ὑφάλῳ πέτρᾳ καὶ ῥήγνυται πᾶν.
- 3.4.3 ἀπωσθείσης δὲ τῆς νηὸς ὁ ἰστός ἐπὶ θάτερα πεσὼν τὸ μὲν τι κατέκλασε, τὸ δέ τι κατέδυσεν αὐτῆς. ὁπόσοι μὲν οὖν παραχρήμα τῆς ἄλλης πιόντες κατεσχέθησαν, οὗτοι μετριωτέραν ὥς ἐν κακοῖς ἔσχον τὴν συμφορὰν, οὐκ ἐνδιατρίψαντες τῷ τοῦ θανάτου φόβῳ.
- 3.4.4 ὁ γὰρ ἐν θαλάσῃ θάνατος βραδὺς προαναιρεῖ πρὸ τοῦ παθεῖν· ὁ γὰρ ὀφθαλμὸς πελάγους γεμισθεὶς ἀόριστον ἐκτείνει τὸν φόβον, ὥς καὶ διὰ τούτων θάνατον δυστυχεῖν πλείονα· ὅσον γὰρ τῆς θαλάσσης τὸ μέγεθος, τοσοῦτος καὶ ὁ τοῦ θανάτου φόβος.
- 3.4.6 ἔνιοι δὲ κολυμβᾶν πειρώμενοι, προσραγέντες ὑπὸ τοῦ κύματος τῇ πέτρᾳ διεφθείροντο· πολλοὶ δὲ καὶ ξύλοις ἀπερρωγόσι συμπεσόντες ἐπείροντο δίκην ἰχθύων· οἱ δὲ καὶ ἡμιθνήτες ἐνήχοντο. Ἐπεὶ οὖν τὸ πλοῖον διελύθη, δαίμων τις ἀγαθὸς περιέσωσεν ἡμῖν τῆς πρῶρας μέρος, ἔνθα περικαθίσαντες ἐγὼ τε καὶ ἡ Λευκίππη κατὰ ῥοῦν ἐφερόμεθα τῆς θαλάσσης· ὁ δὲ Μενέλαος καὶ ὁ Σάτυρος σὺν ἄλλοις τῶν πλωτῆρων ἐπιτυχόντες τοῦ ἰστοῦ καὶ ἐπιπεσόντες ἐνήχοντο.
- 3.5.2 πλησίον δὲ καὶ τὸν Κλεινίαν ἐωρῶμεν περινηχόμενον τῇ κεραίᾳ καὶ ταύτην ἠκούσαμεν αὐτοῦ τὴν βοήν· “Ἐχου τοῦ ξύλου, Κλειτοφῶν·” ἅμα δὲ λέγοντα κύμα ἐπεκάλυπτε κατόπιν· καὶ ἡμεῖς ἐκωκύσαμεν. κατὰ ταῦτό καὶ ἡμῖν ἐπεφέρετο κύμα· ἀλλὰ τύχη τινὶ πλησίον γενόμενον ἡμῶν κάτωθεν παρατρέχει, ὥστε μόνον ὑψούμενον μετέωρον τὸ ξύλον κατὰ τὸν αὐχένα τοῦ κύματος καὶ τὸν Κλεινίαν ἰδεῖν αὖθις.
- 3.5.4 ἀνοιμώξας οὖν, “Ἐλέησον,” ἔφην, “δέσποτα Πόσειδον, καὶ σπεῖσαι πρὸς τὰ τῆς ναυαγίας σου λείψανα. πολλοὺς ἤδη τῷ φόβῳ θανάτους ὑπεμείναμεν· εἰ δὲ ἡμᾶς ἀποκτεῖναι θέλεις, μὴ διαστήσης ἡμῶν τὴν τελευτήν. ἐν ἡμᾶς κύμα καλυψάτω. εἰ δὲ καὶ θηρίων ἡμᾶς βορὰν πέπρωται γενέσθαι, εἷς ἡμᾶς ἰχθὺς ἀναλωσάτω, μία γαστήρ χωρησάτω, ἵνα καὶ ἐν ἰχθύσι κοινῇ ταφῶμεν.” μετὰ μικρὸν δὲ τῆς εὐχῆς τὸ πολὺ τοῦ πνεύματος περιεπέπαυτο, τὸ δὲ ἄγριον ἐστόρεστο τοῦ κύματος· μεστὴ δὲ ἦν ἡ θάλασσα νεκρῶν σωμάτων.
- 3.5.5 τοὺς μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Μενέλαον θᾶπτον προσάγει τῇ γῇ τὸ κύμα· καὶ ἦν ταῦτα τῆς Αἰγύπτου τὰ παράλια. κατεῖχον δὲ τότε ληστὰι πᾶσαν τὴν ἐκεῖ χώραν. ἡμεῖς δὲ περὶ δείλην ἐσπέραν τύχη τινὶ τῷ Πηλουσίῳ προσίσχομεν καὶ ἄσμενοι γῆς λαβόμενοι τοὺς θεοὺς ἀνευφημοῦμεν· εἴτα ὠλοφυρόμεθα τὸν Κλεινίαν καὶ τὸν Σάτυρον, νομίζοντες τούτους ἀπολωλέναι.
- 3.6.1 Ἦστι δὲ ἐν τῷ Πηλουσίῳ Διὸς ἱερὸν ἄγαλμα Κασίου. τὸ δὲ ἄγαλμα νεανίσκος, Ἀπόλλωνι μᾶλλον ἑοικώς· οὕτω γὰρ ἡλικίας εἶχε. προβέβληται δὲ τὴν χεῖρα καὶ ἔχει ῥοιὰν ἐπ’ αὐτῇ· τῆς δὲ ῥοιᾶς ὁ λόγος μυστικός. προσευζάμενοι δὴ τῷ θεῷ καὶ περὶ τοῦ Κλεινίου καὶ τοῦ Σατύρου σύμβολον ἐξαιτήσαντες (καὶ γὰρ ἔλεγον μαντικὸν εἶναι τὸν θεὸν) περιήειμεν τὸν νεῶν.
- 3.6.3 κατὰ δὲ τὸν ὀπισθόδομον ὀρῶμεν εἰκόνα διπλῆν. καὶ ὁ γραφεὺς ἐγγέγραπτο. Εὐάνθης μὲν ὁ γραφεὺς· ἡ δὲ εἰκὼν Ἀνδρομέδα καὶ Προμηθεὺς, δεσμῶται μὲν ἄμφω (διὰ τοῦτο γὰρ αὐτούς, οἶμαι, εἰς ἐν συνήγαγεν ὁ ζωγράφος)· ἀδελφαὶ δὲ καὶ τὴν ἄλλην τύχην αἱ γραφαί. πέτραι μὲν ἀμφοῖν τὸ δεσμωτήριον, θῆρες δὲ κατ’ ἀμφοῖν οἱ δῆμιοι, τῷ μὲν ἐξ ἀέρος, τῇ δὲ ἐκ θαλάσσης·

ἐπίκουροι δὲ αὐτοῖς Ἀργεῖοι δύο συγγενεῖς, τῷ μὲν Ἡρακλῆς, τῇ δὲ Περσεύς, ὁ μὲν τοξεύων τὸν ὄρνιν τοῦ Διός, ὁ δὲ ἐπὶ τὸ κῆτος τοῦ Ποσειδῶνος ἀθλῶν.

- 3.6.4 ἀλλ' ὁ μὲν ἵδρυται τοξαζόμενος ἐν γῇ, ὁ δὲ ἐξ ἀέρος κρέμαται τῷ πτερῷ. Ὁρώρκεται μὲν οὖν εἰς τὸ μέτρον τῆς κόρης ἢ πέτρα· θέλει δὲ τὸ ὄρυγμα λέγειν ὅτι μὴ τις αὐτὸ πεποίηκε χεῖρ, ἀλλ' ἔστιν αὐτόχθον· ἐτράχυνε γὰρ τοῦ λίθου τὸν κόλπον ὁ γραφεύς, ὡς ἔτεκεν αὐτὸν ἡ γῆ.
- 3.7.2 ἡ δὲ ἐνίδρυται τῇ σκέπῃ· καὶ ἔοικε τὸ θέαμα, εἰ μὲν εἰς τὸ κάλλος ἀπίδοις, ἀγάλματι καινῷ, εἰ δὲ εἰς τὰ δεσμὰ καὶ τὸ κῆτος, αὐτοσχεδίῳ τάφῳ. ἐπὶ δὲ τῶν προσώπων αὐτῆς κάλλος κεκέρασται καὶ δέος· ἐν μὲν γὰρ ταῖς παρειαῖς τὸ δέος κάθηται, ἐκ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνθεῖ τὸ κάλλος.
- 3.7.3 ἀλλ' οὔτε τῶν παρειῶν τὸ ὥχρον τέλεον ἀφοίνικτον ἦν, ἡρέμα δὲ τῷ ἐρεύθει βέβαπται, οὔτε τὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἄνθος ἐστὶν ἀμέριμνον, ἀλλ' ἔοικε τοῖς ἄρτι μαραινομένοις ἴοις· οὕτως αὐτὴν ἐκόσμησεν ὁ ζωγράφος εὐμόρφῳ φόβῳ. τὰς δὲ χεῖρας εἰς τὴν πέτραν ἐξεπέτασεν, ἄγχι δὲ ἄνω δεσμός· ἐκατέραν συνάπτων τῇ πέτρᾳ· οἱ καρποὶ δὲ ὥσπερ ἀμπέλου βότρυνες κρέμανται.
- 3.7.4 καὶ αἱ μὲν ὠλέναι τῆς κόρης ἄκρατον ἔχουσαι τὸ λευκὸν εἰς τὸ πελιδνὸν μετέβαλον, καὶ εἰκόασιν ἀποθνήσκειν οἱ δάκτυλοι. δέδεται μὲν οὕτω τὸν θάνατον ἐκδεχομένη· ἔστηκε δὲ νυμφικῶς ἐστολισμένη, ὥσπερ Ἀἰδωνεὶ νύμφη κεκοσμημένη.
- 3.7.5 ποδῆρης χιτῶν, λευκὸς ὁ χιτῶν· τὸ ὕφασμα λεπτόν, ἀραχνίων εἰκοδὸς πλοκῇ, οὐ κατὰ τὴν τῶν προβατείων τριχῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τῶν ἐρίων τῶν πτηνῶν, οἷον ἀπὸ δένδρων ἔλκουσαι νήματα γυναικες ὑφαίνουσιν Ἰνδαί. τὸ δὲ κῆτος ἀντιπρόσωπον τῆς κόρης κάτωθεν ἀναβαῖνον ἀνοίγει τὴν θάλασσαν· καὶ τὸ μὲν πολὺ τοῦ σώματος περιβέβληται τῷ κύματι, μόνη δὲ τῇ κεφαλῇ τὴν θάλατταν ἀποδύεται.
- 3.7.6 ὑπὸ δὲ τὴν ἄλμην τοῦ κύματος ἢ τῶν νώτων ἐγέγραπτο φαινομένη σκιά, τὰ τῶν φολίδων ἐπάρματα, τὰ τῶν ἀυχένων κυρτώματα, ἢ λοφία τῶν ἀκανθῶν, οἱ τῆς οὐρᾶς ἐλιγμοί. γένυς πολλή· καὶ μακρά· ἀνέωκτο δὲ πᾶσα μέχρι τῆς τῶν ὤμων συμβολῆς, καὶ εὐθύς ἢ γαστήρ.
- 3.7.7 μετὰ δὲ τοῦ κήτους καὶ τῆς κόρης ὁ Περσεύς ἐγέγραπτο καταβαίνων ἐξ ἀέρος καταβαίνει δὲ ἐπὶ τὸ θηρίον γυμνὸς τὸ πᾶν· χλαμὺς ἀμφὶ τοῖς ὤμοις μόνον καὶ πέδιλον περὶ τῷ πόδε πλησίον τοῦ πτεροῦ. πῖλος δὲ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καλύπτει· ὁ πῖλος δὲ ὑπὸ νύκτι τὴν Ἀἶδος κυνέην. τῇ λαιᾷ τὴν τῆς Γοργοῦς κεφαλὴν κρατεῖ καὶ προβέβληται δίκην ἀσπίδος· ἡ δὲ ἐστὶ φοβερά· καὶ ἐν τοῖς χρώμασι· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξεπέτασεν, ἔφριξε τὰς τρίχας τῶν κροτάφων, ἤγειρε τοὺς δράκοντας· οὕτως ἀπειλεῖ κἂν τῇ γραφῇ.
- 3.7.8 ὅπλον μὲν τοῦτο τῇ λαιᾷ τῷ Περσεῖ· ὥπλισται δὲ καὶ τὴν δεξιὰν διφυεῖ σιδήρῳ εἰς δρέπανον καὶ ξίφος ἐσχισμένῳ. ἄρχεται μὲν γὰρ ἡ κώπη κάτωθεν ἀμφοῖν ἐκ μιᾶς, καὶ ἔστιν ἐφ' ἥμισυ τοῦ σιδήρου ξίφος, ἐντεῦθεν δὲ ἀπορραγὲν τὸ μὲν ὀξύνεται, τὸ δὲ ἐπικάμπτεται.
- 3.7.9 καὶ τὸ μὲν ἀπωξυμένον μένει ξίφος, ὡς ἥρξατο, τὸ δὲ καμπτόμενον δρέπανον γίνεται, ἵνα μιᾷ πληγῇ τὸ μὲν ἐρείδῃ τὴν σφαγὴν, τὸ δὲ κρατῇ τὴν τομὴν. τὸ μὲν τῆς Ἀνδρομέδας δρᾶμα τοῦτο. Ἐξῆς δὲ τὸ τοῦ Προμηθέως ἐγεγόνει.
- 3.8.1 δέδεται μὲν ὁ Προμηθεὺς σιδήρῳ καὶ πέτρᾳ, ὥπλισται δὲ Ἡρακλῆς τόξῳ καὶ δόρατι. ὄρνις ἐς τὴν τοῦ Προμηθέως γαστέρα τρυφᾷ· ἔστηκε γὰρ αὐτὴν ἀνοίγων, ἥδη μὲν ἀνεωγμένην, ἀλλὰ τὸ ῥάμφος ἐς τὸ ὄρυγμα κεῖται, καὶ ἔοικεν ἐπορύττειν τὸ τραῦμα καὶ ζητεῖν τὸ ἥπαρ· τὸ δὲ ἐκφαίνεται τοσοῦτον, ὅσον ἀνέωξεν ὁ γραφεύς τὸ διόρυγμα τοῦ τραύματος· ἐρείδει τῷ μηρῷ τῷ τοῦ Προμηθέως τὰς τῶν ὀνύχων ἀκμάς.
- 3.8.3 ὁ δὲ ἀλγῶν πάντῃ συνέσταλται καὶ τὴν πλευρὰν συνέσπασται καὶ τὸν μηρὸν ἐγείρει καθ' αὐτοῦ· εἰς γὰρ τὸ ἥπαρ συνάγει τὸν ὄρνιν· ὁ δὲ ἕτερος αὐτῷ τοῖν ποδοῖν τὸν σπασμὸν ὀρθιον ἀντιτείνει

κάτω καὶ εἰς τοὺς δακτύλους ἀποξύνεται. τὸ δὲ ἄλλο σχῆμα δείκνυσι τὸν πόνον· κεκύρτωται τὰς ὀφρῦς, συνέσταλται τὸ χεῖλος, φαίνει τοὺς ὀδόντας.

- 3.8.4 ἡλέησας ἂν ὡς ἀλογοῦσαν τὴν γραφήν. ἀναφέρει δὲ λυπούμενον Ἡρακλῆς· ἔστηκε γὰρ τοξεύων τοῦ Προμηθέως τὸν δῆμιον· ἐνήρμοσται τῷ τόξῳ βέλος, τῇ λαίᾳ προβέβληται τὸ κέρας ὠθῶν, ἐπὶ μαζὸν ἔλκει τὴν δεξιάν, ἔλκων τὸ νεῦρον κεκύρτωται κατόπιν τὸν ἀγκῶνα.
- 3.8.6 πάντα οὖν ὁμοῦ πτύσσεται, τὸ τόξον, τὸ νεῦρον, ἡ δεξιά. συνάγεται μὲν ὑπὸ τοῦ νεύρου τὸ τόξον, διπλοῦται δὲ ὑπὸ τῆς χειρὸς τὸ νεῦρον, κλίνεται δὲ ἐπὶ μαζὸν ἡ χεὶρ. ὁ δὲ Προμηθεὺς μεστός ἐστιν ἐλπίδος ἅμα καὶ φόβου· πῇ μὲν γὰρ εἰς τὸ ἔλκος, πῇ δὲ εἰς τὸν Ἡρακλέα βλέπει, καὶ θέλει μὲν αὐτὸν ὅλοις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ἔλκει δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ βλέμματος ὁ πόνος.
- 3.9.1 Ἐνδιατρίψαντες οὖν ἡμερῶν δύο καὶ ἀναλαβόντες ἑαυτοὺς ἐκ τῶν κακῶν, ναῦν Αἰγυπτίαν μισθωσάμενοι (εἵχομεν δὲ ὀλίγον χρυσίον, ὅπερ ἐτύχομεν ἐζωσμένοι) διὰ τοῦ Νείλου πλοῦν ἐπ’ Ἀλεξάνδρειαν ἐποιούμεθα, μάλιστα μὲν ἐκεῖ διεγνώκότες ποιήσασθαι τὴν διατριβὴν καὶ νομίζοντες ταύτῃ τάχα τοὺς φίλους εὐρήσειν προσεنعχθέντας. ἐπεὶ δὲ ἐγενόμεθα κατὰ τινὰ πόλιν, ἐξαίφνης βοῆς ἀκούομεν πολλῆς.
- 3.9.2 καὶ ὁ ναύτης, εἰπὼν· “Ὁ βουκόλος”, μεταστρέφει τὴν ναῦν ὡς ἐπαναπλεύσων εἰς τοῦπίσω. καὶ ἅμα πλήρης ἦν ἡ γῆ φοβερῶν καὶ ἀγρίων ἀνθρώπων· μεγάλοι μὲν πάντες, μέλανες δὲ τὴν χροιάν (οὐ κατὰ τὴν τῶν Ἰνδῶν τὴν ἄκρατον, ἀλλ’ οἷος ἂν γένοιτο νόθος Αἰθίοψ), ψιλοὶ τὰς κεφαλὰς, λεπτοὶ τοὺς πόδας, τὸ σῶμα παχεῖς· ἐβαρβάριζον δὲ πάντες. καὶ ὁ κυβερνήτης, εἰπὼν· “Ἀπολώλαμεν”, ἔστησε τὴν ναῦν, ὁ γὰρ ποταμὸς ταύτῃ στενώτατος, καὶ ἐπεμβάντες τῶν ληστῶν τέσσαρες πάντα μὲν τὰ ἐν τῇ νηὶ λαμβάνουσι καὶ τὸ χρυσίον ἡμῶν ἀποφέρουσιν, ἡμᾶς δὲ δῆσαντες καὶ κατακλείσαντες εἰς τι δωμάτιον ἀπηλλάττοντο, φύλακας ἡμῖν καταλιπόντες, ὡς τὴν ἐπιοῦσαν ἄξοντες ἡμᾶς εἰς τὸν βασιλέα· τούτῳ γὰρ ἐκάλουν τῷ ὀνόματι τὸν ληστὴν τὸν μείζονα.
- 3.9.3 καὶ ἦν ὁδὸς ἡμερῶν δύο, ὡς παρὰ τῶν σὺν ἡμῖν ἐαλωκότων ἠκούσαμεν. Ἐπεὶ οὖν νύξ ἐγένετο καὶ ἐκείμεθα ὡς ἤμεν δεδεμένοι καὶ ἐκάθευδον οἱ φρουροί, τότε, ὡς ἔξδον ἤδη, κλαίειν ἤρχον τὴν Λευκίππην.
- 3.10.1 καὶ δὴ λογισάμενος ὅσων αὐτῇ γέγονα κακῶν αἴτιος, κωκύσας ἐν τῇ ψυχῇ βύθιον, τῷ δὲ νῷ κλέψας τοῦ κωκυτοῦ τὸν ψόφον, “ὦ θεοὶ καὶ δαίμονες,” ἔφην, “εἴπερ ἐστέ που καὶ ἀκούετε, τί τηλικοῦτον ἡδίκησαμεν, ὡς ἐν ὀλίγαις ἡμέραις τοσούτῳ πλήθει βαπτισθῆναι κακῶν; νῦν δὲ καὶ παραδεδώκατε ἡμᾶς λησταῖς Αἰγυπτίοις, ἵνα μηδὲ ἐλέους τύχωμεν.
- 3.10.2 ληστὴν μὲν γὰρ Ἑλληνα καὶ φωνὴ κατέκλασε καὶ δέησις ἐμάλαξεν· ὁ γὰρ λόγος πολλάκις τὸν ἔλεον προξενεῖ· τὸ γὰρ πονοῦν τῆς ψυχῆς ἡ γλῶττα πρὸς ἱκετηρίαν διακονουμένη τῆς τῶν ἀκουόντων ψυχῆς ἡμεροῖ τὸ θυμούμενον. νῦν δὲ ποία μὲν φωνὴ δεηθῶμεν; τίνας δὲ ὄρκους προτείνωμεν; κἂν Σειρήνων τις γένηται πιθανώτερος, ὁ ἀνδροφόνος οὐκ ἀκούει.
- 3.10.3 μόνους ἱκετεύειν με δεῖ τοῖς νεύμασι καὶ τὴν δέησιν δηλοῦν ταῖς χειρονομίαις. ὦ τῶν ἀτυχημάτων· ἤδη τὸν θρῆνον ὀρχήσομαι. τὰ μὲν οὖν ἐμά, κἂν ὑπερβολὴν ἔχη συμφορᾶς, ἤττον ἀλγῶ, τὰ σὰ δέ, Λευκίππη, ποίῳ στόματι θρηνήσω, ποίοις ὄμμασι δακρῦσω; ὦ πιστὴ μὲν πρὸς ἀνάγκην ἔρωτος, χρηστὴ δὲ πρὸς ἐραστὴν δυστυχοῦντα.
- 3.10.5 ὡς καλά σου τῶν γάμων τὰ κοσμήματα· θάλαμος μὲν τὸ δεσμωτήριον, εὐνὴ δὲ ἡ γῆ, ὄρμοι δὲ καὶ ψέλλια κάλοι καὶ βρόχος, καὶ σοι νυμφαγωγὸς ληστής παρακαθεύδει· ἀντὶ δὲ ὑμεναίων τίς σοι τὸν θρῆνον ἄδει. μάτην σοι, ὦ θάλασσα, τὴν χάριν ὡμολογήσαμεν.
- 3.10.6

μέμφομαί σου τῇ φιланθρωπίᾳ· χρηστοτέρα γέγονας πρὸς οὓς ἀπέκτεινας, ἡμᾶς δὲ σώσασα μᾶλλον ἀπέκτεινας. ἐφθόνησας ἡμῖν ἀληστεύτοις ἀποθανεῖν.” Ταῦτα μὲν οὖν ἐθρήνουν ἡσυχῇ, κλαίειν δὲ οὐκ ἠδυνάμην.

- 3.11.1 τοῦτο γὰρ ἴδιον τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τοῖς μεγάλοις κακοῖς. ἐν μὲν γὰρ ταῖς μετρίαις συμφοραῖς ἀφθόνως τὰ δάκρυα καταρρεῖ καὶ ἔστι τοῖς πάσχουσιν εἰς τοὺς κολάζοντας ἰκετηρία, καὶ τοὺς ἀλγοῦντας, ὥσπερ ἀπὸ οἰδοῦντος τραύματος, ἐξεκένωσεν· ἐν δὲ τοῖς ὑπερβάλλουσι δεινοῖς φεύγει καὶ τὰ δάκρυα καὶ προδίδωσι καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. ἐντυχοῦσα γὰρ αὐτοῖς ἀναβαίνουσιν ἡ λύπη ἴσθησί τε τὴν ἀκμὴν καὶ μετοχετεύει καταφέρουσα σὺν αὐτῇ κάτω· τὰ δὲ ἐκτρεπόμενα τῆς ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς ὁδοῦ εἰς τὴν ψυχὴν καταρρεῖ καὶ χαλεπώτερον αὐτῆς ποιεῖ τὸ τραῦμα.
- 3.11.2 λέγω οὖν πρὸς τὴν Λευκίππην πάντα σιγῶσαν· “Τί σιγᾷς, φιλάττη, καὶ οὐδέν μοι λαλεῖς;” “Ὅτι μοι,” ἔφη, “πρὸ τῆς ψυχῆς, Κλειτοφῶν, τέθνηκεν ἡ φωνή.” Ταῦθ’ ἡμᾶς διαλεγόμενους ἔλαθεν ἡὼς γενομένη· καὶ τις ἵππον ἐπελαύνων ἔρχεται, κόμην ἔχων πολλὴν καὶ ἀγρίαν.
- 3.12.1 ἐκόμα δὲ καὶ ὁ ἵππος· γυμνὸς ἦν, ἄστρωτος καὶ οὐκ ἔχων φάλαρα· τοιοῦτοι γὰρ τοῖς λησταῖς εἰσιν οἱ ἵπποι. ἀπὸ δὲ τοῦ ληστάρχου παρῆν καὶ, “Εἴ τις,” ἔφη, “παρθένος ἐστὶν ἐν τοῖς εἰλημμένοις, ταύτην ἀπάγειν πρὸς τὸν θεόν, ἱερεῖον ἐσομένην καὶ καθάρσιον τοῦ στρατοῦ.” οἱ δὲ ἐπὶ τὴν Λευκίππην εὐθὺς τρέπονται, ἡ δὲ εἶχετό μου καὶ ἐξεκρέματο βοῶσα.
- 3.12.2 τῶν δὲ ληστῶν οἱ μὲν ἀπέσπων, οἱ δὲ ἔτυπτον· ἀπέσπων μὲν τὴν Λευκίππην, ἔτυπτον δὲ ἐμέ. ἀράμενοι οὖν αὐτὴν μετέωρον ἀπάγουσιν, ἡμᾶς δὲ κατὰ σχολὴν ἦγον δεδεμένους. Καὶ ἐπεὶ δύο σταδίου τῆς κώμης προήλθομεν, ἀλαλαγμὸς ἀκούεται πολὺς καὶ σάλπιγγος ἦχος, καὶ ἐπιφαίνεται φάλαγξ στρατιωτικὴ, πάντες ὀπλῖται.
- 3.13.1 οἱ δὲ λησταὶ κατιδόντες, ἡμᾶς μέσους διαλαβόντες ἔμενον ἐπιόντας ὡς αὐτοὺς ἀμυνούμενοι. καὶ μετ’ οὐ πολὺ παρήσαν πεντήκοντα τὸν ἀριθμόν, οἱ μὲν ποδῆρεις ἔχοντες τὰς ἀσπίδας, οἱ δὲ πελτασταί· οἱ δὲ λησταὶ πολὺ πλείους ὄντες, βώλους ἀπὸ τῆς γῆς λαμβάνοντες τοὺς στρατιώτας ἔβαλλον.
- 3.13.3 παντὸς δὲ λίθου χαλεπώτερος βῶλος Αἰγύπτιος, βαρὺς τε καὶ τραχὺς καὶ ἀνώμαλος· τὸ δὲ ἀνώμαλόν εἰσιν αἰχμαὶ τῶν λίθων. ὥστε βληθεὶς διπλοῦν ποιεῖ ἐν ταύτῳ τὸ τραῦμα, καὶ οἷδημα ὡς ἀπὸ λίθου, καὶ τομὰς ὡς ἀπὸ βέλους. ἀλλὰ ταῖς γε ἀσπίσιν ἐκδεχόμενοι τοὺς λίθους ὀλίγον τῶν βαλλόντων ἐφρόντιζον.
- 3.13.4 ἐπεὶ οὖν ἔκαμον οἱ λησταὶ βάλλοντες, ἀνοίγουσι μὲν οἱ στρατιῶται τὴν φάλαγγα, ἐκθέουσι δὲ ἀπὸ τῶν ὅπλων ἄνδρες κούφως ἐσταλμένοι, φέρων αἰχμὴν ἕκαστος καὶ ξίφος, καὶ ἀκοντίζουσιν ἅμα, καὶ ἦν οὐδεὶς ὃς οὐκ ἐπέτυχεν. εἴτα οἱ ὀπλῖται προσέρρεον· καὶ ἦν ἡ μάχη στερρά, πληγαὶ δὲ παρ’ ἀμφοτέρων καὶ τραύματα καὶ σφαγαί.
- 3.13.5 καὶ τὸ μὲν ἔμπειρον παρὰ τοῖς στρατιώταις ἀνεπλήρου τοῦ πλήθους τὸ ἐνδεές. ἡμεῖς δὲ ὅσοι τῶν αἰχμαλώτων ἦμεν, ἐπιτηρήσαντες τὸ πονοῦν τῶν ληστῶν μέρος, ἅμα συνελθόντες διακόπτομέν τε αὐτῶν τὴν φάλαγγα καὶ ἐπὶ τοὺς ἐναντίους ἐκτρέχομεν. οἱ δὲ στρατιῶται τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρουν ἀναιρεῖν οὐκ εἰδότες, ὡς δὲ εἶδον γυμνοὺς καὶ δεσμὰ ἔχοντας, ὑπονοήσαντες τὴν ἀλήθειαν δέχονται τῶν ὅπλων εἴσω, καὶ ἐπ’ οὐρὰν παραπέμψαντες εἷων ἡσυχάζειν.
- 3.13.7 ἐν τούτῳ δὲ καὶ ἵππεῖς πλείους προσέρρεον· καὶ ἐπεὶ πλησίον ἐγένοντο, κατὰ κέρας ἐκάτερον ἐκτείναντες τὴν φάλαγγα περιῖπνεον αὐτοὺς κύκλῳ, καὶ ἐν τούτῳ συναγαγόντες αὐτοὺς εἰς ὀλίγον κατεφόνεον. καὶ οἱ μὲν ἔκειντο τεθνηκότες, οἱ δὲ καὶ ἡμιθνήτες ἐμάχοντο· τοὺς δὲ λοιποὺς ἐζώγρησαν. Ἦν δὲ περὶ δεῖλην ὁ καιρὸς· καὶ ὁ στρατηγὸς διαλαβὼν ἡμῶν ἕκαστον ἐπυνθάνετο τίνες εἶημεν καὶ πῶς ληφθεῖμεν· διηγεῖτο δὲ ἄλλος ἄλλο τι, καὶ γὰρ τὰ ἐμὰ εἶπον.

3.14.1

ἐπεὶ οὖν ἅπαντα ἔμαθεν, ἐκέλευσεν ἀκολουθεῖν, αὐτὸς δὲ ὅπλα δώσειν ὑπέσχετο. διεγνώκει γὰρ ἀναμείνας στρατιὰν ἐπελθεῖν τῷ μεγάλῳ ληστηρίῳ· ἐλέγοντο δὲ ἀμφὶ τοὺς μυρίους εἶναι. ἐγὼ δὲ ἵππον ἦτουν, σφόδρα γὰρ ἥδειν ἵππεύειν γεγυμνασμένος.

3.14.2 ὥς δέ τις παρῆν, περιάγων τὸν ἵππον ἐπεδεικνύμην ἐν ῥυθμῷ τὰ τῶν πολεμούντων σχήματα, ὥστε καὶ τὸν στρατηγὸν σφόδρα ἐπαινέσαι. ποιεῖται δὴ με ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁμοτράπεζον καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον ἐπυνθάνετο τὰ μὰ καὶ ἀκούων ἡλέει. συμπαθὴς δὲ πῶς εἰς ἔλεον ἄνθρωπος ἀκροατὴς ἄλλοτρίων κακῶν, καὶ ὁ ἔλεος πολλάκις φιλίαν προξενεῖ· ἡ γὰρ ψυχὴ μαλαχθεῖσα πρὸς τὴν ὣν ἤκουσε λύπην, συνδιατεθεῖσα κατὰ μικρὸν τῇ τοῦ πάθους ἀκροάσει τὸν οἶκτον εἰς φιλίαν καὶ τὴν λύπην εἰς τὸν ἔλεον συλλέγει.

3.14.4 οὕτω γοῦν διέθηκα τὸν στρατηγὸν ἐκ τῆς ἀκροάσεως, ὥς καὶ αὐτὸν δάκρυα προαγαγεῖν· πλεόν δὲ ποιεῖν εἶχομεν οὐδέν, τῆς Λευκίππης ὑπὸ τῶν ληστῶν ἐχομένης. ἔδωκε δέ μοι καὶ θεράποντα τὸν ἐπιμελησόμενον Αἰγύπτιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ πρὸς τὴν διάβασιν παρεσκευάζετο καὶ ἐπεχείρει τὴν διώρυχα χῶσαι, ἥτις ἦν ἐμποδὼν.

3.15.1 καὶ γὰρ ἐωρῶμεν τοὺς ληστὰς μετὰ πλείστης δυνάμεως ἐπὶ θάτερα τῆς διώρυχος ἐστῶτας ἐν τοῖς ὅπλοις. βωμὸς δέ τις αὐτοῖς αὐτοσχέδιος ἦν πηλοῦ πεπονημένος καὶ σορὸς τοῦ βωμοῦ πλησίον. ἄγουσι δὴ τινες δύο τὴν κόρην ὀπίσω τῷ χεῖρε δεδεμένην· καὶ αὐτοὺς μὲν οἵτινες ἦσαν οὐκ εἶδον, ἦσαν γὰρ ὠπλισμένοι, τὴν δὲ κόρην Λευκίππην οὖσαν ἐγνώρισα.

3.15.3 εἶτα κατὰ τῆς κεφαλῆς σπονδὴν περιχέαντες περιάγουσι τὸν βωμὸν κύκλῳ, καὶ ἐπηύλει τις αὐτῇ, καὶ ὁ ἱερεὺς ἦδεν, ὥς εἰκός, ᾧδὴν Αἰγυπτίαν· τὸ γὰρ σχῆμα τοῦ στόματος καὶ τῶν προσώπων τὸ διελκυσμένον ὑπέφαινε ᾧδὴν. εἶτα ἀπὸ συνθήματος πάντες ἀναχωροῦσι τοῦ βωμοῦ μακράν· τῶν δὲ νεανίσκων ὁ ἕτερος ἀνακλίνας αὐτὴν ὑπτίαν ἔδησεν ἐκ παττάλων ἐπὶ τῆς γῆς ἐρηρυσμένων, οἷον ποιοῦσιν οἱ κοροπλάθοι τὸν Μαρσύαν ἐκ τοῦ φυτοῦ δεδεμένον.

3.15.4 εἶτα λαβὼν ξίφος βάπτει κατὰ τῆς καρδίας καὶ διελκύσας τὸ ξίφος εἰς τὴν κάτω γαστέρα ῥήγνυσιν· τὰ σπλάγχνα δὲ εὐθὺς ἐξεπήδησεν, ἃ ταῖς χερσὶν ἐξελκύσαντες ἐπιτιθέασιν τῷ βωμῷ, καὶ ἐπεὶ ὠπτήθη, κατατεμόντες ἅπαντες εἰς μοίρας ἔφαγον.

3.15.5 ταῦτα δὲ ὁρῶντες οἱ στρατιῶται καὶ ὁ στρατηγὸς καθ' ἓν τῶν πραττομένων ἀνεβόων καὶ τὰς ὄψεις ἀπέστρεφον τῆς θεάς, ἐγὼ δὲ ἐκ παραλόγου καθήμενος ἐθεώμην. τὸ δὲ ἦν ἔκπληξις· μέτρον γὰρ οὐκ ἔχον τὸ κακὸν ἐνεβρόντησέ με.

3.15.6 καὶ τάχα ὁ τῆς Νιόβης μῦθος οὐκ ἦν ψευδής, ἀλλὰ κάκεινη τοιοῦτόν τι παθοῦσα ἐπὶ τῇ τῶν παίδων ἀπωλείᾳ δόξαν παρέσχεεν ἐκ τῆς ἀκινήσιας ὥσεί τίς γενομένη. ἐπεὶ δὲ τέλος εἶχεν, ὥς γε ᾧμην, τὸ ἔργον, τὸ σῶμα ἐνθέντες τῇ σορῷ καταλείπουσι, πῶμα ἐπ' αὐτῆς ἐπιθέντες, τὸν δὲ βωμὸν καταστρέψαντες φεύγουσιν ἀμεταστρεπτί. οὕτω γὰρ αὐτοῖς ποιεῖν ἔτυχε μεμαντευμένος ὁ ἱερεὺς. Ἐσπέρας δὲ γενομένης ἡ διώρυξ κέχωστο πᾶσα· οἱ δὲ στρατιῶται διαβάντες αὐλίζονται μικρὸν ἄνω τῆς διώρυχος καὶ περὶ δεῖπνον ἦσαν.

3.16.1 ὁ δὲ στρατηγὸς ἐπεχείρει με παρηγορεῖν ἀνιαρῶς ἔχοντα. περὶ δὲ πρώτην νυκτὸς φυλακὴν πάντας ἐπιτηρήσας καθεύδοντας πρόειμι τὸ ξίφος ἔχων, ἐπικατασφάξων ἐμαυτὸν τῇ σορῷ.

3.16.3 ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγενόμην, ἀνατείνω τὸ ξίφος, “Λευκίππη,” λέγων, “ἀθλία καὶ πάντων ἀνθρώπων δυστυχεστάτη, οὐ τὸν θάνατον ὁδύρομαί σου μόνον, οὐδ' ὅτι τέθνηκας ἐπὶ ξένης, οὐδ' ὅτι σοι γέγονεν ἐκ βίας σφαγὴ, ἀλλ' ὅτι ταῦτα τῶν σῶν ἀτυχημάτων παίγνια, ἀλλ' ὅτι καθάρσιον γέγονας ἀκαθάρτων σωμάτων καὶ σε ζῶσαν ἀνέτεμον, οἶμοι, καὶ βλέπουσαν ὅλην τὴν ἀνατομὴν, ἀλλ' ὅτι σου τῆς γαστρὸς τὰ μυστήρια ἐμέρισαν καὶ τὴν ταφὴν κακοδαίμονι βωμῷ καὶ σορῷ. καὶ τὸ μὲν σῶμα ταύτῃ κατατέθεται, τὰ δὲ σπλάγχνα ποῦ; εἰ μὲν δεδαπανήκει τὸ πῦρ, ἥττων ἢ συμφορά· νῦν δὲ ἡ τῶν σπλάγχνων σου ταφὴ ληστῶν γέγονε τροφή.

3.16.4

ὦ πονηρᾶς ἐπὶ βωμοῦ δαδουχίας· ὦ τροφῶν καινὰ μυστήρια. καὶ ἐπὶ τοιούτοις θύμασιν ἔβλεπον ἄνωθεν οἱ θεοὶ καὶ οὐκ ἐσβέσθη τὸ πῦρ, ἀλλὰ μαινόμενον ἠνείχετο καὶ ἀνέφερε τοῖς θεοῖς τὴν κνῖσαν.

- 3.16.5 λαβὲ οὖν, Λευκίππη, τὰς πρεπούσας σοι παρ' ἐμοῦ χοάς." Ταῦτα εἰπὼν ἀνατείνω τὸ ξίφος ἄνω ὡς καθήσων ἐμαυτῷ κατὰ τῆς σφαγῆς· καὶ ὁρῶ δύο τινὰς ἐξ ἐναντίας (σεληναία δὲ ἦν) σπουδῇ θέοντας.
- 3.17.1 ἐπέσχον οὖν ληστὰς εἶναι δοκῶν, ὡς ἂν ὑπ' αὐτῶν ἀποθάνοιμι. ἐν τούτῳ δὲ ἐγγὺς ἐγένοντο καὶ ἀναβοῶσιν ἄμφω. Μενέλαος δὲ ἦν καὶ ὁ Σάτυρος. ἐγὼ δὲ ἄνδρας ἰδὼν ἐκ παραλόγου ζῶντας καὶ φίλους οὔτε περιεπτυστάμην οὔτε ἐξεπλάγην ὑφ' ἡδονῆς· τοσοῦτον ἡ λύπη με τῆς συμφορᾶς ἐξεκώφησε.
- 3.17.3 λαμβάνονται δὴ μου τῆς δεξιᾶς καὶ ἐπεχείρουν ἀφαιρεῖσθαι τὸ ξίφος· ἐγὼ δέ, "Πρὸς θεῶν," ἔφην, "μή μοι φθονήσητε θανάτου καλοῦ, μᾶλλον δὲ φαρμάκου τῶν κακῶν· οὐδὲ γὰρ ζῆν ἔτι δύναμαι, κἂν νῦν με βιάσησθε, Λευκίππης οὕτως ἀνηρημένης. τοῦτο μὲν γὰρ ἀφαιρήσεσθέ μου τὸ ξίφος, τὸ δὲ τῆς ἐμῆς λύπης ξίφος ἔνδον καταπέπηγε καὶ τέμνει κατ' ὀλίγον.
- 3.17.4 ἀθανάτῳ σφαγῇ ἀποθνήσκειν με βούλεσθε," λέγει οὖν ὁ Μενέλαος· "Ἄλλ' εἰ διὰ τοῦτο θέλεις ἀποθανεῖν, ὥρα σοι τὸ ξίφος ἐπισχεῖν· Λευκίππη δέ σοι νῦν ἀναβιώσεται." βλέψας οὖν πρὸς αὐτόν, "Ἔτι μου καταγελᾶς," ἔφην, "ἐπὶ τηλικούτῳ κακῷ; εὖ γε, Μενέλαε, Ξενίου μέμνησαι Διός.
- 3.17.5 " ὁ δὲ κρούσας τὴν σορόν, "Ἐπεὶ τοίνυν ἀπιστεῖ Κλειτοφῶν," ἔφη, "σύ μοι, Λευκίππη, μαρτύρησον, εἰ ζῆς." ἅμα δὲ εἶπε καὶ δῖς που καὶ τρὶς ἐπάταξε τὴν σορόν, καὶ κάτωθεν ἀκούω φωνῆς πάνυ λεπτῆς.
- 3.17.6 τρόμος οὖν εὐθύς ἴσχει με καὶ πρὸς τὸν Μενέλαον ἀπέβλεπον, μάγον εἶναι δοκῶν. ὁ δὲ ἠνοιγεν ἅμα τὴν σορόν καὶ ἡ Λευκίππη κάτωθεν ἀνέβαινε, φοβερὸν θέαμα, ὦ θεοί, καὶ φρικωδέστατον.
- 3.17.7 ἀνέωκτο μὲν αὐτῆς ἡ γαστήρ πᾶσα καὶ ἦν ἐντέρων κενή· ἐπιπεσοῦσα δέ μοι περιπλέκεται καὶ συνέφυμεν καὶ ἄμφω κατεπέσομεν. Μόλις οὖν ἀναζωπυρήσας λέγω πρὸς τὸν Μενέλαον· "Οὐκ ἐρεῖς μοι, τί ταῦτα; οὐχὶ Λευκίππην ὁρῶ; ταύτην οὐ κρατῶ καὶ ἀκούω λαλούσης; ἃ οὖν χθὲς ἔθεασάμην, τίνα ἦν; ἢ γὰρ ἐκεῖνά ἐστιν ἢ ταῦτα ἐνύπνια.
- 3.18.2 ἀλλ' ἰδοὺ καὶ φίλημα ἀληθινὸν καὶ ζῶν, ὡς κάκεῖνο τὸ τῆς Λευκίππης γλυκύ." "Ἀλλὰ νῦν," ὁ Μενέλαος ἔφη, "καὶ τὰ σπλάγχνα ἀπολήψεται καὶ τὰ στέρνα συμφύσεται, καὶ ἄτρωτον ὄψει. ἀλλ' ἐπικάλυψαί σου τὸ πρόσωπον· καλῶ γὰρ τὴν Ἑκάτην ἐπὶ τὸ ἔργον." ἐγὼ δὲ πιστεύσας ἐνεκαλυψάμην.
- 3.18.3 ὁ δὲ ἄρχεται τερατεύεσθαι καὶ λόγον τινὰ καταλέγειν· ἅμα λέγων περιαιρεῖ τὰ μαγγανεύματα τὰ ἐπὶ τῇ γαστρὶ τῆς Λευκίππης καὶ ἀποκατέστησεν εἰς τὸ ἀρχαῖον. λέγει δέ μοι· "Ἀποκάλυψαι." κἀγὼ μόλις μὲν καὶ φοβούμενος (ἀληθῶς γὰρ ὥμην τὴν Ἑκάτην παρεῖναι), ὅμως δ' οὖν ἀπέστησα τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας καὶ ὁλόκληρον τὴν Λευκίππην ὁρῶ.
- 3.18.5 ἔτι μᾶλλον οὖν ἐκπλαγεὶς ἐδεόμην Μενελάου, λέγων· "ὦ φίλτατε Μενέλαε, εἰ διάκονός τις εἶ θεῶν, δέομαί σου, ποῖ γῆς εἰμι καὶ τί ποτε ταῦτα ὁρῶ;" καὶ ἡ Λευκίππη, "Παῦσαι," ἔφη, "Μενέλαε, δεδιττόμενος αὐτόν. λέγε δὲ πῶς τοὺς ληστὰς ἠπάτησας." Ὁ οὖν Μενέλαος λέγει· "Οἶδας, ὡς Αἰγύπτίός εἰμι τὸ γένος· φθάνω γάρ σοι ταῦτα εἰπὼν ἐπὶ τῆς νεώς.
- 3.19.1 ἦν οὖν μοι τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων περὶ ταύτην τὴν κώμην καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῆς γνώριμοι. ἐπεὶ οὖν τῇ ναυαγίᾳ περιεπέσομεν, εἵτά με προσέερριψε τὸ κύμα τοῖς τῆς Αἰγύπτου παραλίοις, λαμβάνομαι μετὰ τοῦ Σατύρου πρὸς τῶν ταύτη παραφυλασσόντων ληστῶν.
- 3.19.2

ὥς δὲ ἄγομαι πρὸς τὸν λήσταρχον, ταχύ με τῶν ληστῶν τινες γνωρίσαντες λύουσι τὰ δεσμὰ θαρρεῖν τε ἐκέλευον καὶ συμπονεῖν αὐτοῖς, ὥς ἂν οἰκεῖον. ἐξαιτοῦμαι δὴ καὶ τὸν Σάτυρον ὥς ἐμόν.

- 3.19.3 οἱ δέ, ‘Ἄλλ’ ὅμως,’ ἔφασαν, ‘ἐπίδειξον ἡμῖν σεαυτὸν τολμηρὸν πρῶτον.’ κὰν τούτῳ χρησμὸν ἴσχουσι κόρην καταθῆσαι καὶ καθᾶραι τὸ ληστήριον καὶ τοῦ μὲν ἥπατος ἀπογεύσασθαι τυθείσης, τὸ δὲ λοιτὸν σῶμα σορῶ παραδόντας ἀναχωρεῖν, ὥς ἂν τὸ τῶν ἐναντίων στρατόπεδον ὑπερβάλῃ τῆς θυσίας τὸν τόπον. λέγε δὴ τὰ ἐπίλοιπα, Σάτυρε· σὸς γὰρ ἐντεῦθεν ὁ λόγος.” Καὶ ὁ Σάτυρος λέγει· “Ἄμα δὲ βιαζόμενος ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἔκλαον, ᾧ δέσποτα, καὶ ὠδυρόμην, τὰ περὶ τῆς Λευκίππης πυθόμενος, καὶ ἐδεόμην Μενελάου παντὶ τρόπῳ σῶσαι τὴν κόρην.
- 3.20.2 δαίμων δέ τις ἀγαθὸς ἡμῖν συνήργησεν. ἐτύχομεν τῇ προτεραίᾳ τῆς θυσίας ἡμέρᾳ καθεζόμενοι πρὸς τῇ θαλάττῃ λυπούμενοι καὶ περὶ τούτων σκοποῦντες· τῶν δὲ ληστῶν τινες ναῦν ἰδόντες ἀγνοίᾳ πλανηθεῖσαν, ὥρμησαν ἐπ’ αὐτήν. οἱ δὲ ἐπὶ τῆς νεῶς συνέντες οἱ τυγχάνουσιν, ἐπεχείρουν ἐλαύνειν εἰς τοῦπίσω· ὥς δὲ φθάνουσιν οἱ λησταὶ καταλαβόντες, πρὸς ἄμυναν τρέπονται.
- 3.20.4 καὶ γὰρ τις ἐν αὐτοῖς ἦν τῶν τὰ Ὀμήρου τῷ στόματι δεικνύντων ἐν τοῖς θεάτροις· τὴν Ὀμηρικὴν σκευὴν ὀπλισάμενός τε αὐτὸς καὶ τοὺς ἄμφ’ αὐτὸν οὕτω σκευάσας ἐπεχείρουν μάχεσθαι. πρὸς μὲν οὖν τοὺς πρώτους ἐπελθόντας καὶ μάλα ἐρρωμένως ἀντετάξαντο· πλείονων δὲ ἐπιπλευσάντων σκαφῶν ληστρικῶν καταδύουσι τὴν ναῦν καὶ τοὺς ἄνδρας ἐκπεσόντας ἀνήρουν.
- 3.20.6 λανθάνει δὴ κίστη ἐκτραπεῖσά τις <ἐν> τῷ ναυαγίῳ <καὶ> καθ’ ἡμᾶς τῷ ῥοῖ κομισθεῖσα, ἣν ὁ Μενέλαος ἀναιρεῖται. καὶ ἀναχωρήσας ποι παρόντος ἅμα κάμοῦ (προσεδόκα γὰρ τι σπουδαῖον ἔνδον εἶναι) ἀνοίγει τὴν κίστην, καὶ ὀρῶμεν χλαμύδα καὶ ὀρῶμεν χλαμύδα καὶ ξίφος, τὴν μὲν κώπην ἔχον παλαιστῶν τεσσάρων, τὸν δὲ σίδηρον ἐπὶ τῇ κώπῃ βραχύτατον, δακτύλων ὅσον οὐ πλείω τριῶν. ὥς δὲ ἀνελόμενος τὸ ξίφος ὁ Μενέλαος ἔλαθε μεταστρέψας κατὰ τὸ τοῦ σιδήρου μέρος, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ξίφος ὥσπερ ἀπὸ χηραμοῦ τῆς κώπης κατατρέχει τοσοῦτον, ὅσον εἶχεν ἡ κώπη τὸ μέγεθος· ὥς δὲ ἀνέστρεψεν εἰς τοῦμπαλιν, αὐθις ὁ σίδηρος εἶσω κατεδύετο.
- 3.20.7 τούτῳ δ’ ἄρα, ὥς εἰκός, ὁ κακοδαίμων ἐκεῖνος ἐν τοῖς θεάτροις ἐχρήτο πρὸς τὰς κιβδήλους σφαγάς.” “Λέγω οὖν πρὸς τὸν Μενέλαον· ‘Θεὸς ἡμῖν, ἂν θέλῃς χρηστὸς γενέσθαι, συναγωνίσεται.
- 3.21.1 δυνησόμεθα γὰρ καὶ τὴν κόρην σῶσαι καὶ τοὺς ληστὰς λαθεῖν. ἄκουσον δὲ ποίῳ τρόπῳ. δέρμα προβάτου λαβόντες ὥς ὅτι ῥαδινώτατον συρράψωμεν εἰς σχῆμα βαλαντίου, μέτρον ὅσον γαστρὸς ἀνθρωπίνης, εἴτα ἐμπλήσαντες θηρείων σπλάγχνων καὶ αἵματος τὴν πλαστὴν ταύτην γαστέρα ῥάψωμεν, ὥς μὴ ῥαδίως τὰ σπλάγχνα διεκπίπτοι, καὶ ἐνσκευάσαντες τὴν κόρην τοῦτον τὸν τρόπον καὶ στολὴν ἔξωθεν περιβαλόντες μίτραις τε καὶ ζώσμασιν ἐνδεδεμένην τὴν σκευὴν ταύτην ἐπικρύψωμεν.
- 3.21.3 πάντως δὲ καὶ ὁ χρησμὸς ἡμῖν εἰς τὸ λαθεῖν χρήσιμος· ποδῆρει γὰρ αὐτὴν ἐσταλμένην διὰ ταύτης ἀνατμηθῆναι μέσην τῆς ἐσθῆτος λέγει ὁ χρησμὸς. ὁρᾷς τοῦτο τὸ ξίφος ὥς ἔχει μηχανῆς. ἂν γὰρ ἐρείσῃ τις ἐπὶ τινος σώματος, φεύγει πρὸς τὴν κώπην ὥσπερ εἰς κουλέον· καὶ οἱ μὲν ὀρῶντες δοκοῦσι βαπτίζεσθαι τὸν σίδηρον κατὰ τοῦ σώματος, ὁ δὲ εἰς τὸν χηραμὸν τῆς κώπης ἀνέθορε, μόνην δὲ καταλείπει τὴν αἰχμήν, ὅσον τὴν πλαστὴν γαστέρα τεμεῖν καὶ τὴν κώπην ἐν χρῶ τοῦ σφαζομένου τυχεῖν· κὰν ἀποσπάσῃ τις τὸν σίδηρον ἐκ τοῦ τραύματος, καταρρεῖ ἄλιν ἐκ τοῦ χηραμοῦ τὸ ξίφος ὅσον τῆς κώπης ἀνακουφίζεται τὸ μετέωρον καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον

τοὺς ὀρώντας ἀπατᾷ· δοκεῖ γὰρ τοσοῦτον καταβῆναι <έν> τῇ σφαγῇ, ὅσον ἄνειςιν ἐκ τῆς μηχανῆς.

3.21.5 τοῦτων οὖν γενομένων οὐκ ἂν εἶδεῖεν οἱ λησταὶ τὴν τέχνην. τά τε γὰρ δέρματα ἀποκέκρυπται τά τε σπλάγχνα τῇ σφαγῇ προπηδήσεται, ἅπερ ἡμεῖς ἐξελόντες ἐπὶ τῷ βωμῷ θύσομεν. καὶ τὸ ἐντεῦθεν οὐκέτι προσίασιν οἱ λησταὶ τῷ σώματι, ἀλλ' ἡμεῖς εἰς τὴν σορὸν καταθήσομεν.

3.21.6 ἀκήκοας τοῦ ληστάρχου μικρῷ πρόσθεν εἰπόντος, δεῖν τι τολμηρὸν ἐπιδείξασθαι πρὸς αὐτούς· ὥστε ἔστι σοι προσελθεῖν αὐτῷ καὶ ὑποσχέσθαι ταύτην τὴν ἐπίδειξιν. ταῦτα λέγων ἐδεόμην Δία Ξένιον καλῶν καὶ κοινῆς ἀναμιμνήσκων τραπέζης καὶ κοινῆς ναυαγίας.” “Ὁ δὲ χρηστὸς οὗτος, ‘Μέγα μὲν,’ ἔφη, ‘τὸ ἔργον, ἀλλ’ ὑπὲρ φίλου, κἂν ἀποθανεῖν δεῖσῃ, καλὸς ὁ κίνδυνος, γλυκὺς ὁ θάνατος.

3.22.1 ‘Νομίζω δέ,’ ἔφη, ‘ζῆν καὶ Κλειτοφῶντα. ἡ γὰρ κόρη πυθομένῳ μοι καταλιπεῖν αὐτὸν εἶπε παρὰ τοῖς ἐαλωκόσι τῶν ληστῶν δεδεμένον· οἱ δὲ τῶν ληστῶν πρὸς τὸν λῆσταρχον ἐκφυγόντες ἔλεγον πάντας τοὺς ὑπ’ αὐτῶν εἰλημμένους τὴν εἰς τὸ στρατόπεδον ἐκπεφευγέναι· ὥστε ἀποκείσεται σοι παρ’ αὐτῷ ἡ χάρις καὶ ἅμα ἐλεῆσαι κόρην ἀθλίαν ἐκ τοσούτου κακοῦ.

3.22.2 ‘ταῦτα λέγων πείθω, καὶ συνέπραξεν ἡ Τύχη.

3.22.3 ἐγὼ μὲν οὖν περὶ τὴν τοῦ μηχανήματος ἥμην σκευήν. ἄρτι δὲ τοῦ Μενελάου μέλλοντος τοῖς λησταῖς περὶ τῆς θυσίας λέγειν, ὁ λῆσταρχος φθάσας κατὰ δαίμονα, ‘Νόμος ἡμῖν ἐστίν,’ ἔφη, ‘πρωτομύστας τῆς ἱερείας ἄρχεσθαι, μάλιστα ὅταν ἄνθρωπον καταθύειν δέῃ. ὥρα τοίνυν εἰς αὐρίον σοι παρασκευάζεσθαι πρὸς τὴν θυσίαν· δεήσει δὲ καὶ τὸν σὸν οἰκέτην ἅμα σοὶ μνηθῆναι.

3.22.4 ‘Καὶ μάλα,’ οὗτος ἔφη, ‘προθυμησόμεθα μηδενὸς ὑμῶν χεῖρους γενέσθαι. στεῖλαι δὲ ἡμᾶς αὐτοὺς δεήσει τὴν κόρην ὡς ἀρμοδίως πρὸς τὴν ἀνατομήν.

3.22.5 “Υμῶν,’ ὁ λῆσταρχος ἔφη, ‘τὸ ἱερεῖον.’ στέλλομεν δὴ τὴν κόρην τὸν προειρημένον τρόπον καθ’ ἑαυτοὺς καὶ θαρρεῖν παρεκελευσάμεθα, διεξελθόντες ἕκαστα, καὶ ὡς μένειν εἴσω τῆς σοροῦ χρή, κἂν θάττον αὐτὴν ὁ ὕπνος ἀφῇ, τὴν ἡμέραν ἔνδον μένειν.

3.22.6 ‘Εἰ δέ τι ἡμῖν ἐμποδὼν γένηται, σῶζε σαυτὴν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.’ ταῦτα εἰπόντες ἐξάγομεν αὐτὴν ἐπὶ τὸν βωμόν· καὶ τὰ λοιπὰ οἶδας.” Ὡς οὖν ἤκουσα, παντοδαπὸς ἐγινγόμεν καὶ διηπόρουν ὃ τι ποιήσω πρὸς τὸν Μενέλαον ἀντάξιον.

3.23.1 τὸ δ’ οὖν κοινότατον, προσπεσὼν κατησπαζόμενην καὶ προσεκύνουν ὡς θεόν, καί μου κατὰ τὴν ψυχὴν ἀθρόα κατεχεῖτο ἡδονή. ὡς δὲ τὰ κατὰ Λευκίππην εἶχέ μοι καλῶς, “Ὁ δὲ Κλεινίας,” εἶπον, “τί γέγονεν;” ὁ δὲ Μενέλαος, “Οὐκ οἶδα,” ἔφη “μετὰ γὰρ τὴν ναυαγίαν εὐθὺς εἶδον μὲν αὐτὸν τῆς κεραίας λαβόμενον, ὅποι δὲ κεχώρηκεν οὐκ οἶδα.

3.23.2 ” ἀνεκώκυσα οὖν ἐν μέσῃ τῇ χαρᾷ· ταχὺ γὰρ ἐφθόνησέ μοι δαίμων τις τῆς καθαρᾶς ἡδονῆς.

3.23.3 τὸν δι’ ἐμὲ φαινόμενον οὐδαμοῦ, τὸν μετὰ Λευκίππην ἐμὸν δεσπότην, τοῦτον ἐκ πάντων κατέσχευεν ἡ θάλασσα, ἵνα μὴ τὴν ψυχὴν μόνον ἀπολέσῃ, ἀλλὰ καὶ τὴν ταφήν. “Ὡ θάλαττα ἄγνωμον, ἐφθόνησας ἡμῖν ὀλοκλήρου τοῦ τῆς φιланθρωπίας σου δράματος.

3.23.4 ” ἄπιμεν οὖν εἰς τὸ στρατόπεδον κοινῇ καὶ τῆς σκηνῆς εἴσω παρελθόντες τῆς ἐμῆς τὸ λοιπὸν τῆς νυκτὸς διετρίψαμεν· καὶ τὸ πρᾶγμα οὐκ ἔλαθε τοὺς πολλούς. Ἄμα δὲ τῇ ἑῷ ἄγω τὸν Μενέλαον τῷ στρατηγῷ καὶ ἅπαντα λέγω.

3.24.1 ὁ δὲ συνήδετο καὶ τὸν Μενέλαον ποιεῖται φίλον, πυνθάνεται δὲ πόση δύναμις ἐστὶ τοῖς ἐναντίοις. ὁ δὲ ἔλεγε πᾶσαν ἐμπεπλησθαι τὴν ἐξῆς κώμην ἀνδρῶν ἀπονενοημένων καὶ πολὺ συνηθροῖσθαι ληστήριον, ὡς εἶναι μυρίους. λέγει οὖν ὁ στρατηγός· “Ἀλλ’ ἡμῖν αὐται πέντε χιλιάδες ἱκαναὶ πρὸς εἴκοσι τῶν ἐκείνων.

3.24.2

ἀφίζονται δὲ ὅσον οὐδέπω πρὸς τούτοις ἕτεροι δισχίλιοι τῶν ἀμφὶ τὸ Δέλτα καὶ τὴν Ἥλιου πόλιν τεταγμένων ἐπὶ τοὺς βαρβάρους.” καὶ ἅμα λέγοντος αὐτοῦ παῖς εἰστρέχει τις, λέγων ἀπὸ τοῦ Δέλτα πρόδρομον ἡκεῖν τούκειθεν στρατοπέδου καὶ πέντε λέγειν ἄλλων ἡμερῶν διατρίβειν τοὺς δισχιλίους· τοὺς γὰρ βαρβάρους τοὺς κατατρέχοντας πεπαῦσθαι, μελλούσης δὲ ἡκεῖν τῆς δυνάμεως τὸν ὄρνιν αὐτοῖς ἐπιδημῆσαι τὸν ἱερόν, φέροντα τοῦ πατρὸς τὴν ταφήν· ἀνάγκη δ’ ἦν τὴν ἔξοδον ἐπισχεῖν τοσούτων ἡμερῶν.

- 3.25.1 “Καὶ τίς ὁ ὄρνις οὗτος, ὅστις τοσαύτης,” ἔφην, “τιμῆς ἡξίωται; ποίαν δὲ καὶ κομίζει ταφήν;” “Φοῖνιξ μὲν ὁ ὄρνις ὄνομα, τὸ δὲ γένος Αἰθίοψ, μέγεθος κατὰ ταῶνα· τῇ χοριᾷ ταῶς ἐν κάλλει δεύτερος. κεκέρασται μὲν τὰ πτερὰ χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ· ἀρχεῖ δὲ τὸν Ἥλιον δεσπότην, καὶ ἡ κεφαλὴ μαρτυρεῖ· ἐστεφάνωσε γὰρ αὐτὴν κύκλος εὐφυῆς ἡλίου δὲ ἐστὶν ὁ τοῦ κύκλου στέφανος εἰκὼν.
- 3.25.3 κυάνεός ἐστιν, ῥόδοις ἐμφορῆς, εὐειδὴς τὴν θέαν, ἀκτῖσι κομᾷ, καὶ εἰσὶν αὗται πτερῶν ἀνατολαί. μερίζονται δὲ αὐτοῦ Αἰθίοπες μὲν τὴν ζώην, Αἰγύπτιοι δὲ τὴν τελευτήν. ἐπειδὰν γὰρ ἀποθάνῃ (σὺν χρόνῳ δὲ τοῦτο πάσχει μακρῷ), ὁ παῖς αὐτὸν ἐπὶ τὸν Νεῖλον φέρει, σχεδιάσας αὐτῷ καὶ τὴν ταφήν.
- 3.25.4 σμύρνης γὰρ βῶλον τῆς εὐωδεστάτης, ὅσον ἱκανὸν πρὸς ὄρνιθος ταφήν, ὀρύττει τε τῷ στόματι καὶ κοιλαίνει κατὰ μέσον, καὶ τὸ ὄρυγμα θήκη γίνεται τῷ νεκρῷ. ἐνθεῖς δὲ καὶ ἐναρμόσας τὸν ὄρνιν τῇ σορῷ καὶ κλείσας τὸ χάσμα γηίνῳ χώματι, ἐπὶ τὸν Νεῖλον οὕτως ἵπταται τὸ ἔργον φέρων.
- 3.25.5 ἔπεται δὲ αὐτῷ χορὸς ἄλλων ὀρνίθων ὥσπερ δορυφόρων, καὶ ἔοικεν ὁ ὄρνις ἀποδημοῦντι βασιλεῖ καὶ τὴν πόλιν οὐ πλανᾶται τὴν Ἥλιου· ὄρνιθος αὕτη μετοικία νεκροῦ.
- 3.25.6 ἔστηκεν οὖν ἐπὶ μετεώρου σκοπῶν καὶ ἐκδέχεται τοὺς προπόλους τοῦ θεοῦ. ἔρχεται δὲ τις ἱερεὺς Αἰγύπτιος, βιβλίον ἐξ ἀδύτων φέρων, καὶ δοκιμάζει τὸν ὄρνιν ἐκ τῆς γραφῆς. ὁ δὲ οἶδεν ἀπιστούμενος καὶ τὰ ἀπόρρητα φαίνει τοῦ σώματος καὶ τὸν νεκρὸν ἐπιδείκνυται καὶ ἔστιν ἐπιτάφιος σοφιστής.
- 3.25.7 ἱερέων δὲ παῖδες Ἥλιου τὸν ὄρνιν τὸν νεκρὸν παραλαβόντες θάπτουσι. ζῶν μὲν οὖν Αἰθίοψ ἐστὶ τῇ τροφῇ, ἀποθανὼν δὲ Αἰγύπτιος γίνεται τῇ ταφῇ.” Ἔδοξεν οὖν τῷ στρατηγῷ, μαθόντι τὴν τε τῶν ἐναντίων παρασκευὴν καὶ τὴν τῶν συμμάχων ἀναβολήν, εἰς τὴν κώμην ἀναστρέψαι πάλιν, ὅθεν περ ἐξωρμήσαμεν, ἔστ’ ἂν οἱ σύμμαχοι παραγένωνται.
- 4.1.1 ἐμοὶ δέ τις οἶκος ἀπετέτακτο ἅμα τῇ Λευκίππῃ μικρὸν ἀνωτέρω τῆς τοῦ στρατηγοῦ καταγωγῆς. καὶ ὥς εἶσω παρῆλθον, περιπτυσσάμενος αὐτὴν οἷός τε ἤμην ἀνδρίζεσθαι.
- 4.1.2 ὥς δ’ οὐκ ἐπέτρεπε, “Μέχρι πότε,” εἶπον, “χηρεύομεν τῶν τῆς Ἀφροδίτης ὀργίων; οὐχ ὁρᾷς οἷα ἐκ παραλόγου γίνεται, ναυάγια καὶ λησταί καὶ θυσίαι καὶ σφαγαί; ἀλλ’ ἔως ἐν γαλήνῃ τῆς τύχης ἐσμέν, ἀποχρησώμεθα τῷ καιρῷ πρὶν ἢ χαλεπώτερα ἡμᾶς ἐπισχεῖν.
- 4.1.3 ” ἡ δέ, “Ἀλλ’ οὐ θέμις,” ἔφη, “τοῦτο ἤδη γενέσθαι. ἡ γάρ μοι θεὸς Ἄρτεμις ἐπιστάσα πρῶην κατὰ τοὺς ὕπνους, ὅτε ἔκλαιον μέλλουσα σφαγῆσεσθαι, ‘Μὴ νῦν,’ ἔφη, ‘κλαῖε· οὐ γὰρ τεθνήξῃ· βοηθὸς γὰρ ἐγώ σοι παρέσομαι.
- 4.1.4 μενεῖς δὲ παρθένος, ἔστ’ ἂν σε νυμφοστολήσω· ἄξεται δὲ σε ἄλλος οὐδεὶς ἢ Κλειτοφῶν.’ ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀναβολὴν ἡχθόμην, ταῖς δὲ τοῦ μέλλοντος ἐλπίσιν ἠδόμην.
- 4.1.5 ” ὥς δ’ ἤκουσα τὸ ὄναρ, ἀναμιμνήσκομαι προσόμοιον ἰδὼν ἐνύπνιον. ἐδόκουν γὰρ τῇ παρελθούσῃ νυκτὶ ναδὸν Ἀφροδίτης ὁρᾶν καὶ τὸ ἄγαλμα ἔνδον εἶναι τῆς θεοῦ· ὥς δὲ πλησίον ἐγενόμην προσευξόμενος, κλεισθῆναι τὰς θύρας.
- 4.1.7

ἀθυμοῦντι δέ μοι γυναῖκα ἐκφανῆναι κατὰ τὸ ἄγαλμα τὴν μορφὴν ἔχουσιν, καί, “Νῦν,” εἶπεν, “οὐκ ἔξεστί σοι παρελθεῖν εἴσω τοῦ νεώ· ἦν δὲ ὀλίγον ἀναμείνης χρόνον, οὐκ ἀνοίξω σοι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἱερέα σε ποιήσω τῆς θεοῦ.” καταλέγω δὴ τοῦτο τῇ Λευκίππῃ τὸ ἐνύπνιον καὶ οὐκέτι ἐπεχείρουν βιάζεσθαι.

- 4.1.8 ἀναλογιζόμενος δὲ τὸν τῆς Λευκίππης ὄνειρον οὐ μετρίως ἐταραττόμεν. Ἐν τούτῳ δὴ Χαρμίδης (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ στρατηγῷ) ἐπιβάλλει τῇ Λευκίππῃ τὸν ὀφθαλμόν, ἀπὸ τοιαύτης ἀφορμῆς αὐτὴν ἰδών· ἔτυχον ποτάμιον θηρίον ἄνδρες τεθηρακότες θέας ἄξιον· ἵππον δὲ αὐτὸν τοῦ Νείλου ἐκάλουν οἱ Αἰγύπτιοι.
- 4.2.2 καὶ ἔστι μὲν ἵππος, ὡς ὁ λόγος βούλεται, τὴν γαστέρα καὶ τοὺς πόδας, πλὴν ὅσον ἐν χηλῇ σχίζει τὴν ὀπλήν. μέγεθος δὲ κατὰ τὸν βούν τὸν μέγιστον· οὐρὰ βραχεῖα καὶ ψιλὴ τριχῶν, ὅτι καὶ τὸ πᾶν τοῦ σώματος οὕτως ἔχει. κεφαλὴ περιφερὴς· οὗς μικρόν· ἐγγὺς ἵππου παρειαί.
- 4.2.3 μυκτὴρ ἐπὶ μέγα κεχηνῶς καὶ πνέων πυρώδῃ καπνὸν ὡς ἀπὸ πηγῆς πυρός. γένυς εὐρεῖα, ὅση καὶ παρειά· μέχρι τῶν κροτάφων ἀνοίγει τὸ στόμα· ἔχει δὲ καὶ κυνόδοντας καμπύλους, κατὰ μὲν τὴν ἰδέαν καὶ τὴν θέσιν ὡς σὺός, τὸ δὲ μέγεθος εἰς τριπλάσιον. Καλεῖ δὴ πρὸς τὴν θέαν ἡμᾶς ὁ στρατηγός· καὶ ἡ Λευκίππη συμπαρῆν.
- 4.3.1 ἡμεῖς μὲν οὖν ἐπὶ τὸ θηρίον τοὺς ὀφθαλμοὺς εἴχομεν, ἐπὶ Λευκίππην δὲ ὁ στρατηγός· καὶ εὐθὺς ἐαλῶκει. βουλόμενος οὖν ἡμᾶς παραμένειν ἐπὶ πλεῖστον, ἵν' ἔχῃ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ χαρίζεσθαι, περιπλοκάς ἐζήτει λόγων, πρῶτον μὲν τὴν φύσιν τοῦ θηρίου καταλέγων, εἶτα καὶ τὸν τρόπον τῆς ἄγρας, ὡς ἔστι μὲν ἀδηφαγώτατον καὶ ποιεῖται τροφήν ὅλον λήϊον, ἀπάτῃ δὲ πάσχει τὴν ἄγραν.
- 4.3.3 ἐπιτηρήσαντες γὰρ αὐτοῦ τὰς διατριβάς, ὄρυγμα ποιησάμενοι, ἐπικαλύπτουσιν ἄνωθεν καλάμη καὶ χώματι· ὑπὸ δὲ τὴν τῶν καλάμων μηχανὴν ἰστάναι κάτω ξύλινον οἶκημα τὰς θύρας ἀνεωγμένον εἰς τὸν ὄροφον τοῦ βόθρου καὶ τὴν πτώσιν τοῦ θηρός λοχᾶν· τὸν μὲν γὰρ ἐπιβάντα φέρεσθαι εὐθὺς καὶ τὸ οἶκημα φωλεοῦ δίκην ὑποδέχεσθαι καὶ τοὺς κυνηγέτας ἐκθορόντας εὐθὺς ἐπικλείειν τοῦ πώματος τὰς θύρας καὶ ἔχειν οὕτω τὴν ἄγραν, ἐπεὶ πρὸς γε τὸ καρτερόν οὐδεὶς ἂν αὐτοῦ κρατήσῃ βίᾳ.
- 4.3.5 “Τὰ τε γὰρ ἄλλα ἐστὶν ἀλκιμώτατος καὶ τὸ δέρμα, ὡς ὁρᾶτε, φέρει παχὺ καὶ οὐκ ἐθέλει πείθεσθαι σιδήρου τραύματι, ἀλλ' ἔστιν, ὡς εἶπεῖν, ἐλέφας Αἰγύπτιος. καὶ γὰρ δευτέρος φαίνεται εἰς ἀλκὴν ἐλέφαντος Ἰνδοῦ.” Καὶ ὁ Μενέλαος, “Ἡ γὰρ ἐλέφαντα ἤδη τεθέασαι,” ἔφη, “ποτέ;” “Καὶ μάλα,” ὁ Χαρμίδης εἶπεν, “καὶ ἀκήκοα παρὰ τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων τῆς γενέσεως αὐτοῦ τὸν τρόπον ὡς παράδοξος.
- 4.4.1 ” “Ἀλλ' ἡμεῖς γε οὐκ εἶδομεν εἰς ταύτην,” ἔφην ἐγώ, “τὴν ἡμέραν, ὅτι μὴ γραφῇ.
- 4.4.2 ” “Λέγοιμ' ἂν ὑμῖν,” εἶπε· “καὶ γὰρ ἄγομεν σχολήν. κύει μὲν αὐτὸν ἡ μήτηρ χρονιώτατον· δέκα γὰρ ἐνιαυτοῖς πλάττει τὴν σποράν· μετὰ δὲ τοσαύτην ἐτῶν περίοδον τίκτεται, ὅταν ὁ τόκος γέρων γένηται. διὰ τοῦτο, οἶμαι, καὶ γίνεται μέγας τὴν μορφὴν, ἄμαχος τὴν ἀλκὴν, πολὺς τὴν βιοτήν, βραδὺς τὴν τελευτήν· βίον γὰρ αὐτοῦ λέγουσιν ὑπὲρ τὴν Ἡσιόδου κορώνην.
- 4.4.4 τοιαύτη ἐστὶν ἐλέφαντος ἡ γένυς, οἷα τῶν βοῶν ἡ κεφαλὴ. σὺ μὲν γὰρ ἂν ἰδὼν εἴποις κέρας ἔχειν αὐτῷ διπλοῦν τὸ στόμα· ἔστι δὲ τοῦτο ἐλέφαντος καμπύλος ὁδούς. μεταξὺ δὲ τῶν ὀδόντων ἀνίσταται αὐτῷ προβοσκίς, κατὰ σάλπιγγα μὲν καὶ τὴν ὄψιν καὶ τὸ μέγεθος, εὐπειθὴς δὲ τῶν πρὸς τὸν ἐλέφαντα· προνομεύει γὰρ αὐτῷ τὰς τροφὰς καὶ πᾶν ὃ τὴν ἐμποδὼν εὕρη σιτίον· ἐὰν μὲν ἦ ὄψον ἐλέφαντος, ἔλαβέ τε εὐθὺς καὶ ἐπιπυχθεῖσα κάτω πρὸς τὴν γένυν τῷ στόματι τὴν τροφήν διακονεῖ· ἂν δέ τι τῶν ἀβροτέρων ἴδῃ, τούτῳ περιβάλλει, κύκλῳ τὴν ἄγραν περισφίγξας, καὶ τὸ πᾶν ἀνεκούφισε καὶ ὥρεξεν ἄνω δῶρον δεσπότη.

ἐπικάθηται γάρ τις αὐτῷ ἀνὴρ Αἰθίοψ, καινὸς ἐλέφαντος ἵππεὺς ὢν· καὶ κολακεύει καὶ φοβεῖται καὶ τῆς φωνῆς αἰσθεταὶ καὶ μαστίζοντος ἀνέχεται· ἡ δὲ μαστιγὶς αὐτῷ πέλεκυς σιδηροῦς, εἶδον δὲ ποτε καὶ θέαμα καινόν.

4.4.7 ἀνὴρ Ἑλλήν ἐνέθηκε τὴν κεφαλὴν κατὰ μέσσην τοῦ θηρίου τὴν κεφαλὴν· ὁ δὲ ἐλέφας ἐκεχίνηει καὶ περιήσθαινε τὸν ἄνθρωπον ἐγκείμενον. ἀμφοτέρωθεν οὖν ἐθαύμαζον, καὶ τὸν ἄνθρωπον τῆς εὐτολμίας καὶ τὸν ἐλέφαντα τῆς φιλάνθρωπίας. ὁ δὲ ἄνθρωπος ἔλεγεν ὅτι καὶ μισθὸν εἶη δεδωκὼς τῷ θηρίῳ προσπνεῖν γὰρ αὐτῷ καὶ μόνον οὐκ ἄρωμάτων Ἰνδικῶν· εἶναι δὲ καὶ κεφαλῆς νοσοῦσης φάρμακον.

4.4.8 οἶδεν οὖν τὴν θεραπείαν ὁ ἐλέφας καὶ προῖκα οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα, ἀλλ' ἔστιν ἰατρὸς ἀλαζῶν καὶ τὸν μισθὸν πρῶτος αἰτεῖ. καὶ δῶς, πείθεται καὶ παρέχει τὴν χάριν καὶ ἀπλοῖ τὴν γένυν καὶ τοσοῦτον ἐκδέχεται κεχηνῶς, ὅσον ὁ ἄνθρωπος βούλεται. οἶδε γὰρ ὅτι πέπρακε τὴν ὁδμήν.” “Καὶ πόθεν,” ἔφην, “οὕτως ἀμόρφω θηρίῳ τοσαύτη τις εὐωδίας ἡδονή;” “Ὅτι,” ἔφη Χαρμίδης, “τοιαύτην ποιεῖται καὶ τὴν τροφήν.

4.5.1 Ἰνδῶν γὰρ ἡ γῆ γείτων ἡλίου· πρῶτοι γὰρ ἀνατέλλοντα τὸν θεὸν ὁρῶσιν Ἰνδοί, καὶ αὐτοῖς θερμότερον τὸ φῶς ἐπικάθηται, καὶ τηρεῖ τὸ σῶμα τοῦ πυρὸς τὴν βαφήν. γίνεται δὲ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἄνθος Αἰθίοπος χροιάς· ἔστι δὲ παρ' Ἰνδοῖς οὐκ ἄνθος ἀλλὰ πέταλον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ πέταλα τῶν φυτῶν· ὁ μὲν κλέπτει τὴν πνοὴν καὶ τὴν ὁδμήν οὐκ ἐπιδείκνυται· ἡ γὰρ ἀλαζονεύεσθαι πρὸς τοὺς εἰδότας ὀκνεῖ τὴν ἡδονὴν ἢ τοῖς πολίταις φθονεῖ· ἂν δὲ τῆς γῆς μικρὸν ἐξοικήσῃ καὶ ὑπερβῇ τοὺς ὅρους, ἀνοίγει τῆς κλοπῆς τὴν ἡδονὴν καὶ ἄνθος ἀντὶ φύλλου γίνεται καὶ τὴν ὁδμήν ἐνδύεται.

4.5.3 μέλαν τοῦτο ῥόδον Ἰνδῶν· ἔστι δὲ τοῖς ἐλέφασιν σιτίον, ὡς τοῖς βουσί παρ' ἡμῖν ἡ πόα. ἅτε οὖν ἐκ πρώτης γονῆς αὐτῷ τραφεῖς, ὁδῶδ' τε πᾶς κατὰ τὴν τροφήν καὶ τὸ πνεῦμα πέμπει κάτωθεν εὐωδέστατον, ὃ τῆς πνοῆς αὐτῷ γέγονε πηγὴ.” Ἐπεὶ οὖν ἐκ τῶν λόγων ἀπηλλάγημεν τοῦ στρατηγοῦ, μικρὸν διαλιπὼν, ὅτι οὐ δύναται τις τρωθεὶς ἀνέχεσθαι θλιβόμενος τῷ πυρί, τὸν Μενέλαον μεταπέμπεται καὶ τῆς χειρὸς λαβόμενος λέγει· “Ἀγαθὸν εἰς φιλίαν οἶδά σε δι' ὧν ἔπραξας εἰς Κλειτοφῶντα, καμὲ δὲ εὐρήσεις οὐ χεῖρονα.

4.6.2 δέομαι δὲ παρὰ σοῦ χάριτος, σοὶ μὲν ῥαδίας, ἐμοὶ δὲ ἀνασώσεις τὴν ψυχὴν, ἂν θέλῃς. Λευκίππη με ἀπολώλεκε. σῶσον δὲ σύ. ὀφείλεται σοὶ παρ' αὐτῆς ζῳάγρια· μισθὸς δὲ σοὶ μὲν χρυσοὶ πεντήκοντα τῆς διακονίας, αὐτῇ δέ, ὅσους ἂν θέλῃ.” λέγει οὖν ὁ Μενέλαος· “Τοὺς μὲν χρυσοὺς ἔχε καὶ φύλαττε τοῖς τὰς χάριτας πιπράσκουσιν· ἐγὼ δέ, φίλος ὢν, πειράσομαι γενέσθαι σοὶ χρήσιμος.

4.6.3 ” ταῦτα εἰπὼν ἔρχεται πρὸς με καὶ πάντα καταγορεύει. ἐβουλεύομεθα οὖν τί δεῖ πράττειν. ἔδοξε δὲ αὐτὸν ἀπατήσαι. τό τε γὰρ ἀντιλέγειν οὐκ ἀκίνδυνον ἦν, μὴ καὶ βίαν προσαγάγῃ, τὸ δὲ φεύγειν ἀδύνατον, πάντῃ μὲν ληστῶν περικεχυμένων, τοσοῦτων δὲ στρατιωτῶν ἀμφ' αὐτὸν ὄντων.

4.7.1 Μικρὸν οὖν διαλιπὼν ὁ Μενέλαος ἀπελθὼν πρὸς τὸν Χαρμίδην, “Κατείργασται τὸ ἔργον,” ἔφη· “καίτοι τὸ πρῶτον ἡρνεῖτο ἰσχυρῶς ἡ γυνή, δεομένου δέ μου καὶ ὑπομιμνήσκοντος τῆς εὐεργεσίας ἐπένευσεν. ἀξιοῖ δὲ δικαίαν δέξιν, ὀλίγην αὐτῇ χάρισασθαι προθεσμίαν ἡμερῶν, ἔστ' ἂν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀφίκωμαι.

4.7.2 κῶμη γὰρ αὕτη, καὶ ἐν ὅψει τὰ γινόμενα, καὶ πολλοὶ μάρτυρες.” “Εἰς μακράν,” ὁ Χαρμίδης εἶπε, “δίδως τὴν χάριν. ἐν πολέμῳ δὲ τίς ἐπιθυμίαν ἀναβάλλεται; στρατιώτης δὲ ἐν χερσὶν ἔχων μάχην οἶδεν εἰ ζήσεται; τοσαῦτα τῶν θανάτων εἰσὶν ὁδοί.

4.7.3 αἵτησαί μοι παρὰ τῆς Τύχης τὴν ἀσφάλειαν, καὶ μενῶ. ἐπὶ πόλεμον νῦν ἐξελεύσομαι βουκόλων· ἔνδον μου τῆς ψυχῆς ἄλλος πόλεμος κάθηται. στρατιώτης με πορθεῖ τόξον ἔχων,

βέλος ἔχων. νενίκημαι, πεπλήρωμαι βελῶν· κάλεσον, ἄνθρωπε, ταχύ τὸν ἰώμενον· ἐπείγει τὸ τραῦμα.

- 4.7.4 ἄψω πῦρ ἐπὶ τοὺς πολεμίους· ἄλλας δᾶδας ὁ Ἑρως ἀνήψε κατ' ἐμοῦ· τοῦτο πρῶτον, Μενέλαε, σβέσον τὸ πῦρ. καλὸν τὸ οἰώνισμα πρὸ πολέμου συμβολῆς ἐρωτικῆ συμπλοκῆς.
- 4.7.5 Ἀφροδίτη με πρὸς Ἄρεα ἀποστειλάτω.” καὶ ὁ Μενέλαος, “Ἄλλ' ὀρᾷς,” ἔφη, “ὥς οὐκ ἔστι ῥάδιον λαθεῖν αὐτὴν ἐνθάδε τὸν ἄνδρα ὄντα καὶ ταῦτα ἐρῶντα.” καὶ ὁ Χαρμίδης, “Ἀλλὰ τοῦτό γε ῥάδιον,” ἔφη, “τὸν Κλειτοφῶντα ἀποφορτίσασθαι.
- 4.7.6 ” ὁρῶν οὖν ὁ Μενέλαος τοῦ Χαρμίδου τὴν σπουδὴν καὶ φοβηθεὶς περὶ ἐμοῦ, ταχύ τι σκῆπτεται πιθανὸν καὶ λέγει· “Βούλει τὴν ἀλήθειαν ἀκοῦσαι τῆς ἀναβολῆς; ἥ γὰρ αὕτη χθὲς ἀφῆκε τὰ ἔμμηνα, καὶ ἀνδρὶ συνελθεῖν οὐ θέμις.
- 4.7.7 ” “Οὐκοῦν ἀναμενοῦμεν,” ὁ Χαρμίδης εἶπεν, “ἐνταῦθα τρεῖς ἡμέρας ἢ τέτταρας, αὐταὶ γὰρ ἱκαναί. ὃ δὲ ἔξεστιν αἰτῶ παρ' αὐτῆς εἰς ὀφθαλμοὺς ἡκέτω τοὺς ἐμούς καὶ λόγων μεταδότη· ἀκοῦσαι θέλω φωνῆς, χειρὸς θιγεῖν, ψαῦσαι σώματος· αὐταὶ γὰρ ἐρώντων παραμυθίαί.
- 4.7.8 ἔξεστι δὲ αὐτὴν καὶ φιλεῖν· τοῦτο γὰρ οὐ κεκώλυκεν ἡ γαστήρ.” Ὡς οὖν ταῦτα ὁ Μενέλαος ἐλθὼν ἀπαγγέλλει μοι, πρὸς τοῦτο ἀνεβόησα, ὥς θᾶττον ἂν ἀποθάνοιμι ἢ περιῖδω Λευκίππης φίλημα ἀλλοτριούμενον.
- 4.8.1 “Οὐ τί γάρ,” ἔφην, “ἐστὶ γλυκύτερον; τὸ μὲν γὰρ ἔργον τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὄρον ἔχει καὶ κόρον, καὶ οὐδέν ἐστιν, ἐὰν ἐξέλῃς αὐτοῦ τὰ φιλήματα· φίλημα δὲ καὶ ἀόριστόν ἐστι καὶ ἀκόρεστον καὶ καινὸν αἰεί.
- 4.8.2 τρία γὰρ τὰ κάλλιστα ἀπὸ τοῦ στόματος ἄνεισιν, ἀναπνοὴ καὶ φωνὴ καὶ φίλημα· τοῖς μὲν γὰρ χεῖλεσιν ἀλλήλους φιλοῦμεν, ἀπὸ δὲ τῆς ψυχῆς ἢ τῆς ἡδονῆς ἐστὶ πηγὴ.
- 4.8.3 πίστευσόν μοι λέγοντι, Μενέλαε (ἐν γὰρ τοῖς κακοῖς ἐξορχήσομαι τὰ μυστήρια), ταῦτα μόνα παρὰ Λευκίππης ἔχω καὶ γώ. ἔτι μένει παρθένος μέχρι μόνων τῶν φιλημάτων ἐστὶ μου γυνή. εἰ δέ τις ἀρπάσει μου καὶ ταῦτα, οὐ φέρω τὴν φθοράν· οὐ μοιχεύσεται μου τὰ φιλήματα.
- 4.8.4 ” “Οὐκοῦν,” ἔφη ὁ Μενέλαος, “βουλῆς ἡμῖν ἀρίστης δεῖ καὶ ταχίστης. ἐρῶν γάρ τις, εἰς ὅσον μὲν ἔχει τὴν ἐλπίδα τοῦ τυχεῖν, φέρει, ὥς εἰς αὐτὸ τὸ τυχεῖν ἀποτεινόμενος.
- 4.8.5 ἐὰν δὲ ἀπογνῶ, τὸ ἐπιθυμοῦν μεταβαλὼν ἀντιλυπῆσαι μέχρι τοῦ δυνατοῦ τολμᾷ τὸ κωλῦον. ἔστω δὲ καὶ ἰσχύς, ὥστε τι δρᾶσαι μετὰ τοῦ μὴ παθεῖν· τοῦτο δὲ τῆς ψυχῆς τὸ μὴ φοβούμενον ἀγριαίνει μᾶλλον τὸ θυμούμενον.
- 4.8.6 καὶ γὰρ ὁ καιρὸς ἐπείγει τῶν πραγμάτων τὸ ἄπορον.” Σκοπούντων οὖν ἡμῶν εἰστρέχει τις τεθορυβημένος καὶ λέγει τὴν Λευκίππην ἄφνω βαδίζουσαν καταπεσεῖν καὶ τῷ ὀφθαλμῷ διαστρέφειν.
- 4.9.1 ἀναπηδήσαντες οὖν ἐθέομεν ἐπ' αὐτὴν καὶ ὁρῶμεν ἐπὶ τῆς γῆς κειμένην. προσελθὼν οὖν ἀνεπτυθόμην ὃ τι πάθοι.
- 4.9.2 ἡ δὲ ὥς εἶδέν με, ἀναπηδήσασα παίει με κατὰ τῶν προσώπων, ὕφαιμον βλέπουσα· ὥς δὲ καὶ ὁ Μενέλαος οἷός τε ἦν ἀντιλαμβάνεσθαι, παίει κάκεῖνον τῷ σκέλει. συνέντες οὖν ὅτι μανία εἴη τις τὸ κακόν, βίᾳ συλλαβόντες ἐπειρώμεθα κρατεῖν· ἡ δὲ προσεπάλαιεν ἡμῖν, οὐδὲν φροντίζουσα κρύπτειν ὅσα γυνὴ μὴ ὀρᾶσθαι θέλει. θόρυβος οὖν πολὺς περὶ τὴν σκηνὴν αἴρεται, ὥστε καὶ αὐτὸν εἰσδραμεῖν τὸν στρατηγὸν καὶ τὰ γινόμενα ὁρᾶν.
- 4.9.3 ὁ δὲ τὰ πρῶτα σκῆψιν ὑπώπτευε τὴν ἀσθένειαν καὶ τέχνην ἐπ' αὐτὸν καὶ τὸν Μενέλαον ὑπεβλέπετο· ὥς δὲ κατὰ μικρὸν ἑώρα τὴν ἀλήθειαν, ἔπαθέ τι καὶ αὐτὸς καὶ ἠλέησε. κομίσαντες οὖν βρόχους ἔδωσαν τὴν ἀθλίαν. ὥς δὲ εἶδον αὐτῆς περὶ τὰς χεῖρας τὰ δεσμά, ἐδεόμην

Μενελάου, τῶν πολλῶν ἀπηλλαγμένων ἤδη, “Λύσατε,” λέγων, “ἵκετεύω, λύσατε· οὐ φέρουσι δεσμὸν χεῖρες ἀπαλαί.

- 4.9.4 ἐάσατέ με σὺν αὐτῇ· μόνος ἐγὼ περιπτυζάμενος αὐτῇ δεσμὸς ἔσομαι· μαινέσθω κατ’ ἐμοῦ. τί γάρ με καὶ ζῆν ἔτι δεῖ; οὐ γνωρίζει με Λευκίππη παρόντα· κεῖται δέ μοι δεδεμένη, καὶ ὁ ἀναιδὴς ἐγὼ λῦσαι δυνάμενος οὐ θέλω.
- 4.9.5 ἐπὶ τούτῳ σέσωκεν ἡμᾶς ἐκ τῶν ληστῶν ἡ Τύχη, ἵνα γένῃ μανίας παιδιά; ὦ δυστυχεῖς ἡμεῖς, ὅταν εὐτυχήσωμεν. τοὺς οἴκοι φόβους ἐκπεφεύγαμεν, ἵνα ναυάγια δυστυχήσωμεν.
- 4.9.6 ἐκ τῆς θαλάττης περιγεγόναμεν· ἐκ τῶν ληστῶν ἀνασσεώσμεθα· μανία γὰρ ἐτηρούμεθα. ἐγὼ μὲν, ἂν σωφρονήσης, φιλτάτη, φοβοῦμαι πάλιν τὸν δαίμονα, μὴ τί σοι κακὸν ἐργάσεται.
- 4.9.7 τίς οὖν ἡμῶν κακοδαιμονέστερος, οἱ φοβούμεθα καὶ τὰ εὐτυχήματα; ἀλλ’ εἰ μόνον μοι σωφρονήσεως καὶ σεαυτὴν ἀπολάβοις, παιζέτω πάλιν ἡ Τύχη.” Ταῦτά με λέγοντα παρηγόρουν οἱ ἄμφι τὸν Μενέλαον, φάσκοντες μὴ ἔμμονα εἶναι τὰ τοιαῦτα νοσήματα, πολλάκις δὲ καὶ ἡλικίας ζεούσης ὑπάρχειν.
- 4.10.1 τὸ γὰρ αἶμα πάντῃ νεάζον καὶ ὑπὸ πολλῆς ἀκμῆς ἀναζέον ὑπερβλύζει πολλάκις τὰς φλέβας καὶ τὴν κεφαλὴν ἔνδον περικλύζον βαπτίζει τοῦ λογισμοῦ τὴν ἀναπνοήν. δεῖν οὖν ἱατροὺς μεταπέμπειν καὶ θεραπείαν προσφέρειν.
- 4.10.2 πρόσεισιν οὖν τῷ στρατηγῷ ὁ Μενέλαος καὶ δεῖται τὸν τοῦ στρατοπέδου ἱατρὸν μετακαλέσασθαι. κάκεῖνος ἄσμενος ἐπέισθη· χαίρουσι γὰρ οἱ ἐρώντες εἰς τὰ ἐρωτικά προστάγματα. καὶ ὁ ἱατρὸς παρῆν καὶ λέγει· “Νῦν μὲν ὕπνον αὐτῇ παρασκευάσωμεν, ὅπως τὸ ἄγριον τῆς ἀκμῆς ἡμερώσωμεν· ὕπνος γὰρ πάντων νοσημάτων φάρμακον.
- 4.10.3 ἔπειτα δὲ καὶ τὴν λοιπὴν θεραπείαν αὐτῇ προσοίσωμεν.” δίδωσιν οὖν ἡμῖν φάρμακόν τι μικρόν, ὅσον ὀρόβου μέγεθος, καὶ κελεύει λύσαντας εἰς ἔλαιον ἐπαλεῖψαι τὴν κεφαλὴν μέσην· σκευάσειν δὲ ἔφη καὶ ἕτερον εἰς γαστρὸς αὐτῇ κάθαρσιν.
- 4.10.5 ἡμεῖς μὲν οὖν ἃ ἐκέλευσεν ἐποιοῦμεν, ἡ δὲ ἐπαλειφθεῖσα μετὰ μικρὸν ἐκάθευδε τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτὸς μέχρι τῆς ἕως. ἐγὼ δὲ δι’ ὅλης τῆς νυκτὸς ἀγρυπνῶν ἔκλαον παρακαθήμενος καὶ βλέπων ἔλεγον τὰ δεσμά· “Οἴμοι, φιλτάτη, δέδεσαι καὶ καθεύδουσα· οὐδὲ τὸν ὕπνον ἐλεύθερον ἔχεις, τίνα ἄρα σου τὰ φαντάσματα; ἄρα καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους σωφρονεῖς, ἢ μαίνεται σου καὶ τὰ ὀνείρατα;” ἐπεὶ δὲ διανέστη, πάλιν ἄσχημα ἐβόα· καὶ ὁ ἱατρὸς παρῆν καὶ τὴν ἄλλην θεραπείαν ἐθεράπευεν.
- 4.11.1 Ἐν τούτῳ δὲ ἔρχεται τις παρὰ τοῦ τῆς Αἰγύπτου σατράπου, κομίζων ἐπιστολὴν τῷ στρατηγῷ. ἐπέσπευδε δὲ αὐτόν, ὥς εἰκός, ἐπὶ τὸν πόλεμον τὰ γράμματα· ἐκέλευσε γὰρ εὐθὺς πάντας ἐν τοῖς ὅπλοις γενέσθαι ὥς ἐπὶ τοὺς βουκόλους. αὐτίκα δὲ μάλα ἐξορμήσαντες εὐθὺς ἕκαστος, ὥς εἶχε τάχους, ἐπὶ τὰ ὅπλα ἐχώρουν καὶ παρῆσαν ἅμα τοῖς λοχαγοῖς.
- 4.11.2 τότε μὲν οὖν αὐτοῖς δοὺς τὸ σύνθημα καὶ κελεύσας αὐτοῖς στρατοπεδεύεσθαι, καθ’ αὐτόν ἦν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ τὸ στράτευμα ἐξῆγεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. εἶχε δὲ αὐτοῖς οὕτω τῆς κώμης ἡ θέσις.
- 4.11.3 ὁ Νεῖλος ρεῖ μὲν ἄνωθεν ἐκ Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἔστιν ἐς τοσοῦτον ῥέων ἄχρι Μέμφεως καὶ ἔτι μικρὸν κάτω (Κερκάσωρος ὄνομα τῇ κώμῃ <τῇ> πρὸς τῷ τέλει τοῦ μεγάλου ῥεύματος). ἐντεῦθεν δὲ περιρρήγνυται τῇ γῇ καὶ ἐξ ἐνὸς ποταμοῦ γίνονται τρεῖς, δύο μὲν ἐκατέρωθεν λελυμένοι καὶ τὴν γῆν εἰς τὸ σχῆμα τοῦ Δέλτα ποιοῦντες, ὁ δὲ εἷς ὥσπερ ἦν ῥέων πρὶν λυθῆ.
- 4.11.5 ἀλλ’ οὐδὲ τούτων ἕκαστος τῶν ποταμῶν ἀνέχεται μέχρι θαλάσσης ῥέων, ἀλλὰ περισχίζεται ἄλλος ἄλλῃ κατὰ πόλεις, καὶ εἰσὶν αἱ σχῆσεις μείζονες τῶν παρ’ Ἑλλήσι ποταμῶν. τὸ δὲ ὕδωρ

πανταχοῦ μεμερισμένον οὐκ ἐξασθενεῖ, ἀλλὰ καὶ πλεῖται καὶ πίνεται καὶ γεωργεῖται. Νεῖλος ὁ πολὺς πάντα αὐτοῖς γίνεται, καὶ ποταμὸς καὶ γῆ καὶ θάλασσα καὶ λίμνη.

- 4.12.1 καὶ ἔστι τὸ θέαμα καινόν, ναῦς ὁμοῦ καὶ δίκελλα, κώπη καὶ ἄροτρον, πηδάλιον καὶ δρέπανον, ναυτῶν ὁμοῦ καὶ γεωργῶν καταγωγὴ, ἰχθύων ὁμοῦ καὶ βοῶν. ὁ πέπλευκας, φυτεύεις, καὶ ὁ φυτεύεις, τοῦτο πέλαγος γεωργούμενον. ἔχει γὰρ ὁ ποταμὸς ἐπιδημίας· κάθηται δὲ αὐτὸν Αἰγύπτιος ἀναμένων καὶ ἀριθμῶν αὐτοῦ τὰς ἡμέρας.
- 4.12.2 καὶ ὁ Νεῖλος οὐ ψεύδεται, ἀλλ' ἔστι ποταμὸς μετὰ προθεσμίας τὸν χρόνον τηρῶν καὶ τὸ ὕδωρ μετρῶν, ποταμὸς ἀλῶναι μὴ θέλων ὑπερήμερος, ἔστι δὲ ἰδεῖν ποταμοῦ καὶ γῆς φιλονεικίαν.
- 4.12.3 ἐρίζετον ἀλλήλοις ἑκάτερος, τὸ μὲν ὕδωρ τοσαύτην γῆν πελαγῶσαι, ἡ δὲ γῆ τοσαύτην χωρῆσαι γλυκεῖαν θάλασσαν. καὶ νικῶσι μὲν τὴν ἴσην νίκην οἱ δύο, οὐδαμοῦ δὲ φαίνεται τὸ νικώμενον· τὸ γὰρ ὕδωρ τῇ γῇ συνεκτείνεται.
- 4.12.4 περὶ δὲ τὰς τῶν βουκόλων ταύτας νομὰς αἰεὶ πολὺς ἐγκάθηται. ὅταν γὰρ τὴν πᾶσαν γῆν πελαγῶσῃ, καὶ λίμνας ἐνταῦθα ποιεῖ· αἱ δὲ λίμναι, κἂν ὁ Νεῖλος ἀπέλθῃ, μένουσιν ἥττον τὸ ὕδωρ ἔχουσαι, τὸν δὲ πηλὸν τοῦ ὕδατος. ἐπὶ ταύτας αὐτοὶ καὶ βαδίζουσι καὶ πλέουσιν, οὐδὲ ναῦς ἑτέρα δύναται πλέειν, ἀλλ' ὅσον ἄνθρωπον ἐπιβῆναι· ἀλλὰ πᾶν τὸ ξένον τοῦ τόπου ὁ πηλὸς ἐμπίπτων κρατεῖ.
- 4.12.5 τοῖς δὲ μικρὰ μὲν καὶ κοῦφα πλοῖα, καὶ ὀλίγον ὕδωρ αὐτοῖς ἀρκεῖ. εἰ δὲ τέλεον ἄνυδρον εἴη, ἀράμενοι τοῖς νώτοις οἱ πλωτῆρες τὸ πλοῖον φέρουσιν, ἄχρις ἂν ἐπιτύχωσιν ὕδατος. ἐν ταύταις δὴ ταῖς λίμναις μέσαι νῆσοί τινες εἰσι σποράδην πεποιημέναι· αἱ μὲν οἰκοδομημάτων ἔρημοι, παπύροις πεφυτευμέναι.
- 4.12.6 τῶν δὲ παπύρων διεστᾶσιν αἱ φάλαγγες πεπυκνωμέναι τοσοῦτον ὅσον παρ' ἐκάστην ἄνδρα στήναι μόνον· τὸ μεταξὺ δὲ τοῦτο τῆς πυκνώσεως αὐτῶν ἄνωθεν ἀναπληροῦσιν αἱ τῶν παπύρων κόμαι. ὑποτρέχοντες οὖν ἐκεῖ καὶ βουλεύονται καὶ λοχῶσι καὶ λανθάνουσι, τείχεσι ταῖς παπύροις χρώμενοι.
- 4.12.7 εἰσὶ δὲ τῶν νήσων τινὲς καλύβας ἔχουσαι, καὶ αὐτοσχέδιον μεμίμνηται πόλιν, ταῖς λίμναις τετειχισμέναι. βουκόλων αὗται καταγωγαί· τῶν πλησίον οὖν ἦν μία μεγέθει καὶ καλύβαις πλείοσι διαφέρουσα (ἐκάλουν δὲ αὐτήν, οἶμαι, Νίκωχιν)· ἐνταῦθα πάντες συνελθόντες ὡς εἰς τόπον ὀχυρώτατον ἐθάρρουν καὶ πλήθει καὶ τόπῳ· εἷς γὰρ αὐτὴν διεῖργε στενωπὸς τοῦ μὴ πᾶσαν νῆσον γενέσθαι.
- 4.12.8 ἦν δὲ σταδίου μὲν τὸ μέγεθος, τὸ δὲ πλάτος ὀργυιῶν δώδεκα. λίμναι δὲ τῇδε κάκεισε τὴν πόλιν περιέρρεον. Ἐπεὶ τοίνυν ἑώρων τὸν στρατηγὸν προσπελάζοντα, τεχνάζονταί τι τοιοῦτον.
- 4.13.1 συναγαγόντες πάντας τοὺς γέροντας καὶ ἐπιθέντες αὐτοῖς ἱκετηρίας ῥάβδους φοινικίας ὅπισθεν ἐπιτάττουσι τῶν νέων τοὺς ἀκμαιοτάτους, ἀσπίσι καὶ λόγχαις ὦπλισμένους, ἔμελλον δὲ οἱ μὲν γέροντες ἀνίσχοντες τὰς ἱκετηρίας πετάλων κόμαις καλύψειν τοὺς ὀπισθεν, οἱ δὲ ἐπόμενοι τὰς λόγχας ἐπισύρειν ὑπτίας, ὡς ἂν ἤκιστα ὀφθεῖν.
- 4.13.2 κἂν μὲν ὁ στρατηγὸς πεισθῇ ταῖς τῶν γερόντων λιταῖς, μηδέν τι νεωτερίζειν τοὺς λογχοφόρους εἰς μάχην· εἰ δὲ μή, καλεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν πόλιν, ὡς σφᾶς αὐτοὺς διδόντων εἰς θάνατον. ὅταν δὲ ἐν μέσῳ γένωνται τῷ στενωπῷ, τοὺς μὲν γέροντας ἀπὸ συνθήματος διαδιδράσκειν καὶ ρίπτειν τὰς ἱκετηρίας, τοὺς δὲ ὦπλισμένους παραδραμόντας ὅ τι καὶ δύναιντο ποιεῖν.
- 4.13.4 παρῆσαν οὖν ἐσκευασμένοι τοῦτον τὸν τρόπον καὶ ἐδέοντο τοῦ στρατηγοῦ αἰδεσθῆναι μὲν αὐτῶν τὸ γῆρας, αἰδεσθῆναι δὲ αὐτῶν τὰς ἱκετηρίας ἐλεῆσαι τε τὴν πόλιν· ἐδίδοσαν δὲ αὐτῷ ἰδίᾳ μὲν ἀργυρίου τάλαντα ἑκατόν, πρὸς δὲ τὰ σατραπεῖα ἄγειν ἄνδρας ἑκατόν, θέλοντας

αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς πόλεως δίδοναι, ὥς ἂν ἔχοι καὶ πρὸς ἐκεῖνον λάφυρον φέρειν. καὶ ὁ λόγος αὐτοῖς οὐκ ἐψεύδετο, ἀλλ' ἔδωκαν ἅν, εἰ λαβεῖν ἠθέλησεν.

4.13.5 ὥς δὲ οὐ προσίετο τοὺς λόγους, “Οὐκοῦν,” ἔφασαν οἱ γέροντες, “εἰ ταῦτά σοι δέδοκται, οἷσμεν τὴν εἰμαρμένην. ἐν κακοῖς σὺ πάρασχε τὴν χάριν· μὴ ἔξω φονεύσης πυλῶν μηδὲ τῆς πόλεως μακράν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν πατρῶαν γῆν, ἐπὶ τὴν τῆς γενέσεως ἐστίαν ἄγε· τάφον ἡμῖν ποίησον τὴν πόλιν.

4.13.6 ἰδοὺ σοι πρὸς τὸν θάνατον ἡγούμεθα.” ταῦτα ἀκούσας ὁ στρατηγὸς τὴν μὲν παρασκευὴν τῆς μάχης μεθίησι, κελεύει δὲ ἔρχεσθαι καθ' ἡσυχίαν τῷ στρατῷ. Ἦσαν δὲ τῶν πραττομένων σκοποὶ πόρρωθεν, οὓς οἱ βουκόλοι προκαθίσαντες ἐκέλευον, εἰ διαβαίνοντας ἴδοιεν τοὺς πολεμίους, τὸ χῶμα τοῦ ποταμοῦ κόψαντας ἐπαφεῖναι τὸ ὕδωρ πᾶν τοῖς ἐναντίοις.

4.14.1 ἔχει γὰρ οὕτω τὰ τοῦ Νείλου ρεύματα. καθ' ἐκάστην διώρυχα χῶμα ἔχουσιν Αἰγύπτιοι, ὥς ἂν μὴ πρὸ καιροῦ τῆς χρείας ὑπερέχων ὁ Νεῖλος τὴν γῆν ἐπικλύσῃ.

4.14.2 ὅταν δὲ δεηθῶσιν ἀρδεῦσαι τὸ πεδῖον, ἀνέωξαν ὀλίγον τοῦ χῶματος, εἰς ὃ σαλεύεται. ἦν οὖν τῆς κώμης ὅπισθεν διώρυξ τοῦ ποταμοῦ μεγάλη καὶ πλατεῖα. ταύτῃ οἱ τεταγμένοι τὸ ἔργον, ὥς εἶδον εἰσιόντας τοὺς πολεμίους, διακόπτουσι ταχὺ τὸ χῶμα τοῦ ποταμοῦ.

4.14.3 πάντα οὖν ὁμοῦ γίνεται· οἱ μὲν γέροντες οἱ κατὰ πρόσωπον ἄφνω δῖφτανται, οἱ δὲ τὰς λόγχας ἐγείραντες ἐκτρέχουσι· τὸ δὲ ὕδωρ ἤδη παρῆν, καὶ ὠγκοῦντο μὲν αἱ λίμναι πάντοθεν οἰδοῦσαι, ὁ δὲ ἰσθμὸς ἐπεκλύζετο, πάντα δὲ ἦν ὥσπερ θάλασσα. ἐμπεσόντες οὖν οἱ βουκόλοι τοὺς μὲν κατὰ πρόσωπον καὶ τὸν στρατηγὸν αὐτὸν διαπείρουσι ταῖς λόγχαις, ἀπαρασκεύους τε ὄντας καὶ πρὸς τὸ ἀδόκητον τεταραγμένους.

4.14.4 τῶν δ' ἄλλων ἀδιήγητος θάνατος ἦν. οἱ μὲν γὰρ εὐθύς ἐκ πρώτης προσβολῆς μηδὲ κινήσαντες τὰς αἰχμὰς ἀπώλλυντο, οἱ δὲ οὐ λαβόντες σχολὴν ἀμύνασθαι· ἅμα γὰρ ἐμάνθανον καὶ ἔπασχον· ἐνίους δὲ ἔφθανε τὸ παθεῖν πρὸ τοῦ μαθεῖν· οἱ δὲ ὑπ' ἐκπλήξεως παραλόγου τὸν θάνατον εἰστήκεσαν περιμένοντες· οἱ δὲ καὶ κινηθέντες μόνον κατωλίσθαινον, ὑποσκελίζοντος αὐτοὺς τοῦ ποταμοῦ· οἱ δὲ καὶ φεύγειν ὀρμήσαντες εἰς τὸ βαθὺ τῆς λίμνης ἐγκυλισθέντες ὑπεσύρῃσαν.

4.14.6 τῶν μὲν γὰρ ἐπὶ τῆς γῆς ἐστώτων τὸ ὕδωρ ἦν ἄχρις ὀμφαλοῦ, ὥστε καὶ ἀνέκρουεν αὐτῶν τὰς ἀσπίδας καὶ ἐγύμνου πρὸς τὰ τραύματα τὰς γαστέρας· τὸ δὲ κατὰ τὴν λίμνην ὕδωρ πάντῃ ὑπὲρ κεφαλὴν ἀνδρὸς ἦν. διακρίναι δὲ οὐκ ἦν, τί λίμνη καὶ τί πεδῖον· ἀλλὰ καὶ ὁ διὰ τῆς γῆς τρέχων δέει τοῦ μὴ διαμαρτεῖν βραδύτερος ἦν πρὸς τὴν φυγὴν, ὥστε ταχέως ἠλίσκετο, καὶ ὁ κατὰ τῆς λίμνης πλανηθεὶς, δόξας γῆν εἶναι, κατεδύετο.

4.14.8 καὶ ἦν καινὰ αὐτυχήματα, καὶ ναυάγια τοσαῦτα, καὶ ναῦς οὐδαμοῦ. ἀμφοτέρωθεν δὲ καινὰ καὶ παράλογα, ἐν ὕδατι πεζομαχία, καὶ ἐν τῇ γῇ ναυάγια. οἱ μὲν δὴ τοῖς πεπραγμένοις ἐπαρθέντες μέγα ἐφρόνουν, ἀνδρεία νομίζοντες κεκρατηκέναι καὶ οὐκ ἀπάτης κλοπῇ.

4.14.9 ἀνὴρ γὰρ Αἰγύπτιος καὶ τὸ δειλόν, ὅπου φοβεῖται, δεδούλωται, καὶ τὸ μάχιμον, ἐν οἷς θαρρεῖ, παρώξυνται· ἀμφοτέρωθεν δὲ οὐ κατὰ μέτρον, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀσθενέστερον δυστυχεῖ, τὸ δὲ προπετέστερον κρατεῖ. Δέκα δὲ τῇ Λευκίππῃ διεληλύθεσαν ἡμέραι τῆς μανίας, ἡ δὲ νόσος οὐκ ἐκουφίζετο.

4.15.1 ἅπαξ οὖν ποτε καθεύδουσα, ταύτην ἀφίησιν πυρπολουμένην τὴν φωνήν· “Διὰ σὲ μαίνομαι, Γοργία.” ἐπεὶ οὖν ἡὼς ἐγένετο, λέγω τῷ Μενελάῳ τὸ λεχθὲν καὶ ἐσκόπουν εἴ τις εἴη που κατὰ τὴν κώμην Γοργίας. προελθοῦσι δ' ἡμῖν νεανίσκος προσέρχεται τις καὶ προσαγορεύσας με, “Σωτήρ ἦκω σός,” ἔφη, “καὶ τῆς σῆς γυναικός.

4.15.2 ” ἐκπλαγεὶς οὖν καὶ θεόπεμπτον εἶναι νομίσας τὸν ἄνθρωπον, “Μὴ Γοργίας,” εἶπον, “τυγχάνεις;” “Οὐ μὲν οὖν,” εἶπεν, “ἀλλὰ Χαιρέας· Γοργίας γάρ σε ἀπολώλεκεν.” ἔτι μᾶλλον

ἔφριξα καὶ λέγω· “Τίνα ταύτην ἀπώλειαν, καὶ τίς ἐστὶν ὁ Γοργίας; δαίμων γάρ μοί τις αὐτὸν ἐμήνυσε νύκτωρ· σὺ δὲ διηγητὴς γενοῦ τῶν θείων μηνυμάτων.

4.15.3 ” “Γοργίας ἦν μὲν,” ἔφη, “Αἰγύπτιος στρατιώτης· νῦν δὲ οὐκ ἔστιν, ἀλλ’ ἔργον γέγονε τῶν βουκόλων. ἦρα δὲ τῆς σῆς γυναικὸς ὧν δὲ φύσει φαρμακεὺς σκευάζει τι φάρμακον ἔρωτος καὶ πείθει τὸν διακονούμενον ὑμῖν Αἰγύπτιον λαβεῖν τὸ φάρμακον καὶ ἐγκαταμεῖξαι τῷ τῆς Λευκίππης ποτῶ.

4.15.4 λανθάνει δὲ ἀκράτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ, καὶ τὸ φίλτρον εἰς μανίαν αἴρεται. ταῦτα γάρ μοι χθὲς ὁ τοῦ Γοργίου θεράπων διηγήσατο, ὃς ἔτυχεν αὐτῷ συστρατευσάμενος ἐπὶ τοὺς βουκόλους· ἔσωσε δὲ αὐτόν, ὡς εἰκός, ὑπὲρ ὑμῶν ἡ Τύχη.

4.15.5 αἰτεῖ δὲ χρυσοῦς τέσσαρας ὑπὲρ τῆς ἰάσεως· ἔχει γάρ, φησὶν, ἑτέρου φαρμάκου σκευήν, δι’ οὗ λύσει τὸ πρότερον.” “Ἀλλὰ σοὶ μὲν,” ἔφην, “ἀγαθὰ γένοιτο τῆς διακονίας· τὸν δὲ ἄνθρωπον, ὃν λέγεις, ἄγε πρὸς ἡμᾶς.

4.15.6 ” καὶ ὁ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Αἰγύπτιον εἰσελθὼν τύπτων τε αὐτὸν πύξ κατὰ τῶν προσώπων καὶ δευτέραν καὶ τρίτην, θορυβῶν δ’ ἅμα λέγω· “Εἰπόν, τί δέδωκας Λευκίππῃ, καὶ πόθεν μαίνεται;” ὁ δὲ φοβηθεὶς καταλέγει πάντα ὅσα ἡμῖν ὁ Χαιρέας διηγήσατο. τὸν μὲν οὖν εἵχομεν ἐν φυλακῇ καθεύδοντες. Κὰν τούτῳ παρῆν ὁ Χαιρέας, ἄγων τὸν ἄνθρωπον.

4.16.1 λέγω οὖν πρὸς ἀμφοτέρους· “Τοὺς μὲν τέτταρας χρυσοῦς ἤδη λάβετε μισθὸν ἀγαθῆς μηνύσεως· ἀκούσατε δὲ ὡς ἔχω περὶ τοῦ φαρμάκου. ὁρᾶτε ὡς καὶ τῶν παρόντων τῇ γυναικὶ κακῶν αἴτιον γέγονε φάρμακον. οὐκ ἀκίνδυνον δὲ ἐπιφαρμάσσειν τὰ σπλάγχνα ἤδη πεφαρμαγμένα.

4.16.2 φέρε εἵπατε ὅ τι καὶ ἔχει τὸ φάρμακον τοῦτο καὶ παρόντων ἡμῶν σκευάσατε· χρυσοῖ δὲ ὑμῖν ἄλλοι τέσσαρες μισθός, ἂν οὕτω ποιῇτε.” καὶ ὁ ἄνθρωπος, “Δίκαια,” ἔφη, “φοβῇ· τὰ δὲ ἐμβαλλόμενα κοινὰ καὶ πάντα ἐδώδιμα· καὶ αὐτὸς δὲ τούτων ἀπογεύσομαι τοσοῦτον, ὅσον κἀκείνη λάβοι.

4.16.3 ” καὶ ἅμα κελεύει τινὰ πριάμενον κομίζειν, ἕκαστον εἰπὼν· ὥς τε ταχὺ μὲν ἐκομίσθη, παρόντων δὲ ἡμῶν συνέτριψε πάντα ὁμοῦ καὶ δίχα διελὼν, “Τὸ μὲν αὐτός,” ἔφη, “πίομαι πρῶτος, τὸ δὲ δώσω τῇ γυναικί. κοιμηθήσεται δὲ πάντως δι’ ὅλης νυκτὸς λαβοῦσα· περὶ δὲ τὴν ἔω καὶ τὸν ὕπνον καὶ τὴν νόσον ἀποθήσεται.

4.16.4 ” λαμβάνει δὴ τοῦ φαρμάκου πρῶτος αὐτός, τὸ δὲ λοιπὸν κελεύει περὶ τὴν ἐσπέραν δοῦναι πιεῖν. “Εγὼ δὲ ἄπειμι,” ἔφη, “κοιμηθησόμενος· τὸ γὰρ φάρμακον οὕτω βούλεται.

4.16.5 ” ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθε, τοὺς τέτταρας χρυσοῦς παρ’ ἐμοῦ λαβὼν. “Τοὺς δὲ λοιπούς,” ἔφην, “δώσω, εἰ ραῖσειεν ἐκ τῆς νόσου.” Ἐπεὶ οὖν καιρὸς ἦν πιεῖν αὐτὴν τὸ φάρμακον, ἐγχέας προσηυχόμεν αὐτῷ· “ὦ γῆς τέκνον, φάρμακον, ὧ δῶρον Ἀσκληπιοῦ, ἀληθεύσειάν σου τὰ ἐπαγγέλματα, εὐτυχέστερόν μου γενοῦ καὶ σῶζέ μοι τὴν φιλτάτην.

4.17.1 νίκησον τὸ βάρβαρον ἐκείνο καὶ ἄγριον φάρμακον.” ταῦτα δοὺς τῷ φαρμάκῳ τὰ συνθήματα καὶ καταφιλήσας τὸ ἔκπωμα δίδωμι τῇ Λευκίππῃ πιεῖν.

4.17.2 ἡ δέ, ὡς ὁ ἄνθρωπος εἶπε, μετὰ μικρὸν ἔκειτο καθεύδουσα. κἀγὼ παρακαθήμενος ἔλεγον πρὸς αὐτὴν ὡς ἀκούουσιν· “Ἄρά μοι σωφρονήσεις ἀληθῶς; ἄρά μέ ποτε γνωρίσεις; ἄρά σου τὴν φωνὴν ἐκείνην ἀπολήψομαι; μάντευσά τι καὶ νῦν καθεύδουσα· καὶ γὰρ χθὲς τοῦ Γοργίου κατεμαντεύσω δικαίως.

4.17.3 εὐτυχεῖς ἄρα μᾶλλον κοιμωμένη· γρηγοροῦσα μὲν γὰρ μανίαν δυστυχεῖς, τὰ δὲ ἐνύπνια σου σωφρονεῖ.” ταῦτά μου διαλεγόμενος ὡς πρὸς ἀκούουσιν Λευκίππην, μόλις ἡ πολέυεκτος ἡὼς ἀναφαίνεται, καὶ ἡ Λευκίππη φθέγγεται, καὶ ἦν ἡ φωνή· “Κλειτοφῶν.

4.17.4

” ἀναπηδήσας οὖν πρόσειμί τε αὐτῇ καὶ πυνθάνομαι πῶς ἔχει. ἡ δὲ ἐώκει μὲν μηδὲν ὦν ἔπραξεν ἐγνωκέναι, τὰ δεσμὰ δὲ ἰδοῦσα ἐθαύμαζε καὶ ἐπυνθάνετο τίς ὁ δῆσας εἴη. ἐγὼ δὲ ἰδὼν σωφρονοῦσαν ὑπὸ πολλῆς χαρᾶς ἔλυον μὲν μετὰ θορύβου τὰ δεσμὰ, μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη τὸ πᾶν αὐτῇ διηγοῦμαι.

4.17.5 ἡ δὲ ἡσχύνετο ἀκρωμένη καὶ ἡρυθρία καὶ ἐνόμιζε τότε αὐτὰ ποιεῖν. τὴν μὲν οὖν ἀνελάμβανον παραμυθούμενος, τοῦ δὲ φαρμάκου τὸν μισθὸν ἀποδίδωμι μάλα ἄσμενος.

4.17.6 ἦν δὲ τὸ πᾶν ἡμῖν ἐφόδιον σῶον· ὃ γὰρ ὁ Σάτυρος ἔτυχεν ἔχων ἐζωσμένος, ὅτε ἐναυαγήσαμεν, οὐκ ἀφήρητο ὑπὸ τῶν ληστῶν οὔτε αὐτὸς οὔτε ὁ Μενέλαος οὐδὲν ὦν εἶχεν. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ τοὺς ληστὰς ἐπελθοῦσα δύναμις μείζων ἀπὸ τῆς μητροπόλεως παρεστήσατο καὶ πᾶσαν αὐτῶν εἰς ἔδαφος κατέστρεψε τὴν πόλιν.

4.18.1 ἐλευθερωθέντος δὲ τοῦ ποταμοῦ τῆς τῶν βουκόλων ὕβρεως παρεσκευαζόμεθα τὸν ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν πλοῦν. συνέπλει δὲ ἡμῖν καὶ ὁ Χαιρέας, φίλος ἤδη γενόμενος ἐκ τῆς τοῦ φαρμάκου μηνύσεως. ἦν δὲ τὸ μὲν γένος ἐκ τῆς νήσου τῆς Φάρου, τὴν δὲ τέχνην ἀλιεύς· ἐστρατεύετο δὲ μισθῷ κατὰ τῶν βουκόλων τὴν ἐν ταῖς ναυσὶ στρατείαν, ὥστε μετὰ τὸν πόλεμον τῆς στρατείας ἀπήλλακτο.

4.18.3 ἦν οὖν ἐξ ἀπλοίας μακρᾶς πλεόντων πάντα μεστὰ καὶ πολλή τις ὄψεως ἡδονῇ· ναυτῶν ὥδῃ, πλωτῆρων κρότος, χορεία νεῶν· καὶ ἦν ἅπας ὁ ποταμὸς ἐορτή, ἐώκει δὲ ὁ πλοῦς κωμάζοντι ποταμῷ. ἔπινον δὲ καὶ τοῦ Νείλου τότε πρῶτον ἄνευ τῆς πρὸς οἶνον ὁμιλίας, κρίναι θέλων τοῦ πόματος τὴν ἡδονήν· οἶνος γὰρ φύσεως ὕδατος κλοπή. ἀρυσάμενος οὖν ὕλου τῆς διαφανοῦς κύλικα, τὸ ὕδωρ ἐώρων ὑπὸ λευκότητος πρὸς τὸ ἔκπωμα ἀμιλλώμενον καὶ τὸ ἔκπωμα νικώμενον.

4.18.4 γλυκὺ δὲ πινόμενον ἦν καὶ ψυχρὸν ἐν μέτρῳ τῆς ἡδονῆς· οἶδα γὰρ ἐνίους τῶν παρ’ Ἑλλήσι ποταμῶν καὶ τιτρώσκοντας· τούτῳ συνέκρινον αὐτοὺς τῷ ποταμῷ. διὰ τοῦτο αὐτὸν ἄκρατον ὁ Αἰγύπτιος πίνων οὐ φοβεῖται, Διονύσου μὴ δεόμενος.

4.18.5 ἐθαύμασα δὲ αὐτοῦ καὶ τὸν τρόπον τοῦ ποτοῦ. οὔτε γὰρ ἀρύσαντες πίνειν ἐθέλουσιν οὔτε ἐκπωμάτων ἀνέχονται, ἐκπωμα αὐτουργὸν ἔχοντες· ἐκπωμα γὰρ αὐτοῖς ἐστὶν ἡ χεῖρ. εἰ γάρ τις αὐτῶν διψήσειε πλέων, προκύψας ἐκ τῆς νηὸς τὸ μὲν πρόσωπον εἰς τὸν ποταμὸν προβέβληκε, τὴν δὲ χεῖρα εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκε καὶ κοίλην βαπτίσας καὶ πλησάμενος ὕδατος ἀκοντίζει κατὰ τοῦ στόματος τὸ πόμα καὶ τυγχάνει τοῦ σκοποῦ· τὸ δὲ κεχηνὸς περιμένει τὴν βολὴν καὶ δέχεται καὶ κλείεται καὶ οὐκ ἔῃ τὸ ὕδωρ αὐθις ἔξω πεσεῖν.

4.19.1 Εἶδον δὲ καὶ ἄλλο θηρίον τοῦ Νείλου, ὑπὲρ τὸν ἵππον τὸν ποτάμιον εἰς ἀλκὴν ἐπαινούμενον· κροκόδειλος δὲ ὄνομα ἦν αὐτῷ. παρήλλακτο δὲ καὶ τὴν μορφήν εἰς ἰχθὺν ὁμοῦ καὶ θηρίον. μέγας μὲν γὰρ ἐκ κεφαλῆς εἰς οὐράν, τὸ δὲ εὖρος τοῦ μεγέθους οὐ κατὰ λόγον. δορὰ μὲν φολίσσι ῥύσῃ· πετραία δὲ τῶν νώτων ἡ χροιά καὶ μέλαινα· ἡ γαστήρ δὲ λευκή.

4.19.2 πόδες τέτταρες, εἰς τὸ πλάγιον ἡρέμα κυρτούμενοι, καθάπερ χερσαία χελώνη· οὐρὰ μακρὰ καὶ παχεῖα καὶ ἐοικυῖα στερεῷ σώματι. οὐ γὰρ ὥς τοῖς ἄλλοις περικεῖται θηρίοις, ἀλλ’ ἔστι τῆς ῥάχεως ἐνὸς ὅστοῦ τελευτὴ καὶ μέρος αὐτοῦ τῶν ὅλων.

4.19.3 ἐντέτμηται δὲ ἄνωθεν εἰς ἀκάνθας ἀναιδεῖς, οἷα τῶν πριόνων εἰσὶν αἱ αἰχμαί. αὕτη δὲ αὐτῷ καὶ μᾶστιξ ἐπὶ τῆς ἄγρας γίνεται· τύπτει γὰρ αὐτῇ πρὸς οὓς ἂν διαπαλαίῃ καὶ πολλὰ ποιεῖ τραύματα πληγῇ μιᾷ.

4.19.4 κεφαλὴ δὲ αὐτῷ τοῖς νώτοις συνυφαίνεται καὶ εἰς μίαν στάθμην ἰθύνεται, ἔκλεψε γὰρ αὐτοῦ τὴν δειρὴν ἡ φύσις· ἔστι δὲ τοῦ λοιποῦ βλοσυρωτέρα σώματος καὶ ἐπὶ πλέον ἐπὶ τὰς γένυς

ἐκτείνεται καὶ ἀνοίγεται πᾶσα. τὸν μὲν γὰρ ἄλλον χρόνον, παρ' ὅσον οὐ κέχηνε τὸ θηρίον, ἔστι κεφαλή· ὅταν δὲ χάνη πρὸς τὰς ἄγρας, ὅλον στόμα γίνεται.

4.19.5 ἀνοίγει δὲ τὴν γένυν τὴν ἄνω, τὴν δὲ κάτω στερεὰν ἔχει· καὶ ἀπόστασίς ἐστι πολλή, καὶ μέχρι τῶν ὤμων τὸ χάσμα, καὶ εὐθύς ἡ γαστήρ. ὀδόντες δὲ πολλοὶ καὶ ἐπὶ πλεῖστον τεταμένοι· φασι δὲ ὅτι τὸν ἀριθμὸν τυγχάνουσιν, ὅσας ὁ θεὸς εἰς ὅλον ἔτος ἀναλάμπει τὰς ἡμέρας.

4.19.6 τοσοῦτον † ἔργον αἶρεϊ † τῶν γενύων πεδίον. ἂν δὲ ἐκπεράσῃ πρὸς τὴν γῆν, ὅσον ἔχει δυνάμεως ἀπιστήσεις, ἰδὼν τὴν τοῦ σώματος ὁλκήν. Τριῶν δὲ πλεύσαντες ἡμερῶν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἦλθομεν.

5.1.1 ἀνιόντι δέ μοι κατὰ τὰς Ἡλίου καλουμένας πύλας συνηντᾶτο εὐθύς τῆς πόλεως ἀστράπτων τὸ κάλλος καὶ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐγέμισεν ἡδονῆς. στάθμη μὲν κιόνων ὄρθιος ἐκατέρωθεν ἐκ τῶν Ἡλίου πυλῶν ἐς τὰς Σελήνης πύλας· οὗτοι γὰρ τῆς πόλεως οἱ πυλωροί.

5.1.2 ἐν μέσῳ δὴ τῶν κιόνων τῆς πόλεως τὸ πεδίον. ὁδὸς δὲ διὰ τοῦ πεδίου πολλή καὶ ἔνδημος ἀποδημία.

5.1.3 ὀλίγους δὲ τῆς πόλεως σταδίους προελθὼν ἦλθον εἰς τὸν ἐπώνυμον Ἀλεξάνδρου τόπον. εἶδον δὲ ἐντεῦθεν ἄλλην πόλιν καὶ σχιζόμενον ταύτῃ τὸ κάλλος. ὅσος γὰρ κιόνων ὄρχατος εἰς τὴν εὐθυωρίαν, τοσοῦτος ἕτερος εἰς τὰ ἐγκάρσια.

5.1.4 ἐγὼ δὲ μερίζων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐς πάσας τὰς ἀγυῖας θεατῆς ἀκόρεστος ἦμην καὶ τὸ κάλλος ὅλον οὐκ ἐξήρκουν ἰδεῖν. τὰ μὲν ἔβλεπον, τὰ δὲ ἔμελλον, τὰ δὲ ἡπειγόμεν ἰδεῖν, τὰ δὲ οὐκ ἤθελον παρελθεῖν· ἐκράτει τὴν θέαν τὰ ὀρώμενα, εἵλκε τὰ προσδοκώμενα.

5.1.5 περιάγων οὖν ἐμαυτὸν εἰς πάσας τὰς ἀγυῖας καὶ πρὸς τὴν ὄψιν δυσερωτιῶν εἶπον καμῶν· “Ὀφθαλμοί, νενικήμεθα.” εἶδον δὲ δύο καινὰ καὶ παράλογα, μεγέθους πρὸς κάλλος ἄμιλλαν καὶ δήμου πρὸς πόλιν φιλονεικίαν καὶ ἀμφοτέρα νικῶντα· ἡ μὲν γὰρ ἡπείρου μείζων ἦν, ὁ δὲ πλείων ἔθνους.

5.1.6 καὶ εἰ μὲν εἰς τὴν πόλιν ἀπεῖδον, ἠπίστουν εἰ πληρώσειέ τις δῆμος αὐτὴν ἀνδρῶν, εἰ δὲ εἰς τὸν δῆμον ἐθεασάμην, ἐθαύμαζον εἰ χωρήσειέ τις αὐτὸν πόλις. τοιαύτη τις ἦν ἰσότητος τρυτάνη. Ἦν δέ πως καὶ κατὰ δαίμονα ἱερομηνία τοῦ μεγάλου θεοῦ, ὃν Δία μὲν Ἕλληνες, Σέραπιν δὲ καλοῦσιν Αἰγύπτιοι.

5.2.1 ἦν δὲ καὶ πυρὸς δαδουχία· καὶ τοῦτο μέγιστον ἐθεασάμην. ἐσπέρα μὲν γὰρ ἦν καὶ ὁ ἥλιος κατεδύετο καὶ νύξ ἦν οὐδαμοῦ, ἀλλὰ ἄλλος ἀνέτελλεν ἥλιος κατακερματίζων· τότε γὰρ εἶδον πόλιν ἐρίζουσιν περὶ κάλλους οὐρανῶ.

5.2.2 ἐθεασάμην δὲ καὶ τὸν Μειλίχιον Δία καὶ τὸν Διὸς Οὐρανίου νεῶν. προσευξάμενοι δὴ τῷ μεγάλῳ θεῷ καὶ ἱκετεύσαντες στήναι ἡμῖν ποτε τὰ δεινὰ, εἰς τὴν καταγωγὴν ἦλθομεν, ἦν ἔτυχεν ὁ Μενέλαος ἡμῖν μεμισθωμένος.

5.2.3 οὐκ ἐώκει δὲ ἄρα ὁ θεὸς ἐπινεύειν ταῖς ἡμετέραις εὐχαῖς, ἀλλ' ἔμενεν ἡμᾶς καὶ ἄλλο τῆς Τύχης γυμνάσιον. Ὁ γὰρ Χαιρέας πρὸ πολλοῦ τῆς Λευκίππης ἐλάνθανεν ἐρῶν καὶ διὰ τοῦτο μεμνηνύκει τὸ φάρμακον, ἅμα μὲν ἀφορμὴν οἰκειότητος ἑαυτῷ θηρώμενος, ἅμα δὲ καὶ ἑαυτῷ σώζων τὴν κόρην.

5.3.2 εἰδὼς οὖν ἀμήχανον τὸ τυχεῖν, συντίθησιν ἐπιβουλήν, ληστῶν ὁμοτέχνων <ὄχλον> συγκροτήσας, ἅτε θαλάσσιος ὦν ἄνθρωπος, καὶ συνθέμενος αὐτοῖς ἃ δεῖ ποιεῖν, ἐπὶ ξενίαν ἡμᾶς εἰς τὴν Φάρον καλεῖ, σκηψάμενος γενεθλίων ἄγειν ἡμέραν. ὥς οὖν προήλθομεν τῶν θυρῶν, οἰωνὸς ἡμῖν γίνεται πονηρός· χελιδόνα κίρκος διώκων τὴν Λευκίππην εἰς τὴν κεφαλὴν πατάσσει τῷ πτερῷ.

5.3.3

ταραχθεῖς οὖν ἐπὶ τούτῳ καὶ ἀνανεύσας εἰς οὐρανόν, “ὦ Ζεῦ, τί τοῦτο,” ἔφην, “φαίνεις ἡμῖν τέρας; ἀλλ’ εἰ τῷ ὄντι σὸς ὁ ὄρνις οὗτος, ἄλλον ἡμῖν σαφέστερον δεῖξον οἰωνόν.” μεταστραφεὶς οὖν (ἔτυχον γὰρ παρεστὼς ἐργαστηρίῳ ζωγράφου) γραφὴν ὁρῶ κειμένην, ἣτις ὑπηνίττετο προσόμοιον· Φιλομήλας γὰρ εἶχε φθορὰν καὶ τὴν βίαν Τηρέως καὶ τῆς γλώττης τὴν τομήν.

- 5.3.4 ἦν δὲ ὁλόκληρον τῇ γραφῇ τὸ διήγημα τοῦ δράματος, ὁ πέπλος, ὁ Τηρεὺς, ἡ τράπεζα. τὸν πέπλον ἠπλωμένον εἰστήκει κρατοῦσα θεραπαινὶς· Φιλομήλα παρειστήκει καὶ ἐπετίθει τῷ πέπλῳ τὸν δάκτυλον καὶ ἐδείκνυε τῶν ὑφασμάτων τὰς γραφάς· ἡ Πρόκνη πρὸς τὴν δεῖξιν ἐνενεύκει καὶ δριμύ ἔβλεπε καὶ ὠργίζετο τῇ γραφῇ· Θρᾶξ ὁ Τηρεὺς ἐνύφαντο Φιλομήλα παλαίων πάλιν Ἀφροδίσιον.
- 5.3.6 ἐσπάρακτο τὰς κόμας ἡ γυνή, τὸ ζῶσμα ἐλέλυτο, τὸν χιτῶνα κατέρρηκτο, ἡμίγυμνος τὸ στέρνον ἦν, τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤρειδε τοῦ Τηρέως, τῇ λαιᾷ τὰ διερρωγότα τοῦ χιτῶνος ἐπὶ τοὺς μαζοὺς ἔκλειεν. <ἐν> ἀγκάλαις εἶχε τὴν Φιλομήλαν ὁ Τηρεὺς, ἔλκων πρὸς ἑαυτὸν ὡς ἐνῆν τὸ σῶμα καὶ σφίγγων ἐν χρῶ τὴν συμπλοκὴν. ὧδε μὲν τὴν τοῦ πέπλου γραφὴν ὕφηνεν ὁ ζωγράφος.
- 5.3.7 τὸ δὲ λοιπὸν τῆς εἰκόνας, αἱ γυναῖκες ἐν κανῶ τὰ λείψανα τοῦ δείπνου τῷ Τηρεῖ δεικνύουσι, κεφαλὴν παιδίου καὶ χεῖρας γελῶσι δὲ ἅμα καὶ φοβοῦνται. ἀναπηδῶν ἐκ τῆς κλίνης ὁ Τηρεὺς ἐγγράπτο, καὶ ἔλκων τὸ ξίφος ἐπὶ τὰς γυναῖκας τὸ σκέλος ἤρειδεν ἐπὶ τὴν τράπεζαν· ἡ δὲ οὔτε ἔστηκεν οὔτε πέπτωκεν, ἀλλ’ ἐδείκνυε γραφὴν μέλλοντος πτώματος.
- 5.4.1 Λέγει οὖν ὁ Μενέλαος· “Ἐμοὶ δοκεῖ τὴν εἰς Φάρον ὁδὸν ἐπισχεῖν. ὁρᾷς γὰρ οὐκ ἀγαθὰ δύο σύμβολα, τό τε τοῦ ὄρνιθος καθ’ ἡμῶν πτερὸν καὶ τῆς εἰκόνας τὴν ἀπειλήν. λέγουσι δὲ οἱ τῶν συμβόλων ἐξηγηταὶ σκοπεῖν τοὺς μύθους τῶν εἰκόνων, ἂν ἐξιοῦσιν ἐπὶ πράξιν ἡμῖν συντύχῳσι, καὶ ἐξομοιοῦν τὸ ἀποβησόμενον τῷ τῆς ἱστορίας λόγῳ. ὁρᾷς οὖν ὅσων γέμει κακῶν ἡ γραφή· ἔρωτος παρανόμου, μοιχείας ἀναισχύντου, γυναικείων ἀτυχημάτων· ὅθεν ἐπισχεῖν κελεύω τὴν ἔξοδον.
- 5.4.2 ” ἐδόκει μοι λέγειν εἰκότα, καὶ παραιτοῦμαι τὸν Χαιρέαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. ὁ μὲν οὖν σφόδρα ἀνιώμενος ἀπηλλάττετο, φήσας αὔριον ἐφ’ ἡμᾶς ἀφίξεσθαι. Ἡ δὲ Λευκίπη λέγει πρὸς με (φιλόμυθον γὰρ πῶς τὸν τῶν γυναικῶν γένος)· “Τί βούλεται τῆς εἰκόνας ὁ μῦθος; καὶ τίνες αἱ ὄρνιθες αὗται; καὶ τίνες αἱ γυναῖκες; καὶ τίς ὁ ἀναιδὴς ἐκεῖνος ἀνὴρ;” καὶ γὰρ καταλέγειν ἄρχομαι· “Ἀηδῶν καὶ χελιδὼν καὶ ἔποψ, πάντες ἄνθρωποι καὶ πάντες ὄρνιθες.
- 5.5.2 ἔποψ ὁ ἀνὴρ· αἱ δύο γυναῖκες, Φιλομήλα χελιδὼν, καὶ Πρόκνη ἀηδῶν. πόλις αὐταῖς Ἀθῆναι. Τηρεὺς ὁ ἀνὴρ· Πρόκνη Τηρέως γυνή. βαρβάροις δέ, ὡς ἔοικεν, οὐχ ἱκανὴ πρὸς Ἀφροδίτην μία γυνή, μάλισθ’ ὅταν αὐτῷ καιρὸς διδῶ πρὸς ὕβριν τρυφᾶν. καιρὸς οὖν γίνεται τῷ Θρακὶ τούτῳ χρῆσασθαι τῇ φύσει Πρόκνης ἢ φιλοστοργία· πέμπει γὰρ ἐπὶ τὴν ἀδελφὴν τὸν ἄνδρα τὸν Τηρέα.
- 5.5.3 ὁ δὲ ἀπῆει μὲν ἔτι Πρόκνης ἀνὴρ, ἀναστρέφει δὲ Φιλομήλας ἐραστής, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν ἄλλην αὐτῷ ποιεῖται τὴν Φιλομήλαν Πρόκνην. τὴν γλῶτταν τῆς Φιλομήλας φοβεῖται, καὶ ἔδνα τῶν γάμων αὐτῇ δίδωσι μηκέτι λαλεῖν καὶ κείρει τῆς φωνῆς τὸ ἄνθος.
- 5.5.4 ἀλλὰ πλεον ἤνυσεν οὐδέν· ἡ γὰρ Φιλομήλας τέχνη σιωπῶσαν εὔρηκε φωνήν. ὑφαίνει γὰρ πέπλον ἄγγελον καὶ τὸ δρᾶμα πλέκει ταῖς κρόκαις, καὶ μιμεῖται τὴν γλῶτταν ἡ χεῖρ, καὶ Πρόκνης τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ τῶν ὥτων μηνύει καὶ πρὸς αὐτὴν ἃ πέπονθε τῇ κερκίδι λαλεῖ.
- 5.5.6 ἡ Πρόκνη τὴν βίαν ἀκούει παρὰ τοῦ πέπλου καὶ ἀμύνασθαι καθ’ ὑπερβολὴν ζητεῖ τὸν ἄνδρα. ὄργαι δὲ δύο, καὶ δύο γυναῖκες εἰς ἓν πνεύσασαι καὶ ὕβρει κεράσασαι τὴν ζηλοτυπίαν δειπνον ἐπινοοῦσι τῶν γάμων ἀτυχέστερον. τὸ δὲ δεῖπνον ἦν ὁ παῖς Τηρέως, οὗ μήτηρ μὲν ἦν πρὸ τῆς ὀργῆς ἡ Πρόκνη· τότε δὲ τῶν ὠδίνων ἐπελέληστο.

5.5.7

οὕτως αἱ τῆς ζηλοτυπίας ὠδῖνες νικῶσι καὶ τὴν γαστέρα. μόνον γὰρ ἐρῶσαι γυναῖκες ἀνιᾶσαι τὸν τὴν εὐνὴν λελυπηκότα, κἂν πάσχωσιν ἐν οἷς ποιοῦσιν οὐχ ἦττον κακόν, τὴν τοῦ πάσχειν λογίζονται συμφορὰν τῇ τοῦ ποιεῖν ἡδονῇ. ἐδείπνησεν ὁ Τηρεὺς δεῖπνον Ἑρινύων· αἱ δὲ ἐν κανῶ τὰ λείψανα τοῦ παιδίου παρέφερον, γελῶσαι φόβῳ.

- 5.5.8 ὁ Τηρεὺς ὄρᾳ τὰ λείψανα τοῦ παιδίου καὶ πενθεῖ τὴν τροφήν καὶ ἐγνώρισεν ὦν τοῦ δείπνου πατήρ· γνωρίσας μαίνεται καὶ σπᾶται τὸ ξίφος καὶ ἐπὶ τὰς γυναῖκας τρέχει, ἃς δέχεται ὁ ἀήρ. καὶ ὁ Τηρεὺς αὐταῖς συναναβαίνει καὶ ὄρνις γίνεται. καὶ τηροῦσιν ἔτι τοῦ πάθους τὴν εἰκόνα· φεύγει μὲν ἀηδὼν, διώκει δὲ ὁ Τηρεὺς.
- 5.5.9 οὕτως ἐφύλαξε τὸ μῖσος καὶ μέχρι τῶν πτερῶν.” Τότε μὲν οὖν οὕτως ἐξεφύγομεν τὴν ἐπιβουλήν· ἐκερδήσαμεν δὲ οὐδὲν ἢ μίαν ἡμέραν.
- 5.6.1 τῇ γὰρ ὑστεραία παρῆν ἔωθεν ὁ Χαιρέας· καὶ ἡμεῖς αἰδεσθέντες ἀντιλέγειν οὐκ εἴχομεν. ἐπιβάντες οὖν σκάφους ἤλθομεν εἰς τὴν Φάρον. ὁ δὲ Μενέλαος ἔμεινεν αὐτοῦ, φήσας οὐχ ὑγιῶς ἔχειν. πρῶτον μὲν οὖν ἡμᾶς ὁ Χαιρέας ἐπὶ τὸν πύργον ἄγει καὶ δείκνυσιν τὴν κατασκευὴν κάτωθεν θαυμασίαν τινὰ καὶ παράλογον.
- 5.6.3 ὄρος ἦν ἐν μέσῃ τῇ θαλάσῃ κείμενον, ψαῦον αὐτῶν τῶν νεφῶν. ὑπέρρει δὲ ὕδωρ κάτωθεν αὐτοῦ τοῦ ποιήματος· τὸ δὲ ἐπὶ θαλάσσης εἰσθήκει κρεμάμενον. ἐς δὲ τὴν τοῦ ὄρους ἀκρόπολιν ὁ τῶν νεῶν κυβερνήτης ἀνέτελλεν ἄλλος <ἥλιος>. μετὰ δὲ ταῦτα ἡγεῖτο μὲν ἡμῖν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἦν δὲ ἐπ’ ἐσχάτης τῆς νήσου κειμένη ἐπ’ αὐτῇ τῇ θαλάσῃ. Ἑσπέρας οὖν γενομένης ὑπεξέρχεται μὲν ὁ Χαιρέας, πρόφασιν ποιησάμενος τὴν γαστέρα.
- 5.7.1 μετὰ μικρὸν δὲ βοή τις ἐξαίφνης περὶ τὰς θύρας ἦν· καὶ εὐθὺς εἰστρέχουσιν ἄνθρωποι μεγάλοι καὶ πολλοί, μαχαίρας ἐσπασμένοι, καὶ ἐπὶ τὴν κόρην πάντες ὥρμησαν. ἐγὼ δὲ ὡς εἶδον φερομένην μου τὴν φιλάτην, οὐκ ἐνεγκὼν ἵεμαι διὰ τῶν ξιφῶν· καί με παῖει τις κατὰ τοῦ μηροῦ μαχαίρᾳ, καὶ ὥκλασα.
- 5.7.2 ἐγὼ μὲν ἤδη καταπεσὼν ἐρρεόμην αἵματι· οἱ δὲ ἐνθήμενοι τῷ σκάφει τὴν κόρην ἔφευγον. θορύβου δὲ καὶ βοῆς οἷα ἐπὶ λησταῖς γενομένης, ὁ στρατηγὸς τῆς νήσου παρῆν· ἦν δέ μοι γνῶριμος ἐκ τοῦ στρατοπέδου γενόμενος.
- 5.7.3 δείκνυμι δὴ τὸ τραῦμα καὶ δέομαι διώξαι τοὺς ληστές. ὥρμει δὲ πολλὰ πλοῖα ἐν τῇ πόλει· τούτων ἐνὶ ἐπιβάς ὁ στρατηγὸς ἐδίωκεν ἅμα τῇ παρουσίᾳ φρουρᾶ· καγὼ δὲ συνανέβην φοράδην κομισθεῖς. Ὡς δὲ εἶδον οἱ λησταὶ προσιοῦσαν ἤδη τὴν ναῦν εἰς ναυμαχίαν, ἰσθᾶσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὀπίσω τῷ χεῖρε δεδεμένην τὴν κόρην· καὶ τις αὐτῶν μεγάλη τῇ φωνῇ, “Ἴδου τὸ ἄθλον ὑμῶν,” εἰπὼν, ἀποτέμνει αὐτῆς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα ὠθεῖ κατὰ τῆς θαλάσσης.
- 5.7.5 ἐγὼ δὲ ὡς εἶδον, ἀνέκραγον οἰμῶξας καὶ ὥρμησα ἐμαυτὸν ἐπαφεῖναι· ὡς δ’ οἱ παρόντες κατέσχον, ἐδεόμην ἐπισχεῖν τε τὴν ναῦν καὶ τινὰ ἀλέσθαι κατὰ τῆς θαλάσσης, εἴ πως κἂν πρὸς ταφήν λάβοιμι τῆς κόρης τὸ σῶμα. καὶ ὁ στρατηγὸς πείθεται καὶ ἴστησι τὴν ναῦν, καὶ δύο τῶν ναυτῶν ἀκοντίζουσιν ἑαυτοὺς ἔξω τῆς νεῶς καὶ ἀρπάσαντες τὸ σῶμα ἀναφέρουσιν.
- 5.7.6 ἐν τούτῳ δὲ οἱ λησταὶ μᾶλλον ἐρρωμενέστερον ἤλαυνον· ὡς δὲ ἤμεν πάλιν πλησίον, ὀρῶσιν οἱ λησταὶ ναῦν ἐτέραν, καὶ γνωρίσαντες ἐκάλουν πρὸς βοήθειαν· πορφυρεῖς δὲ ἦσαν πειρατικοί. ἰδὼν δὲ ὁ στρατηγὸς δύο ναῦς ἤδη γενομένας ἐφοβήθη καὶ πρύμναν ἐκρούετο· καὶ γὰρ οἱ πειραταὶ τοῦ φεύγειν ἀποτραπόμενοι προεκαλοῦντο εἰς μάχην.
- 5.7.8 ἐπεὶ δὲ ἀνεστρέψαμεν εἰς γῆν, ἀποβάς τοῦ σκάφους καὶ τῷ σώματι περιχυθεὶς ἔκλαον· “Νῦν μοι, Λευκίππη, τέθνηκας ἀληθῶς θάνατον διπλοῦν, γῆ καὶ θαλάττῃ διαιρούμενον· τὸ μὲν γὰρ

λείψανον ἔχω σου τοῦ σώματος, ἀπολώλεκα δὲ σέ. οὐκ ἴση τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν γῆν ἡ νομὴ· μικρὸν μοί σου μέρος καταλέλειπται ἐν ὄψει τοῦ μείζονος· αὕτη δὲ ἐν ὀλίγῳ τὸ πᾶν σου κρατεῖ.

- 5.7.9 ἀλλ' ἐπεὶ μοι τῶν ἐν τῷ προσώπῳ φιλημάτων ἐφθόνησεν ἡ Τύχη, φέρε σου καταφιλήσω τὴν σφαγὴν." Ταῦτα καταθρηνήσας καὶ θάψας τὸ σῶμα πάλιν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἔρχομαι, καὶ θεραπευθεὶς ἄκων τὸ τραῦμα, τοῦ Μενελάου με παρηγοροῦντος, διεκαρτέρησα ζῶν.
- 5.8.2 καὶ ἤδη μοι γεγόνεσαν μῆνες ἕξ, καὶ τὸ πολὺ τοῦ πένθους ἤρχετο μαραίνεσθαι. χρόνος γὰρ λύπης φάρμακον καὶ πεπαίνει τῆς ψυχῆς τὰ ἔλκη. μεστὸς γὰρ ἦλιος ἡδονῆς· καὶ τὸ λυπῆσαν πρὸς ὀλίγον, κἂν ἢ καθ' ὑπερβολὴν, ἀναζεῖ μέν, ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ καίεται, τῇ δὲ τῆς ἡμέρας ψυχαγωγία νικώμενον καταψύχεται. καὶ μού τις κατόπιν βαδίζοντος ἐν ἀγορᾷ τῆς χειρὸς ἄφνω λαβόμενος ἐπιστρέφει καὶ οὐδὲν εἰπὼν προσπτυξάμενός με πολλὰ κατεφίλει. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ᾔδειν ὅστις ἦν, ἀλλ' εἰστήκειν ἐκπεπληγμένος καὶ δεχόμενος τὰς προσβολὰς τῶν ἀσπασμάτων, ὡς φιλημάτων σκοπός· ἐπεὶ δὲ μικρὸν διέσχε καὶ τὸ πρόσωπον εἶδον, Κλεινίας δὲ ἦν, ἀνακραγὼν ὑπὸ χαρᾶς ἀντιπεριβάλλω τε αὐτὸν καὶ τὰς αὐτὰς ἀπεδίδουν περιπλοκάς, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν καταγωγὴν ἀνήλθομεν τὴν ἐμήν.
- 5.8.3 καὶ ὁ μὲν τὰ αὐτοῦ μοι διηγεῖτο, ὅπως ἐκ τῆς ναυαγίας περιγένοιτο, ἐγὼ δὲ τὰ περὶ τῆς Λευκίππης ἅπαντα. "Εὐθύς μὲν γάρ," ἔφη, "ῥαγείσης τῆς νεῶς ἐπὶ τὸ κέρας ἦξα, καὶ ἄκρου λαβόμενος μόλις, ἀνδρῶν ἤδη πεπληρωμένου, περιβαλὼν τὰς χεῖρας ἐπεχείρουν ἔχεσθαι παρακρεμάμενος.
- 5.9.1 ὀλίγον δὲ ἡμῶν ἐμπελαγισάντων κύμα μέγιστον ἄραν τὸ ξύλον προσρήγνυσιν ὄρθιον ὑφάλῳ πέτρᾳ κατὰ θάτερον, ᾧ ἐγὼ ἔτυχον κρεμάμενος. τὸ δὲ προσαραχθὲν βίᾳ πάλιν εἰς τοῦπίσω δίκην μηχανῆς ἀπεκρούετο καὶ με ὥσπερ ἀπὸ σφενδόνης ἐξερρίπισε.
- 5.9.2 τοῦντεῦθεν δὲ ἐνηχόμην τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας, οὐκέτι ἔχων ἐλπίδα σωτηρίας. ἤδη δὲ καμῶν καὶ ἀφεῖς ἐμαυτὸν τῇ τύχῃ ναῦν ὁρῶ κατὰ πρόσωπον φερομένην, καὶ τὰς χεῖρας ἀνασχῶν, ὃν ἡδυνάμην τρόπον, ἱκετηρίαν ἐδεόμην τοῖς νεύμασιν.
- 5.9.3 οἱ δέ, εἴτε ἐλεήσαντές με, εἴτε καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦς κατήγαγεν, ἔρχονται κατ' ἐμέ, καὶ τις τῶν ναυτῶν πέμπει μοι κάλων ἅμα τῆς νεῶς παραθεούσης. κάγῳ μὲν ἐλαβόμην, οἱ δὲ ἐφείλκυσάν με ἐξ αὐτῶν τῶν τοῦ θανάτου πυλῶν. ἔπλει δὲ τὸ πλοῖον εἰς Σιδῶνα· καὶ μέ τινες γνωρίσαντες ἐθεράπευσαν." "Δύο δὲ πλεύσαντες ἡμέρας ἐπὶ τὴν πόλιν ἤκομεν, καὶ δέομαί τε τῶν ἐν τῷ πλοίῳ Σιδωνίων (Ξενοδάμας δὲ ὁ ἔμπορος ἦν καὶ Θεόφιλος ὁ τούτου πενθερός), μηδενὶ Τυρίων, εἰ περιτύχοιεν, κατεπειν ὡς ἐκ ναυαγίας περιγενοίμην, ὡς ἂν μὴ μάθοιεν συναποδεδημηκότα.
- 5.10.2 ἤλπιζον γὰρ λήσειν, εἰ τὰ ἀπὸ τούτων ἐν ἡσυχίᾳ γένοιτο, πέντε μόνον ἡμερῶν μοι μεταξὺ γενομένων, αἷς οὐκ ἔτυχον ὀφθεῖς. τοῖς δὲ κατὰ τὴν οἰκίαν τὴν ἐμήν, ὡς οἶδας, προηγορεύκειν <λέγειν> τοῖς πυνθανομένοις, εἰς κώμην ἀποδεδημηκέναι μέχρι δέκα ὅλων ἡμερῶν. καὶ τοῦτόν γε τὸν λόγον εὖρον περὶ ἐμοῦ κατεσχηκότα.
- 5.10.3 οὐπω δὲ οὐδὲ ὁ σὸς πατὴρ ἐκ τῆς Παλαιστίνης ἔτυχεν ἡκων, ἀλλὰ δύο ἄλλων ὕστερον ἡμερῶν, καὶ καταλαμβάνει πεμφθέντα παρὰ τοῦ τῆς Λευκίππης πατρὸς γράμματα, ἅπερ ἔτυχε μετὰ μίαν ἡμέραν τῆς ἡμετέρας ἀποδημίας κεκομισμένα, δι' ὧν ὁ Σώστρατος ἐγγυᾷ σοὶ τὴν θυγατέρα. ἐν ποικίλαις οὖν ἦν συμφοραῖς ἀναγνοὺς τὰ γράμματα καὶ τὴν ὑμετέραν ἀκούσας φυγὴν, τὸ μὲν ὡς τὸ τῆς ἐπιστολῆς ἀπολέσας ἄθλον, τὸ δὲ ὅτι παρὰ μικρὸν οὕτως ἡ Τύχη τὰ πράγματα ἔθηκε· καὶ γὰρ οὐδὲν ἂν τούτων ἐγεγόνει, εἰ θάττον ἐκομίσθη τὰ γράμματα.
- 5.10.5 καὶ τῶν μὲν πεπραγμένων οὐδὲν πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἡγήσατό πω δεῖν γράφειν, ἀλλὰ καὶ τῆς μητρὸς τῆς κόρης ἐδεήθη τὸ παρὸν ἐπισχεῖν· "Τάχα γὰρ ἂν αὐτοὺς ἐξευρήσομεν· καὶ οὐ δεῖ τὸ συμβὰν ἀτύχημα μανθάνειν Σώστρατον.

- 5.10.6 ἀσμένως δέ, ὅπου ποτ' ἂν ὄντες μάθωσι τὴν ἐγγύην, καὶ ἀφίζονται, εἴγε αὐτοῖς ἐξέσται φανερώς ἔχειν ὑπὲρ οὗ πεφεύγασιν. ἔπολυπραγμόνει δὲ παντὶ σθένει, ποῖ κεχωρήκατε· καὶ ὡς ὀλίγον πρὸ τούτων τῶν ἡμερῶν ἔρχεται Διόφαντος ὁ Τύριος ἐξ Αἰγύπτου πεπλευκῶς καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν ὅτι σε ἐνθάδε ἐθεάσατο· καγὼ μαθὼν, ὡς εἶχον εὐθὺς ἐπιβὰς νεώς, ὀγδόην ταύτην ἡμέραν πᾶσάν σε περιῆλθον ζητῶν τὴν πόλιν.
- 5.10.7 πρὸς ταῦτα οὖν σοι βουλευτέον ἐστίν, ὡς τάχα καὶ τοῦ πατρὸς ἥζοντος ἐνταῦθα τοῦ σοῦ.” Ταῦτα ἀκούσας ἀνώμωξα ἐπὶ τῇ τῆς Τύχης παιδιᾷ, “ὦ δαῖμον,” λέγων, “νῦν μὲν Σώστρατός μοι Λευκίππην ἐκδίδωσι καὶ μοι γάμος ἐκ μέσου πολέμου πέμπεται, μετρήσας ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας, ἵνα μὴ φθάσῃ τὴν φυγὴν.
- 5.11.2 ὦ τῶν ἐξώρων εὐτυχημάτων· ὦ μακάριος ἐγὼ παρὰ μίαν ἡμέραν· μετὰ θάνατον γάμοι, μετὰ θρῆνον ὑμέναιοι. τίνα μοι δίδωσι νύμφην ἢ Τύχη, ἣν οὐδὲ ὀλόκληρόν μοι δέδωκε νεκράν;” “Οὐ θρήνων νῦν καιρός,” ὁ Κλεινίας εἶπεν, “ἀλλὰ σκεψόμεθα πότερον εἰς τὴν πατρίδα σοι νῦν ἀνακομιστέον ἢ τὸν πατέρα ἐνταῦθα ἀναμενητέον.
- 5.11.3 ” “Οὐδέτερον,” εἶπον· “ποιῶ γὰρ ἴδοιμι προσώπῳ τὸν πατέρα, μάλιστα μὲν οὕτως αἰσχυρῶς φυγὼν, εἴτα καὶ τὴν παρακαταθήκην αὐτοῦ τᾶδελφοῦ διαφθείρας; φεύγειν οὖν ἐντεῦθεν ὑπολείπεται πρὶν ἥκειν αὐτόν.” ἐν τούτῳ δὲ ὁ Μενέλαος ὑπείσχεσθαι καὶ ὁ Σάτυρος μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸν τε Κλεινίαν περιπτύσσονται καὶ μανθάνουσι παρ' ἡμῶν τὰ πεπραγμένα.
- 5.11.4 καὶ ὁ Σάτυρος, “Ἄλλ' ἔστι σοι,” ἔφη, “καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς καὶ ἐλεῆσαι ψυχὴν ἐπὶ σοὶ φλεγομένην. ἀκουσάτω δὴ καὶ ὁ Κλεινίας. ἡ Ἀφροδίτη μέγα τούτῳ παρέσχευ ἀγαθόν, ὁ δὲ οὐκ ἐθέλει λαβεῖν.
- 5.11.5 γυναῖκα γὰρ ἐξέμηνεν ἐπ' αὐτῷ πάνυ καλήν, ὥστε ἂν ἰδὼν αὐτὴν εἴποις ἄγαλμα, Ἐφεσίαν τὸ γένος, ὄνομα Μελίτην· πλοῦτος πολὺς καὶ ἡλικία νέα. τέθνηκε δὲ αὐτῆς προσφάτως ὁ ἀνὴρ κατὰ θάλασσαν· βούλεται δὲ τοῦτον ἔχειν δεσπότην, οὐ γὰρ ἄνδρα ἐρῶ, καὶ δίδωσιν ἑαυτὴν καὶ πᾶσαν ἑαυτῆς τὴν οὐσίαν.
- 5.11.6 δι' αὐτὸν γὰρ τέσσαρας μῆνας ἐνθάδε διέτριψεν, ἀκολουθῆσαι δεομένη. ὁ δὲ οὐκ οἶδα τί παθὼν ὑπερηφανεῖ, νομίζων αὐτῷ Λευκίππην ἀναβιώσεσθαι.” Καὶ ὁ Κλεινίας, “Οὐκ ἀπὸ τρόπου δοκεῖ μοι,” φησίν, “ὁ Σάτυρος λέγειν.
- 5.12.1 κάλλος γὰρ καὶ πλοῦτος καὶ ἔρως εἰ συνῆλθον ἐπὶ σέ, οὐχ ἔδρας <ἔργον> οὐδ' ἀναβολῆς· τὸ μὲν γὰρ κάλλος ἡδονήν, ὁ δὲ πλοῦτος τρυφήν, ὁ δὲ ἔρως αἰδῶ προξενεῖ. μισεῖ δὲ ὁ θεὸς τοὺς ἀλαζόνας. φέρε πείσθητι τῷ Σατύρῳ καὶ χάρισαι τῷ θεῷ.
- 5.12.2 ” καγὼ στενάξας, “Ἄγε με,” εἶπον, “ὅποι θέλεις, εἰ καὶ Κλεινία τοῦτο δοκεῖ· μόνον ὅπως τὸ γύναιόν μοι μὴ παρέχῃ πράγματα, ἐπείγουσα πρὸς τὸ ἔργον, ἔστ' ἂν εἰς Ἐφεσον ἀφικώμεθα. φθάνω γὰρ ἐπομοσάμενος ἐνταῦθα μὴ συνελθεῖν, ἐνθα Λευκίππην ἀπολώλεκα.
- 5.12.3 ” ταῦτα ἀκούσας ὁ Σάτυρος προστρέχει πρὸς τὴν Μελίτην εὐαγγέλια φέρων. καὶ μικρὸν αὐθις διαλιπὼν ἐπανερχεται, λέγων ἀκούσασαν τὴν γυναῖκα ὑφ' ἡδονῆς παρὰ μικρὸν τὴν ψυχὴν ἀφεῖναι, δεῖσθαι δὲ ἥκειν ὡς αὐτὴν δειπνήσοντα τὴν ἡμέραν γάμων προοίμιον. ἐπείσθην καὶ ὠχόμην. Ἡ δὲ ὡς εἶδέ με, ἀναθοροῦσα περιβάλλει καὶ πᾶν μου τὸ πρόσωπον ἐμπίπλησι φιλημάτων.
- 5.13.1 ἦν δὲ τῷ ὄντι καλή, καὶ γάλακτι μὲν ἂν εἶπες τὸ πρόσωπον αὐτῆς κεχρῆσθαι, ῥόδον δὲ ἐμπεφυτεῦσθαι ταῖς παρειαῖς, ἐμάρμαιρεν αὐτῆς τὸ βλέμμα μαρμαρυγὴν Ἀφροδίσιον· κόμη πολλὴ καὶ βαθεῖα καὶ κατάχρυσος τῇ χροίᾳ, ὥστε ἔδοξα οὐκ ἀηδῶς ἰδεῖν τὴν γυναῖκα.
- 5.13.3 τὸ μὲν οὖν δεῖπνον ἦν πολυτελές· ἡ δὲ ἐφαπτομένη τῶν παρακειμένων, ὡς δοκεῖν ἐσθίειν, οὐκ ἠδύνατο τυχεῖν ὀλοκλήρου τροφῆς, πάντα δὲ ἔβλεπέ με. οὐδὲν γὰρ ἡδὺ τοῖς ἐρῶσι πλὴν τὸ

ἐρώμενον· τὴν γὰρ ψυχὴν πᾶσαν ὁ ἔρως καταλαβὼν οὐδὲ αὐτῇ χώραν δίδωσι τῇ τροφῇ· ἡ δὲ τῆς θεᾶς ἡδονὴ διὰ τῶν ὁμμάτων εἰσρέουσα τοῖς στέρνοις ἐγκάθηται· ἔλκουσα δὲ τοῦ ἐρωμένου τὸ εἶδωλον αἰεὶ, ἐναπομάττεται τῷ τῆς ψυχῆς κατόπτρῳ καὶ ἀναπλάττει τὴν μορφήν· ἡ δὲ τοῦ κάλλους ἀπορροὴ δι’ ἀφανῶν ἀκτίνων ἐπὶ τὴν ἐρωτικὴν ἐλκομένη καρδίαν ἐναποσφραγίζει κάτω τὴν σκιάν.

- 5.13.5 λέγω δὴ πρὸς αὐτὴν συνεῖς· “Ἀλλὰ σύ γε οὐδενὸς μετέχεις τῶν σαυτῆς, ἀλλ’ ἔοικας τοῖς ἐν γραφαῖς ἐσθίουσιν.” ἡ δέ, “Ποῖον γὰρ ὄψον;” ἔφη, “μοι πολυτελὲς ἢ ποῖος οἶνος τιμιώτερος τῆς σῆς ὄψεως;” καὶ ἅμα λέγουσα κατεφίλησέ με, προσιέμενον οὐκ ἀηδῶς τὰ φιλήματα· εἶτα διασχοῦσα εἶπεν· “Αὕτη μοι τροφή.” Τότε μὲν οὖν ἐν τούτοις ἤμεν· ἐσπέρας δὲ γενομένης ἡ μὲν ἐπεχειρεῖ με κρατεῖν ἐκεῖ κοιμηθησόμενον, ἐγὼ δὲ παρητούμην, εἰπὼν ἅ καὶ πρὸς τὸν Σάτυρον ἔτυχον προαγορεύσας.
- 5.14.1 μόλις οὖν ἀφίησιν ἀνιωμένη· τῇ δὲ ὑστεραία συνέκειτο ἡμῖν εἰς τὸ τῆς Ἰσιδος ἱερὸν ἀπαντῆσαι διαλεξομένοις τε ἀλλήλοις καὶ πιστωσομένοις ἐπὶ μάρτυρι τῇ θεῷ.
- 5.14.2 συμπαρήσαν δὲ ἡμῖν ὁ τε Μενέλαος καὶ ὁ Κλεινίας· καὶ ὠμνύομεν, ἐγὼ μὲν ἀγαπήσειν ἀδόλως, ἡ δὲ ἄνδρα ποιήσασθαι καὶ πάντων ἀποφῆναι δεσπότην. “Ἄρξει δέ,” εἶπον ἐγώ, “τῶν συνθηκῶν ἢ εἰς Ἑφeson ἡμῶν ἄφιξις· ἐνταῦθα γάρ, ὡς ἔφην, Λευκίππῃ παραχωρήσεις.
- 5.14.3 ” δειπνον οὖν ἡμῖν ἡὐτρεπίζετο πολυτελές· καὶ ὄνομα μὲν ἦν τῷ δείπνῳ γάμοι, τὸ δὲ ἔργον συνέκειτο ταμιεύεσθαι. καὶ τι μέμνημαι καὶ γελοῖον παρὰ τὴν ἐστίασιν τῆς Μελίτης· ὡς γὰρ ἐπευφήμουν τοῖς γάμοις οἱ παρόντες, νεύσασα πρὸς με ἡσυχῇ, “Καινόν,” εἶπεν, “ἐγὼ μόνῃ πέπονθα καὶ οἶον ἐπὶ τοῖς ἀφανέσι ποιοῦσι νεκροῖς· κενοτάφιον μὲν γὰρ εἶδον, κενογάμιον δὲ οὐ.
- 5.14.4 ” ταῦτα μὲν οὖν ἔπαιζε σπουδῇ. Τῇ δὲ ἐπιούσῃ στελλόμεθα πρὸς ἀποδημίαν· κατὰ τύχην δὲ καὶ τὸ πνεῦμα ἐκάλει ἡμᾶς.
- 5.15.1 καὶ ὁ Μενέλαος μέχρι τοῦ λιμένος ἐλθὼν καὶ ἀσπασάμενος, εὐτυχεστέρας εἰπὼν νῦν ἡμᾶς τυχεῖν θαλάσσης, ἀπετράπετο αὐθις, νεανίσκος πάνυ χρηστὸς καὶ θεῶν ἄξιος, καὶ ἅμα δακρύνων ἐμπεπλησμένος· καὶ ἡμῖν δὲ πᾶσι κατεφέρετο δάκρυα. τῷ δὲ Κλεινία ἐδόκει μὴ με καταλιπεῖν, ἀλλὰ μέχρις Ἑφέσου συμπλεύσαντα καὶ τινα ἐνδιατρίψαντα τῇ πόλει χρόνον ἐπανελθεῖν, εἰ τὰμὰ ἐν καλῷ κείμενα καταμάθοι.
- 5.15.3 γίνεται δὴ κατ’ οὐρὰν ἡμῶν ὁ ἄνεμος· ἐσπέρα τε ἦν, καὶ δειπνήσαντες ἐκείμεθα κοιμησόμενοι. ἰδία δὲ ἐμοὶ τε καὶ τῇ Μελίτῃ καλύβη τις ἦν ἐπὶ τοῦ σκάφους περιπεφραγμένη· περιβαλοῦσα οὖν με κατεφίλει καὶ ἀπῆτει τὸν γάμον, “Νῦν μὲν,” λέγουσα, “Λευκίππης τοὺς ὄρους ἐξήλθομεν καὶ τῶν συνθηκῶν τοὺς ὄρους ἀπειλήφαμεν· ἐντεῦθεν ἡ προθεσμία.
- 5.15.4 τί με δεῖ νῦν εἰς Ἑφeson περιμένειν; ἄθλοιο τῆς θαλάσσης αἱ τύχαι· ἄπιστοι τῶν ἀνέμων αἱ μεταβολαί. πίστευσόν μοι, Κλειτοφῶν, καίομαι· ὄφελον ἡδυνάμην δεῖξαι τὸ πῦρ· ὄφελον εἶχον τὴν αὐτὴν φύσιν τῷ κοινῷ τοῦ ἔρωτος πυρί, ἵνα σοι περιχυθεῖσα κατέφλεξα· νῦν δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις τοῦτο μόνον τὸ πῦρ ἰδίαν ὕλην ἔχει καὶ ἐν ταῖς περὶ τοὺς ἐραστὰς συμπλοκαῖς ἀνακαίόμενον λάβρον τῶν συμπλεκομένων φεῖδεται.
- 5.15.6 ὦ πυρὸς μυστικοῦ, πυρὸς ἐν ἀπορρήτῳ δαδουχουμένου, πυρὸς τοὺς ὄρους αὐτοῦ φυγεῖν μὴ θέλοντος. μνηθῶμεν οὖν, ὦ φίλτατε, τὰ τῆς Ἀφροδίτης μυστήρια.” Κἀγὼ εἶπον· “Μὴ με βιάσῃ λῦσαι θεσμὸν ὁσίας νεκρῶν.
- 5.16.1 οὐπω τῆς ἀθλίας ἐκείνης τοὺς ὄρους παρήλθομεν, ἕως ἂν γῆς ἐπιβῶμεν ἐτέρας. οὐκ ἤκουσας ὡς ἐν θαλάσῃ τέθνηκεν; ἔτι πλέω Λευκίππης τὸν τάφον. τάχα που περὶ τὴν ναῦν αὐτῆς

- εἰλεῖται τὸ εἶδωλον. λέγουσι δὲ τὰς ἐν ὕδατι ψυχὰς ἀνηρημένας μηδὲ εἰς Ἄιδου καταβαίνειν ὅλως, ἀλλ' αὐτοῦ περὶ τὸ ὕδωρ ἔχειν τὴν πλάνην, καὶ ἐπιστήσεται τάχα ἡμῖν συμπλεκόμενοις.
- 5.16.2 ἐπιτήδειον δέ σοι δοκεῖ καὶ τὸ χωρίον εἶναι πρὸς γάμον; γάμος ἐπὶ κύματος, γάμος ὑπὸ θαλάσσης φερόμενος; θάλαμον ἡμῖν θέλεις γενέσθαι μὴ μένοντα;” “Σὺ μὲν,” ἔφη, “σοφίζη, φίλτατε· πᾶς δὲ τόπος τοῖς ἐρῶσι θάλαμος· οὐδὲν γὰρ ἄβατον τῷ θεῷ.
- 5.16.3 ἐν θαλάσῃ δὲ μὴ καὶ οἰκειότερόν ἐστιν Ἑρωτι καὶ Ἀφροδίσει μυστηρίοις; θυγάτηρ Ἀφροδίτη θαλάσσης. χαρισώμεθα τῇ γαμηλίῳ θεῷ, τιμήσωμεν αὐτῆς γάμῳ τὴν μητέρα.
- 5.16.4 ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ τὰ παρόντα γάμων εἶναι σύμβολα· ζυγὸς μὲν οὗτος ὑπὲρ κεφαλῆς κρεμάμενος, δεσμοὶ δὲ περὶ τὴν κεραίαν τεταμένοι. καλὰ γε, ὦ δέσποτα, τὰ μαντεύματα· ὑπὸ ζυγὸν ὁ θάλαμος, καὶ κάλῳ δεδεμένοι. ἀλλὰ καὶ πηδάλιον τοῦ θαλάμου πλησίον· ἰδοὺ τοὺς γάμους ἡμῶν ἡ Τύχη κυβερνᾷ.
- 5.16.5 νυμφοστολήσουσι δὲ ἡμᾶς Ποσειδῶν καὶ Νηρεΐδων χορός· ἐνταῦθα γὰρ καὶ αὐτὸς Ἀμφιτρίτην γαμεῖ. λιγυρὸν δὲ συρίζει περὶ τοὺς κάλως καὶ τὸ πνεῦμα· ἐμοὶ μὲν ὑμέναιον ἄδιν δοκεῖ τὰ τῶν ἀνέμων αὐλήματα. ὀρᾷς δὲ καὶ τὴν ὀθόνην κεκυρτωμένην ὥσπερ ἐγκύμονα γαστέρα· δεξιόν μοι καὶ τοῦτο τῶν οἰωνισμάτων· ἔση μοι ταχὺ καὶ πατήρ.
- 5.16.6 ” ἰδὼν οὖν αὐτὴν σφόδρα ἐγκειμένην, “Φιλοσοφήσωμεν,” εἶπον, “ὦ γύναι, μέχρι λαβώμεθα γῆς· ὁμνυμι γάρ σοι τὴν θάλασσαν αὐτὴν καὶ τὴν τοῦ πλοῦ τύχην, ὡς ἐσπούδακα καὶ αὐτός.
- 5.16.7 ἀλλ' εἰσὶ καὶ θαλάσσης νόμοι. πολλάκις ἤκουσα παρὰ τῶν ναυτικωτέρων καθαρὰ δεῖν Ἀφροδισίων εἶναι τὰ σκάφη, τάχα μὲν ὡς ἱερά, τάχα δὲ ἵνα μή τις ἐπὶ τηλικούτῳ κινδύνῳ τρυφᾷ.
- 5.16.8 μὴ ἐνυβρίσωμεν, ὦ φιλτάτη, τῇ θαλάσῃ· μὴ συμμείζωμεν γάμον ὁμοῦ καὶ φόβον. τηρήσωμεν ἑαυτοῖς καθαρὰν τὴν ἡδονήν.” ταῦτα λέγων καὶ μειλίσσόμενος τοῖς φιλήμασιν ἔπειθον, καὶ τὸ λοιπὸν οὕτως ἐκαθεύδομεν. Πέντε δὲ τῶν ἑξῆς ἡμερῶν διανύσαντες τὸν πλοῦν ἤκομεν εἰς τὴν Ἑφεσον.
- 5.17.1 οἰκία μεγάλη καὶ πρώτη τῶν ἐκεῖ θεραπεία πολλὴ καὶ ἡ ἄλλη παρασκευὴ πολυτελής. κελεύει δὴ δεῖπνον ὡς ὅτι ἐκπρεπέστατον ἐτοιμάζειν.
- 5.17.2 “Ἡμεῖς δὲ τέως,” ἔφη, “χωρήσωμεν εἰς τοὺς ἀγρούς.” ἀπειχον δὲ τῆς πόλεως σταδίου τέσσαρας, ἐπικαθίσαντες οὖν ὀχήματι ἐξήλθομεν. καὶ ἐπεὶ τάχιστα παρεγενόμεθα, διεβαδίζομεν τοὺς ὀρχάτους τῶν φυτῶν, καὶ ἐξαίφνης προσπίπτει τοῖς γόνασιν ἡμῶν γυνή, χοίνιξι παχείαις δεδεμένη, δίκελλαν κρατοῦσα, τὴν κεφαλὴν κεκαρμένη, ἐρρυπωμένη τὸ σῶμα, χιτῶνα ἀνεζωσμένη ἄθλιον πάνυ, καί, “Ἐλέησόν με,” ἔφη, “δέσποινα, γυνὴ γυναῖκα, ἐλευθέραν μὲν, ὡς ἔφυν, δούλην δὲ νῦν, ὡς δοκεῖ τῇ Τύχῃ” καὶ ἅμα ἐσιώπησε.
- 5.17.4 λέγει οὖν ἡ Μελίτη· “Ἀνάστηθι, ὦ γύναι· λέγε, τίς εἶ, καὶ πόθεν, καὶ τίς σοι τοῦτον περιέθηκε τὸν σίδηρον· κέκραγε γάρ σου καὶ ἐν κακοῖς ἡ μορφή τὴν εὐγένειαν.” “Ὁ σός,” εἶπεν, “οἰκέτης, ὅτι αὐτῷ μὴ πρὸς εὐνὴν ἐδούλευον. ὄνομα Λάκαινα, Θετταλὴ τὸ γένος· καὶ σοι προσφέρω μου ταύτην τὴν τύχην ἱκετηρίαν.
- 5.17.5 ἀπόλυσόν με τῆς καθεστῶσης συμφορᾶς· πάρασχε δέ μοι τὴν ἀσφάλειαν, ἔστ' ἂν ἀποτίσω τὰς δισχιλίας· τοσούτου γάρ με ὁ Σωσθένης ἀπὸ τῶν ληστῶν ἐωνήσατο. ποριοῦμεν δέ, εὖ ἴσθι, τὴν ταχίστην· εἰ δὲ μή, σοὶ δουλεύομεν.
- 5.17.6 ὀρᾷς δὲ καὶ πληγαῖς ὡς κατέξανέ με πολλαῖς.” καὶ ἅμα διανοίξασα τὸν χιτῶνα δείκνυσιν τὰ νῶτα διαγεγραμμένα ἔτι οἰκτρότερον. ὡς οὖν ταῦτα ἤκούσαμεν, ἐγὼ μὲν συνεχύθην· καὶ γάρ τι ἐδόκει Λευκίππης ἔχειν· ἡ δὲ Μελίτη ἔφη· “Θάρρει, γύναι· τούτων γάρ σε λύσομεν εἰς τε τὴν οἰκίαν προῖκα ἀποπέμψομεν.

- 5.17.7 τὸν Σωσθένην καλεσάτω τις ἡμῖν.” ἡ μὲν οὖν εὐθὺς τῶν δεσμῶν ἠλευθεροῦτο, ὁ δὲ παρῆν τεταραγμένος.
- 5.17.8 λέγει οὖν ἡ Μελίτη· “ὦ κακὴ κεφαλὴ, τίνα ποτὲ κἂν τῶν ἀχρειοτάτων οἰκετῶν τεθέασαι παρ’ ἡμῖν οὕτως ἠκισμένον; τίς αὐτῇ; λέγε μηδὲν ψευδόμενος.” “Οὐκ οἶδα,” εἶπεν, “ὧ δέσποινα, πλὴν ἔμπορός τις, ὄνομα Καλλισθένης, ταύτην μοι πέπρακε, φάσκων ἐωνῆσθαι μὲν αὐτὴν ἀπὸ ληστῶν, εἶναι δὲ ἐλευθέραν.
- 5.17.9 ὄνομα δὲ αὐτὴν ὁ ἔμπορος ἐκάλει Λάκαιναν.” ἡ δὲ τὸν μὲν τῆς διοικήσεως, ἣς εἶχεν, ἀπέπαυσεν, αὐτὴν δὲ παραδίδωσι θεραπαίναις, κελεύσασα λοῦσαι καὶ ἐσθῆτα ἀμφιάσαι καθαρὰν καὶ εἰς ἄστὺ ἀγαγεῖν.
- 5.17.10 διοίκησας δὲ τίνα τῶν κατὰ τοὺς ἀγρούς, ὧν ἔνεκεν παρῆν, ἐπιβᾶσα τοῦ ὀχήματος ἅμα ἐμοί, ἐπανήειμεν εἰς τὴν πόλιν καὶ περὶ τὸ δεῖπνον ἤμεν. Ἐστιωμένῳ δὲ μοι μεταξὺ σημαίνει νεύσας ὁ Σάτυρος προανίστασθαι, καὶ ἦν τὸ πρόσωπον ἐσπουδακώς.
- 5.18.1 σκηψάμενος οὖν ἐπὶ τινὶ τῶν κατὰ τὴν γαστέρα ἐπέειπεν, διανίσταμαι. καὶ ἐπεὶ προῆλθον, λέγει μὲν οὐδέν, ἐπιστολὴν δὲ ὀρέγει. λαβὼν δέ, πρὶν ἀναγνῶναί με, κατεπλάγην εὐθὺς· ἐγνώρισα γὰρ Λευκίπης τὰ γράμματα.
- 5.18.2 ἐγγράπτο δὲ τάδε· “Λευκίππη Κλειτοφῶντι τῷ δεσπότῃ μου. Τοῦτο γὰρ σε δεῖ καλεῖν, ἐπεὶ καὶ τῆς δεσποίνης ἀνὴρ εἶ τῆς ἐμῆς.
- 5.18.3 ὅσα μὲν διὰ σὲ πέπονθα, οἶδας· ἀνάγκη δὲ νῦν ὑπομνήσαί σε. διὰ σὲ τὴν μητέρα κατέλιπον καὶ πλάνην εἰλόμην· διὰ σὲ πέπονθα ναυαγίαν καὶ ληστῶν ἠνεσχόμην· διὰ σὲ ἱερεῖον γέγονα καὶ καθαρμός καὶ τέθνηκα ἤδη δεύτερον· διὰ σὲ πέπραμαι καὶ ἐδέθην σιδήρῳ καὶ δίκελλαν ἐβάστασα καὶ ἔσκαψα γῆν καὶ ἐμαστιγώθην, ἵνα σὺ ὁ γέγονας ἄλλη γυναικί, καὶ ἐγὼ τῷ ἐτέρῳ ἀνδρὶ γένωμαι; μὴ γένοιτο.
- 5.18.5 ἀλλ’ ἐγὼ μὲν ἐπὶ τοσαύταις ἀνάγκαις διεκαρτέρησα, σὺ δὲ ἄπρατος, ἀμαστίγωτος γαμεῖς. εἴ τις οὖν τῶν πεπονημένων διὰ σὲ κεῖται χάρις, δεήθητί σου τῆς γυναικὸς ἀποπέμψαι, ὥς ἐπηγγείλατο· τὰς δὲ δισχιλίας, ἃς ὁ Σωσθένης ὑπὲρ ἐμοῦ κατεβάλετο, πίστευσον ἡμῖν καὶ ἐγγύησαι πρὸς τὴν Μελίτην ὅτι πέμψομεν· ἐγγὺς γὰρ τὸ Βυζάντιον. ἐὰν δὲ ἀποτίσης, νόμιζε μισθὸν μοι δεδωκέναι τῶν ὑπὲρ σοῦ πόνων.
- 5.18.6 ἔρρωσο, καὶ ὄναιο τῶν καινῶν γάμων. ἐγὼ δὲ ἔτι σοι ταῦτα γράφω παρθένος.” Τούτοις ἐντυχὼν πάντα ἐγινόμην ὁμοῦ· ἀνεφλεγόμην, ὠχρίων, ἐθαύμαζον, ἠπίσταν, ἔχαιρον, ἠχθόμην.
- 5.19.2 λέγω οὖν πρὸς τὸν Σάτυρον· “Πότερον ἐξ Αἰδοῦ ἡκεις φέρων τὴν ἐπιστολήν, ἢ τί ταῦτα θέλει; Λευκίππη πάλιν ἀνεβίω;” “Μάλιστα,” ἔφη, “καὶ ἔστιν ἦν εἶδες ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ τότε μὲν οὖν οὐδ’ ἂν ἄλλος αὐτὴν ἰδὼν γνωρίσειεν, ἔφηβον οὕτω γενομένην· τοῦτο γὰρ ἡ τῶν τριχῶν αὐτῆς κουρὰ μόνον ἐνήλλαξεν.” “Εἶτα ἔστηκας,” ἔφην, “ἐπὶ τηλικούτοις ἀγαθοῖς καὶ μέχρι τῶν ὧτων μόνον εὐφραίνεις, ἀλλ’ οὐ δεικνύεις καὶ τοῖς ὄμμασι τάγαθά;” “Μὴ σύ γε,” εἶπεν ὁ Σάτυρος· “ἀλλ’ ἐνεὸς κατάσχε, μὴ πάντας ἀπολέσης, ἕως περὶ τούτων ἀσφαλέστερον βουλευσώμεθα.
- 5.19.4 γυναικᾶ ὀρᾶς πρώτην Ἐφεσίῳ μαινομένην ἐπὶ σοί, ἡμᾶς δὲ ἐρήμους ἐν μέσαις ἄρκυσιν.” “Ἀλλ’ οὐ δύναμαι,” ἔφην· “ἐπέρχεται γὰρ διὰ πασῶν τῶν τοῦ σώματος ὁδῶν ἡ χαρά. ἀλλ’ ἰδοὺ μοι διὰ τῶν γραμμάτων ἐγκαλεῖ.
- 5.19.5 ” καὶ ἅμα αὖθις ἐντυχάνων τοῖς γράμμασιν, ὥς ἐκείνην δι’ αὐτῶν βλέπων, καὶ ἀναγινώσκων καθ’ ἐν ἔλεγον· “Δίκαια ἐγκαλεῖς, φιλτάτη. πάντα δι’ ἐμὲ ἔπαθες πολλῶν σοι γέγονα κακῶν αἴτιος.” ὥς δὲ εἰς τὰς μάλιστα καὶ εἰς τὰς βασάνους ἐγενόμην, ἃς ὁ Σωσθένης αὐτῇ

- παρετρίψατο, ἔκλαον ὥσπερ αὐτὰς τὰς βασάνους βλέπων αὐτῆς· ὁ γὰρ λογισμός, πέμπων τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πρὸς τὴν ἀπαγγελίαν τῶν γραμμάτων, ἐδείκνυ τὰ ὁρώμενα ὡς δρώμενα.
- 5.19.6 πάνυ δὲ ἡρυθρίων ἐφ’ οἷς μοι τὸν γάμον ὠνείδιζεν, ὥσπερ ἐπ’ αὐτοφώρῳ μοιχὸς κατειλημμένος. οὕτως ἡσυχυνόμεν καὶ τὰ γράμματα. “Οἷμοι, πῶς ἀπολογήσομαι, Σάτυρε;” ἔφην· “ἐαλώκαμεν.
- 5.20.1 Λευκίππη κατέγνωκεν ἡμῶν· τάχα δὲ καὶ μεμισήμεθα. ἀλλὰ πῶς ἐσώθη, φράσον σύ· καὶ τίνοσ σῶμα ἐθάψαμεν;” “Αὐτὴ σοι κατὰ καιρὸν φράσει· τὸ δὲ νῦν,” ὁ Σάτυρος ἔφη, “ἀντιγράψαι σε δεῖ καὶ ἰλάσασθαι τὴν κόρην. καὶ γὰρ αὐτῇ διωμοσάμην, ὡς ἄκων αὐτὴν ἔγημας.
- 5.20.2 ” “Εἶπας γάρ,” ἔφην, “ὅτι καὶ ἔγημα; ἀπολώλεκάς με.” “Τῆς εὐθείας ὅλη γὰρ ἡ πόλις οὐκ οἶδε τὸν γάμον;” “Ἄλλ’ οὐκ ἔγημα, μὰ τὸν Ἡρακλέα, Σάτυρε, καὶ τὴν παροῦσαν τύχην.” “Παίζεις, ὠγαθέ· συγκαθεύδεις.
- 5.20.3 ” “Οἶδα μὲν ἄπιστα λέγων, ἀλλ’ οὐπὼ πέπρακται καθαρὸς εἰς ταύτην τὴν ἡμέραν Μελίτης Κλειτοφῶν. ἀλλὰ τί γράφω, λέγε· σφόδρα γάρ με ἐξέπληξε τὸ συμβάν, ὥστε ἀπόρως ἔχω.
- 5.20.4 ” “Οὐκ εἰμί σου σοφώτερος,” ὁ Σάτυρος εἶπεν· “ἀλλὰ καὶ αὐτός σοι ὁ Ἔρωσ ὑπαγορεύσει. μόνον διὰ ταχέων.” ἄρχομαι δὴ γράφειν· “Χαῖρέ μοι, ὦ δέσποινα Λευκίππη.
- 5.20.5 δυστυχῶ μὲν ἐν οἷς εὐτυχῶ, ὅτι σὲ παρὼν παροῦσαν ὡς ἀποδημοῦσαν ὁρῶ διὰ γραμμάτων. εἰ μὲν οὖν τὴν ἀλήθειαν περιμένεις, μηδὲν προκαταγινώσκουσά μου, μαθήσῃ τὴν σὴν με παρθενίαν μεμιμημένον, εἴ τις ἔστι καὶ ἐν ἀνδράσι παρθενία· εἰ δέ με χωρὶς ἀπολογίας ἤδη μεμίσηκας, ὁμνυμί σοι τοὺς σώσαντάς σε θεούς, ὡς ἐν βραχεῖ σοι τὸ ἔργον ἀπολογήσομαι. ἔρρωσό μοι, φιλότατη, καὶ ἴλεως γένοιο.” Δίδωμι δὴ τῷ Σατύρῳ τὴν ἐπιστολὴν καὶ δέομαι τὰ εἰκότα εἰπεῖν πρὸς αὐτὴν περὶ ἐμοῦ.
- 5.21.1 ἐγὼ δὲ αὐθις ἐπὶ τὸ συμπόσιον ἀπῆειν, ἡδονῆς ἅμα καὶ λύπης γεγεμισμένος. ἦδειν γὰρ τὴν Μελίτην οὐκ ἀνήσουσάν με τῆς νυκτὸς τὸ μὴ οὐ γενέσθαι τοὺς γάμους ἡμῖν· ἐμοὶ δὲ ἀδύνατον ἦν Λευκίππην ἀπολαβόντι γυναῖκα ἐτέραν κἂν ἰδεῖν. τὸ μὲν οὖν πρόσωπον ἐβιαζόμενην μηδὲν ἄλλοιον παρέχειν ἢ πρὶν ἦν· οὐ πάντῃ δὲ κρατεῖν ἡδυνάμην.
- 5.21.2 ὡς δὲ ἐνικώμην, σκῆπτομαι φρίκην μοι ὑποδραμεῖν. ἡ δὲ συνῆκε μὲν ὅτι κατὰ τῆς ὑποσχέσεως προοιμιάζομαι, ἐλέγχειν δὲ οὐκ ἡδύνατο τὸ προοίμιον. ἐγὼ μὲν δὴ ἄδειπνος ἀνίσταμαι κοιμησόμενος, ἡ δὲ κατὰ πόδας ὡς εἶχεν ἐφ’ ἡμιτελεῖ τῷ δείπνῳ συνανίσταται.
- 5.21.3 ὡς δὲ εἰς τὸν θάλαμον παρήλθομεν, ἐγὼ μὲν ἔτι μᾶλλον ἐπέτεινον τῆς νόσου τὴν ὑπόκρισιν, ἡ δὲ ἐλιπάρει καὶ ἔλεγε· “Τί ταῦτα ποιεῖς; μέχρι τίνος με ἀπολλύεις; ἰδοὺ καὶ τὴν θάλασσαν διεπλεύσαμεν· ἰδοὺ καὶ Ἔφεσος, ἡ προθεσμία τῶν γάμων. ποῖαν ἔτι περιμένομεν ἡμέραν; μέχρι τίνος ὡς ἐν ἱερῷ συγκαθεύδομεν; ποταμὸν παρατιθεῖς πολὺν κωλύεις πίνειν.
- 5.21.4 τοσοῦτον χρόνον ὕδωρ ἔχουσα διψῶ, ἐν αὐτῇ καθεύδουσα τῇ πηγῇ. τοιαύτην ἔχω τὴν εὐνήν, οἷαν ὁ Τάνταλος τὴν τροφήν.” ταῦτα ἔλεγε καὶ ἔκλαεν, ἐπιθεῖσά μου τοῖς στέρνοις τὴν κεφαλὴν οὕτως ἐλεεινῶς, ὥστε συμπαθεῖν μέ τι τὴν ψυχὴν.
- 5.21.5 οὐκ εἶχον δὲ ὅστις γένωμαι· καὶ γὰρ ἐδόκει μοι δίκαια ἐγκαλεῖν. λέγω οὖν πρὸς αὐτήν· “Ὅμνυμί σοι, φιλότατη, τοὺς πατρώους θεούς, ἢ μὴν σφόδρα καὶ αὐτὸς ἐπείγεσθαί σου τὴν σπουδὴν ἀμείψασθαι.
- 5.21.6 ἀλλ’ οὐκ οἶδα,” ἔφην, “τί πέπονθα· νόσος γάρ μοι ἐξαίφνης ἐνέπεσεν. οἶσθα δὲ ὅτι ὑγιείας χωρὶς οὐδὲν ἔστιν Ἀφροδίτη.
- 5.21.7 ” καὶ ἅμα λέγων ἀπέψων αὐτῆς τὰ δάκρυα καὶ ὅρκους ἐτέροις ἐπιστούμην, ὡς οὐκ εἰς μακρὰν ὦν θέλει τεύξεται. τότε μὲν οὖν καὶ μάλα μόλις ἠνέσχετο. Τῇ δὲ ὑστεραία καλέσασα τὰς

θεραπαινίδας, αἷς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς Λευκίππης ἐνεχείρισεν, ἐπὴρώτα μὲν τὸ πρῶτον, εἰ δεξιῶς αὐτῇ κέχρηται.

- 5.22.1 φασκουσῶν δὲ μηδὲν τῶν δεόντων παραλιπεῖν αὐτῇ, ἄγειν ἐκέλευσε τὴν ἄνθρωπον πρὸς αὐτήν. ὥς δὲ ἦλθε, “Τὰ μὲν ἐμὰ ὅπως ἔσχεν,” ἔφη, “πρὸς σὲ φιланθρωπίας, περισσὸν εἰδυῖα σοι λέγειν.
- 5.22.2 δικαία τυγχάνειν, ἀλλ’ οἷς ἂν δύνῃ, τὴν ἴσῃν ἀπότισαί μοι χάριν. ἀκούω τὰς Θετταλὰς ὑμᾶς ὦν ἂν ἐρασθῆτε μαγεύειν οὕτως, ὥστε μὴ πρὸς ἐτέραν ἔτι τὸν ἄνθρωπον ἀποκλίνειν γυναῖκα πρὸς τε τὴν μαγεύουσαν οὕτως ἔχειν, ὥς πάντα νομίζειν ἐκείνην αὐτῷ. ἐμοὶ τοῦτο, ὦ φιλτάτη, φλεγομένη πάρασχε φάρμακον.
- 5.22.3 τὸν νεανίσκον εἶδες τὸν ἅμα ἐμοὶ χθὲς βαδίζοντα;” “Τὸν ἄνδρα”, ἔφη, “λέγεις τὸν σόν;” ὑπολαβοῦσα πάνυ κακοήθως ἡ Λευκίππη· “τοῦτο γὰρ ἀκήκοα παρὰ τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν.” “Ποῖον ἄνδρα;” Μελίτη εἶπεν· “οὐδὲν κοινόν ἐστιν ἢ τοῖς λίθοις. ἀλλ’ ἐμὲ παρευδοκιμεῖ τις νεκρά· οὔτε γὰρ ἐσθίων οὔτε κοιμώμενος ἐπιλαθέσθαι δύναται τοῦ Λευκίππης ὀνόματος τοῦτο γὰρ αὐτὴν καλεῖ.
- 5.22.4 ἐγὼ δέ, φίλη, μηνῶν τεσσάρων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δι’ αὐτὸν διέτριψα, δεομένη, λιπαροῦσα, ὑπισχνουμένη, τί γὰρ οὐ λέγουσα, τί δὲ οὐ ποιοῦσα τῶν ἀρέσαι δυναμένων; ὁ δὲ σίδηρός τις ἢ ξύλον ἢ τι τῶν ἀναισθήτων ἦν ἄρα πρὸς τὰς δεήσεις τὰς ἐμάς.
- 5.22.5 μόλις δὲ τῷ χρόνῳ πείθεται· ἐπέισθη δὲ μέχρι τῶν ὀμμάτων. ὅμνυμι γάρ σοι τὴν Ἀφροδίτην αὐτήν, ὥς ἥδη πέμπτην ἡμέραν αὐτῷ συγκαθεύδουσα οὕτως ἀνέστην ὥς ἀπὸ εὐνοῦχου. ἔοικα δὲ εἰκόνας ἐρᾶν· μέχρι γὰρ τῶν ὀμμάτων ἔχω τὸν ἐρώμενον. δέομαι δέ σου γυναικὸς γυνὴ τὴν αὐτὴν δέξιν, ἣν καὶ σύ μου χθὲς ἐδεήθης· δός μοι τι ἐπὶ τοῦτον τὸν ὑπερήφανον· σώσεις γὰρ μου τὴν ψυχὴν διαρρεύσασαν ἥδη.
- 5.22.6 ” ὥς οὖν ἤκουσεν ἡ Λευκίππη, ἡσθῆναι μὲν ἐδόκει τῷ μηδὲν πρὸς τὴν ἄνθρωπόν μοι πεπρᾶχθαι· φήσασα δὲ ἀνερευνήσιν, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, βοτάνας γενομένη κατὰ τοὺς ἀγρούς, ἀπιοῦσα ὥχeto· ἀρνούμενη γὰρ οὐκ ὥετο πίστιν ἔχειν· ὅθεν οἶμαι καὶ ἐπηγγείλατο.
- 5.22.8 ἡ μὲν δὴ Μελίτη ῥάων ἐγεγόνει μόνον ἐλπίσασα. τὰ γὰρ ἡδέα, κἂν μήπω παρῇ, τέρπει ταῖς ἐλπίσιν. Ἐγὼ δὲ τούτων ἐπιστάμενος οὐδὲν ἡθύμουν μὲν, σκοπῶν πῶς ἂν διακρουσαίμην καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα τὴν γυναῖκα καὶ πῶς ἂν συντυχεῖν Λευκίππῃ δυναίμην.
- 5.23.2 ἐδόκει δέ μοι κάκείνη τὴν ἴσῃν σπουδὴν ποιεῖσθαι τοῦ ἀπελθεῖν δι’ αὐτὴν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ περὶ τὴν ἐσπέραν αὐθις ἤκειν. ἔμελλεν ἡ Μελίτη παρέξειν ὄχημα· ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τὸν πότον ἦμεν. ἄρτι δὲ κατακλιθέντων ἡμῶν θόρυβος πολὺς κατὰ τὸν ἀνδρῶνα ἀκούεται καὶ συνδρομή, καὶ εἰστρέχει τις τῶν θεραπόντων, ἀσθμαίνων ἅμα καὶ λέγων· “Θέρσανδρος ζῇ καὶ πάρεστιν.
- 5.23.3 ” ἦν δὲ ὁ Θέρσανδρος οὗτος ὁ τῆς Μελίτης ἀνὴρ, ὃν ἐνόμιζε τεθνηκέναι κατὰ θάλασσαν.
- 5.23.4 τῶν γὰρ συνόντων αὐτῷ τινες οἰκετῶν, ὥς περιετράπη τὸ σκάφος, σωθέντες καὶ νομίσαντες ἀπολωλέναι, τοῦτο ἀπαγγείλαντες ἔτυχον. ἅμα οὖν ὁ οἰκέτης εἶπε καὶ ὁ Θέρσανδρος κατὰ πόδας εἰστρέχει· πάντα γὰρ τὰ περὶ ἐμοῦ πυθόμενος κατὰ τὴν ὁδόν, ἔσπευδε φθάσας καταλαβεῖν με. ἡ μὲν δὴ Μελίτη ἀνέθορεν ὑπὸ ἐκπλήξεως τοῦ παραλόγου καὶ περιβάλλειν ἐπεχείρει τὸν ἄνδρα.
- 5.23.5 ὁ δὲ τὴν μὲν ὥς εἶχεν ὥθει μάλα ἐρρωμένως, ἐμὲ δὲ ἰδὼν καὶ εἰπὼν· “Ὁ μοιχὸς οὗτος,” ἐμνηστῆ καὶ ῥαπίζει με κατὰ κόρρης πληγὴν θυμοῦ γέμουσαν· ἐλκύσας δὲ τῶν τριχῶν ῥάσσει πρὸς τοῦδαφος καὶ προσπίπτων κατακόπτει με πληγαῖς. ἐγὼ δὲ ὥσπερ ἐν μυστηρίῳ μηδὲν
〈ῥῆδιν〉 , μὴθ’ ὅστις ὁ ἄνθρωπος ἦν μὴθ’ οὐ χάριν ἔτυπεν, ὑποπτεύσας δὲ τι κακὸν εἶναι ἐδεδοίkein ἀμύνασθαι, καίτοι δυνάμενος.

- 5.23.7 ἐπεὶ δὲ ἔκαμεν ὁ μὲν τύπτων, ἐγὼ δὲ φιλοσοφῶν, λέγω πρὸς αὐτὸν ἀναστάς· “Τίς ποτε εἶ, ὦ ἄνθρωπε, καὶ τί με οὕτως ἠκίσω;” ὁ δὲ ἔτι μᾶλλον ὀργισθεὶς, ὅτι καὶ φωνὴν ἀφῆκα, ῥαπίζει πάλιν καὶ καλεῖ δεσμὰ καὶ πέδας. δεσμεύουσιν οὖν με καὶ ἄγουσιν εἷς τι δωμάτιον. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐπράττετο, λανθάνει μου διαρρυεῖσα ἡ τῆς Λευκίππης ἐπιστολή· ἔτυχον γὰρ αὐτὴν εἶσω τοῦ χιτωνίσκου προσδεδεμένην ἐκ τῶν τῆς ὀθόνης θυσάνων ἔχων.
- 5.24.1 καὶ ἡ Μελίτη ἀναιρεῖται λαθοῦσα· ἐδεδίει γὰρ μὴ τινα τῶν πρὸς με αὐτῆς γραμμάτων ἦν. ὥς δὲ ἀνέγνω καθ’ αὐτὴν γενομένη καὶ τὸ τῆς Λευκίππης εὔρεν ὄνομα, βάλλεται μὲν τὴν καρδίαν εὐθέως, γνωρίσασα τοῦνομα.
- 5.24.2 οὐ μὴν αὐτὴν ἐνόμιζεν εἶναι τῷ πολλάκις αὐτὴν ἀκοῦσαι τετελευτηκέναι. ὥς δὲ προϊοῦσα καὶ τοῖς λοιποῖς τῶν γεγραμμένων ἐνέτυχε, πᾶσαν μαθοῦσα τὴν ἀλήθειαν ἐμεμέριστο πολλοῖς ἅμα τὴν ψυχὴν, αἰδοῖ καὶ ὀργῇ καὶ ἔρωτι καὶ ζηλοτυπίᾳ.
- 5.24.3 ἡσχύνητο τὸν ἄνδρα, ὠργίζετο τοῖς γράμμασιν, ὁ ἔρωσ ἐμάραινε τὴν ὀργήν, ἐξῆπτε τὸν ἔρωτα ἡ ζηλοτυπία, καὶ τέλος ἐκράτησεν ὁ ἔρωσ. Ἦν δὲ πρὸς ἐσπέραν, καὶ ἔτυχε Θέρσανδρος ἐκ τῆς πρώτης ὀργῆς πρὸς ἐταῖρόν τινα τῶν ἐγχωρίων ἐκθορών.
- 5.25.1 ἡ δὲ διαλεχθεῖσα τῷ τὴν φυλακὴν τὴν ἐμὴν πεπιστευμένῳ εἰσέρχεται πρὸς με λαθοῦσα τοὺς ἄλλους, θεράποντας δύο τοῦωματίου προκαθίσασα, καὶ καταλαμβάνει χαμαὶ καταβεβλημένον. παραστᾶσα οὖν πάντα ἡθέλεν εἰπεῖν ὁμοῦ· τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τοσαῦτα εἶχεν, ὅσα εἰπεῖν ἡθέλεν.
- 5.25.2 “ὦ δυστυχὴς ἐγὼ καὶ ἐπὶ τῷ ἐμαυτῆς κακῷ τεθεαμένη σε, τὸ μὲν πρῶτον ἀτέλεστα ἐρασθεῖσα καὶ μετὰ πάσης ἀνοίας, ἡ καὶ μισουμένη τὸν μισοῦντα φιλῶ καὶ ὀδυνωμένη τὸν ὀδυνῶντα ἐλεῶ, καὶ οὐδὲ ὕβρις τὸν ἔρωτα παύει. ὦ ξεῦγος κατ’ ἐμοῦ γοήτων, ἄνδρὸς καὶ γυναικός.
- 5.25.3 ὁ μὲν τοσοῦτόν μου χρόνον κατεγέλα, ἡ δὲ ἀπῆλθε κοιμοῦσά μοι φίλτρον. ἐγὼ δὲ ἡ κακοδαίμων ἡγνόουν αἰτοῦσα παρὰ τῶν ἐχθίστων κατ’ ἐμαυτῆς φάρμακον.” καὶ ἅμα τὴν ἐπιστολὴν τῆς Λευκίππης μοι προσέρριψεν.
- 5.25.4 ἰδὼν οὖν καὶ γνωρίσας ἔφριξα καὶ ἔβλεπον εἰς γῆν ὥς ἐληλεγμένος. ἡ δὲ ἐτραγῶδει πάλιν· “Οἷμοι δειλαία τῶν κακῶν· καὶ γὰρ τὸν ἄνδρα ἀπώλεσα διὰ σέ, οὔτε γὰρ ἂν ἔχοιμί σε τοῦ λοιποῦ χρόνου κἂν μέχρι τῶν ὀμμάτων τῶν κενῶν, ἐπεὶ μὴ δεδύνησαι τούτων πλέον. οἶδα ὅτι ὁ ἀνὴρ με μισεῖ καὶ μοιχείαν κατέγνωκεν ἐπὶ σοί, μοιχείαν ἄκαρπον, μοιχείαν ἀναφρόδιτον, ἧς μόνον τὴν λοιδορίαν κεκέρδακα.
- 5.25.5 αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι γυναῖκες μισθὸν τῆς αἰσχύνης ἔχουσι τὴν τῆς ἐπιθυμίας ἡδονήν, ἐγὼ δὲ ἡ δυστυχὴς τὴν μὲν αἰσχύνην ἐκαρπώσαμην, τὸ δὲ τῆς ἡδονῆς οὐδαμοῦ. ἄπιστε καὶ βάρβαρε, ἐτόλμησας οὕτως ἐρῶσαν γυναῖκα κατατῆξαι, καὶ ταῦτα Ἔρωτος καὶ σὺ δοῦλος ὢν; οὐκ ἐφοβήθης αὐτοῦ τὰ μηνίματα; οὐκ ἠδέσθης αὐτοῦ τὸ πῦρ; οὐκ ἐτίμησας αὐτοῦ τὰ μυστήρια; οὐ κατέκλασέ σε ταῦτα τὰ ὄμματα δακρύοντα; ὦ καὶ ληστῶν ἀγριώτερε· δάκρυα γὰρ καὶ ληστής αἰσχύνηται.
- 5.25.7 οὐδὲν σε ἡρέθισεν εἰς Ἀφροδίτην κἂν μίαν, οὐ δέησις, οὐ χρόνος, οὐχ ἡ τῶν σωμάτων συμπλοκή, ἀλλὰ, τὸ πάντων ὕβριστικώτατον, προσαπτόμενος, καταφιλῶν, οὕτως ἀνέστης ὥς ἄλλη γυνή. τίς αὕτη τῶν γάμων ἡ σκιά; οὐ μὲν δὴ γεγηρακυῖα συνεκάθευδες, οὐδὲ ἀποστρεφομένη σου τὰς περιπλοκάς, ἀλλὰ καὶ νέᾳ καὶ φιλούσῃ, εἴποι δ’ ἂν ἄλλος ὅτι καὶ καλῇ.
- 5.25.8 εὐνοῦχε καὶ ἀνδρόγυνε καὶ κάλλους βάσκανε, ἐπαρῶμαί σοι δικαιοτάτην ἀράν· οὕτως σε ἀμύναιτο ὁ Ἔρωσ εἰς τὰ σά.” ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἅμα ἔκλαεν. Ὡς δὲ ἐσιώπων ἐγὼ κάτω νενευκῶς, μικρὸν διαλιποῦσα λέγει μεταβαλοῦσα· “Ἄ μὲν εἶπον, ὦ φίλτατε, θυμὸς ἔλεγε καὶ λύπη· ἃ δὲ νῦν μέλλω λέγειν, ἔρωσ λέγει.

- 5.26.1 κἄν ὀργίζωμαι, καίομαι· κἄν ὑβρίζωμαι, φιλῶ. σπεῖσαι κἄν νῦν, ἐλέησον· οὐκέτι δέομαι πολλῶν ἡμερῶν καὶ γάμου μακροῦ, ὃν ἡ δυστυχὴς ὠνειροπόλουν ἐπὶ σοί· ἄρκεϊ μοι κἄν μία συμπλοκή· μικροῦ δέομαι φαρμάκου πρὸς τηλικαύτην νόσον.
- 5.26.2 σβέσον μοι ὀλίγον τοῦ πυρός, εἰ δέ τί σοι προπετῶς ἐθρασυνάμην, σύγγνωθι, φίλτατε· ἔρωσ ἀτυχῶν καὶ μαίνεται. ἀσχημονοῦσα οἶδα, ἀλλ' οὐκ αἰσχύνομαι τὰ τοῦ Ἑρωτος ἐξαγορεύουσα μυστήρια.
- 5.26.3 πρὸς ἄνδρα λαλῶ μεμνημένον· οἶδας τί πάσχω. τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνθρώποις ἀθέατα τὰ βέλη τοῦ θεοῦ, καὶ οὐκ ἂν τις ἐπιδείξαι δύναιτο τὰ τοξεύματα· μόνοι δὲ οἶδασιν οἱ ἐρῶντες τὰ τῶν ὁμοίων τραύματα. ἔτι μόνον ἔχω ταύτην τὴν ἡμέραν· τὴν ὑπόσχεσιν ἀπαιτῶ.
- 5.26.4 ἀναμνήσθητι τῆς Ἰσιδος, αἰδέσθητι τοὺς ὅρκους τοὺς ἐκεῖ. εἰ μὲν γὰρ καὶ συνοικεῖν ἤθελες, ὥσπερ ὤμοσας, οὐκ ἂν ἐφρόντισα μυρίων Θερσάνδρων. ἐπεὶ δὲ Λευκίππην εὐρόντι σοι γάμος ἀδύνατος ἄλλης γυναικός, ἐκοῦσά σοι κἀγὼ τοῦτο παραχωρῶ. οἶδα νικωμένη· οὐκ αἰτῶ πλέον ἢ δύναμαι τυχεῖν. κατ' ἐμοῦ γὰρ πάντα καινά· ἀναβιοῦσι καὶ νεκροί. ὦ θάλασσα, πλέουσας μὲν με διέσωσας, σώσασα δὲ μᾶλλον ἀπολώλεκας, δύο ἀποστείλασα κατ' ἐμοῦ νεκρούς· οὐκ ἤρκει γὰρ Λευκίππη μόνη (ζησάτω, ἵνα μηκέτι λυπῇται Κλειτοφῶν)· νῦν δὲ καὶ ὁ ἄγριος Θέρσανδρος ἡμῖν πάρεστι.
- 5.26.6 τετύπτησαι βλεπούσης μου, καὶ βοηθεῖν ἡ δυστυχὴς οὐκ ἠδυνάμην· ἐπὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον πληγαὶ κατηνέχθησαν, ὧ θεοί· δοκῶ, τυφλὸς Θέρσανδρος ἦν. ἀλλὰ δέομαι, Κλειτοφῶν δέσποτα (δεσπότης γὰρ εἶ ψυχῆς τῆς ἐμῆς), ἀπόδος σεαυτὸν τήμερον πρῶτα καὶ ὕστατα· ἐμοὶ δὲ ἡμέραι τὸ βραχὺ τοῦτο πολλάι.
- 5.26.7 οὕτω μηκέτι Λευκίππην ἀπολέσειας, οὕτω μηκέτι μηδὲ ψευδῶς ἀποθάνοι. μὴ ἀτιμάσης τὸν ἔρωτα τὸν ἐμόν, δι' ὃν τὰ μέγιστα εὐτυχεῖς.
- 5.26.8 οὗτός σοι Λευκίππην ἀποδέδωκεν· εἰ γὰρ σου μὴ ἠράσθην ἐγώ, εἰ γὰρ σε μὴ ἐνταῦθα ἤγαγον, ἦν ἂν ἔτι σοι Λευκίππη νεκρά. εἰσίν, ὧ Κλειτοφῶν, καὶ Τύχης δωρεαί.
- 5.26.9 ἤδη τις θησαυρῷ περιτυχὼν τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως ἐτίμησε, βωμὸν ἤγειρε, θυσίαν προσήνεγκεν, ἐστεφάνωσε τὴν γῆν· σὺ δὲ παρ' ἐμοὶ θησαυρὸν ἔρωτος εὐρὼν ἀτιμάζεις τὰ εὐεργετήματα. νόμιζέ σοι τὸν Ἑρωτα δι' ἐμοῦ λέγειν· Ἐμοὶ χάρισαι τοῦτο, Κλειτοφῶν, τῷ σῷ μυσταγωγῷ· μὴ ἀμύητον Μελίτην ἀπέλθης καταλιπὼν· καὶ τὸ ταύτης ἐμόν ἐστι πῦρ.
- 5.26.10 ἄκουσον δὲ ὡς καὶ τᾶλλα μοι μέλει περὶ σοῦ. λυθήσῃ μὲν γὰρ ἄρτι τῶν δεσμῶν, κἄν Θερσάνδρῳ μὴ δοκῇ.
- 5.26.11 καταγωγῆς δὲ τεύξῃ τοσούτων ἡμερῶν, ὅσων ἐὰν θέλῃς, πρὸς ἐμόν σύντροφον. ἔωθεν δὲ καὶ τὴν Λευκίππην παρέσεσθαι προσδόκα· διανυκτερεύσειν γὰρ ἔλεγεν εἰς τὸν ἀγρὸν βοτανῶν ἔνεκεν χάριν, ὡς ἐν ὄψει τῆς σελήνης αὐτὰς ἀναλάβοι.
- 5.26.12 οὕτω γὰρ μου κατεγέλα· ἤτησα γὰρ φάρμακον παρ' αὐτῆς ὡς Θετταλῆς κατὰ σοῦ. τί γὰρ ἠδυνάμην ἔτι ποιεῖν ἀποτυγχάνουσα ἢ βοτάνας ζητεῖν καὶ φάρμακα; αὕτη γὰρ τῶν ἐν ἔρωτι δυστυχοῦντων ἡ καταφυγή. ὁ Θέρσανδρος, ὡς καὶ περὶ τούτου θαρρήσης, ἐξεπῆδησε πρὸς ἐταῖρον αὐτοῦ, ἐξανιστάμενος ἐμοὶ τῆς οἰκίας ὑπὸ ὀργῆς· δοκεῖ δ' ἔμοιγε θεός τις αὐτὸν ἐντεῦθεν ἐξεληλακέναι, ἵνα σου τὰ τελευταῖα ταῦτα δυνηθῶ τυχεῖν.
- 5.26.13 ἀλλὰ μοι σαυτὸν ἀπόδος." Ταῦτα φιλοσοφήσασα (διδάσκει γὰρ ὁ Ἑρως καὶ λόγους) ἔλυσεν τὰ δεσμὰ καὶ τὰς χεῖρας κατεφίλει καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τῇ καρδίᾳ προσέφερε καὶ εἶπεν· "Ὁρᾷς πῶς πεδᾷ καὶ πάλλῃ πυκνὸν παλμὸν ἀγωνίας γέμοντα καὶ ἐλπίδος, γένοιτο δὲ καὶ ἡδονῆς· καὶ ἔοικεν ἰκετεύειν σε τῷ πεδῆματι.
- 5.27.1

” ὥς οὖν με ἔλυσσε καὶ περιέβαλε κλαίουσα, ἔπαθόν τι ἀνθρώπινον καὶ ἀληθῶς ἐφοβήθην τὸν Ἔρωτα, μή μοι γένηται μήνιμα ἐκ τοῦ θεοῦ, καὶ ἄλλως ὅτι Λευκίππην ἀπειλήφειν, καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα τῆς Μελίτης ἀπαλλάττεσθαι ἔμελλον, καὶ ὅτι οὐδὲ γάμος ἔτι τὸ πραττόμενον ἦν, ἀλλὰ φάρμακον ὥσπερ ψυχῆς νοσοῦσης.

5.27.3 περιβαλλούσης οὖν ἡνιχόμην καὶ περιπλεκομένης πρὸς τὰς περιπλοκάς οὐκ ἀντέλεγον· καὶ ἐγένετο ὅσα ὁ Ἔρωσ ἤθελεν, οὔτε στρωμνῆς ἡμῶν δεηθέντων οὔτε ἄλλου τινὸς τῶν εἰς παρασκευὴν Ἀφροδισίων. αὐτουργὸς γὰρ ὁ Ἔρωσ καὶ αὐτοσχέδιος σοφιστὴς καὶ πάντα τόπον αὐτῷ τιθέμενος μυστήριον.

5.27.4 τὸ δ’ ἀπερίεργον εἰς Ἀφροδίτην ἥδιον μᾶλλον τοῦ πολυπράγμονος· αὐτοφυῆ γὰρ ἔχει τὴν ἡδονήν. Ἐπεὶ οὖν τὴν Μελίτην ἰασάμην, λέγω πρὸς αὐτήν· “Ἄλλ’ ὅπως μοι τῆς φυγῆς παράσχῃς τὴν ἀσφάλειαν καὶ τᾶλλα ὥς ὑπέσχου περὶ Λευκίππης.

6.1.1 ” “Μὴ φροντίσης,” εἶπε, “τοῦ γε κατ’ ἐκείνην μέρους, ἀλλ’ ἤδη νόμιζε Λευκίππην ἔχειν. σὺ δὲ ἔνδυθι τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐμήν καὶ κλέπτε τὸ πρόσωπον τῷ πέπλῳ. ἡγήσεται δέ σοι τῆς ἐπὶ τὰς θύρας ὁδοῦ Μελανθῷ· περιμενεῖ δέ σε καὶ νεανίσκος ἐπ’ αὐταῖς ταῖς θύραις, ᾧ προστεταγμένον ἐστὶν ἐξ ἐμοῦ κομίσαι σε εἰς τὴν οἰκίαν, οὗ καὶ Κλεινίαν καὶ Σάτυρον εὐρήσεις καὶ Λευκίππη σοι παρέσται.

6.1.2 ” ταῦτα ἅμα λέγουσα ἐσκεύασέ με ὥς ἑαυτὴν καὶ καταφιλοῦσα, “Ὡς εὐμορφότερος,” ἔφη, “παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ· τοιοῦτον Ἀχιλλέα ποτ’ ἐθεασάμην ἐν γραφῇ.

6.1.3 ἀλλὰ μοι, φίλτατε, σῶζοιο καὶ τὴν ἐσθῆτα ταύτην φύλαττε μνήμην· ἐμοὶ δὲ τὴν σὴν κατάλιπε, ὥς ἂν ἔχοιμι ἐνδυομένη σοι περικεχύσθαι.” δίδωσι δέ μοι καὶ χρυσοῦς ἑκατὸν καὶ καλεῖ τὴν Μελανθῷ· θεράπαινα δὲ ἦν αὕτη τῶν πιστῶν καὶ ἐφήδρευε ταῖς θύραις.

6.1.4 ὥς δὲ εἰσῆλθε, λέγει περὶ ἐμοῦ τὰ συγκείμενα καὶ κελεύει πάλιν ἀναστρέφειν πρὸς αὐτήν, ἐπειδὰν ἔξω γένωμαι θυρῶν. Ἐγὼ μὲν δὴ τοῦτον τὸν τρόπον ὑπεκδύομαι· καὶ ὁ φύλαξ τοῦ οἰκήματος ἀνεχώρησε, νομίσας τὴν δέσποιναν εἶναι, νευσάσης αὐτῷ τῆς Μελανθοῦς καὶ διὰ τῶν ἐρήμων τῆς οἰκίας ἐπὶ τινα θύραν οὐκ ἐν ὁδῷ κειμένην ἔρχομαι, καί με ὁ πρὸς τῆς Μελίτης ταύτῃ προστεταγμένος ἀπολαμβάνει.

6.2.2 ἀπελεύθερος δὲ αὐτὸς τῶν συμπεπλευκότων ἦν ἡμῖν καὶ ἄλλως ἐμοὶ κεχαρισμένος. ὥς δὲ ἀνέστρεψεν ἡ Μελανθῷ, καταλαμβάνει τὸν φρουρὸν ἄρτι ἐπικλείσαντα τὸ οἶκημα, καὶ ἀνοίγειν ἐκέλευεν αὐτίς. ὥς δὲ ἥνοιξε καὶ παρελθοῦσα ἐμήνυσε τῇ Μελίτῃ τὴν ἔξοδον τὴν ἐμήν, καλεῖ τὸν φύλακα.

6.2.3 κἀκεῖνος, ὥς τὸ εἶκός, θέαμα ἰδὼν παραδοξότατον τῆς κατὰ τὴν ἔλαφον ἀντὶ παρθένου παροιμίας, ἐξεπλάγη καὶ ἔστη σιωπῇ. λέγει οὖν πρὸς αὐτόν· “Οὐκ ἀπιστοῦσά σοι μὴ οὐκ ἐθελήσης ἀφεῖναι Κλειτοφῶντα ταύτης ἐδεήθην τῆς κλοπῆς, ἀλλ’ ἵνα σοι πρὸς Θέρσανδρον ἡ τῆς αἰτίας ἀπόλυσις ᾗ ὥς οὐ συνεγνωκότε.

6.2.5 χρυσοῖ δέ σοι οὗτοι δῶρον δέκα, δῶρον μὲν, ἂν ἐνταῦθα μένης, παρὰ Κλειτοφῶντος· ἐὰν δὲ νομίσης φυγεῖν βέλτιον, ἐφόδιον.” καὶ ὁ Πασίων (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ φύλακι), “Πάνυ,” ἔφη, “δέσποινα, τὸ σοὶ δοκοῦν κάμοι δοκεῖ καλῶς ἔχειν.” ἔδοξεν οὖν τῇ Μελίτῃ τὸ νῦν ἀναχωρεῖν, ὅταν δὲ ἐν καλῷ θῇται τὰ πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ γένηται τὰ τῆς ὀργῆς ἐν γαλήνῃ, τότε μετιέναι.

6.2.6 καὶ ὁ μὲν οὕτως ἔπραξεν. Ἐμοὶ δὲ ἡ συνήθης Τύχη πάλιν ἐπιτίθεται καὶ συντίθεται κατ’ ἐμοῦ δρᾶμα καινόν· ἐπάγει γάρ μοι τὸν Θέρσανδρον εὐθὺς παρελθόντα.

6.3.1

μεταπεισθεῖς γὰρ ὑπὸ τοῦ φίλου, πρὸς ὃν ὥχετο, μὴ ἀπόκοιτος γενέσθαι, δειπνήσας πάλιν ἀνέστρεφεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν. ἦν δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερομηνία καὶ μεθύοντων πάντα μεστά, ὥστε καὶ δι' ὅλης νυκτὸς τὴν ἀγορὰν ἅπασαν κατεῖχε πλῆθος ἀνθρώπων.

6.3.2 καὶ γὰρ μὲν ἐδόκουν τοῦτο μόνον εἶναι τὸ δεινόν· ἐλελήθει δὲ καὶ ἄλλο τεχθέν μοι χαλεπώτερον. ὁ γὰρ Σωσθένης ὁ τὴν Λευκίππην ἐωνημένος, ὃν ἡ Μελίτη τῆς τῶν ἀγρῶν ἐκέλευσεν ἀποστῆναι διοικήσεως, μαθὼν παρεῖναι τὸν δεσπότην τοὺς τε ἀγρούς οὐκέτι ἀφῆκε τὴν τε Μελίτην ἢ θελεν ἀμύνασθαι.

6.3.4 καὶ πρῶτον μὲν φθάσας καταμηνύει μου πρὸς τὸν Θέρσανδρον (ὁ γὰρ διαβαλὼν αὐτὸς ἦν), ἔπειτα καὶ περὶ Λευκίππης λέγει πάνυ πιθανῶς πλασάμενος. ἐπεὶ γὰρ αὐτὸς αὐτῆς ἀπεγνώκει τυχεῖν, μαστροπεύει πρὸς τὸν δεσπότην, ὡς ἂν αὐτὸν τῆς Μελίτης ἀπαγάγοι· “Κόρην ἐωνησάμην, ὧ δέσποτα, καλήν, ἀλλὰ χρῆμά τι κάλλους ἄπιστον· οὕτως αὐτὴν πιστεύσειας ἀκούων, ὡς ἰδὼν.

6.3.5 ταύτην ἐφύλαττόν σοι· καὶ γὰρ ἡκηκόειν ζῶντά σε, καὶ ἐπίστευον, ὅπερ ἦθελον. ἀλλ' οὐκ ἐξέφαινον, ἵνα τὴν δέσποιναν ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλάβοις καὶ μὴ σου καταγελᾷ μοιχὸς ἄτιμος καὶ ξένος. ἀφῆρηται δὲ ταύτην χθὲς ἡ δέσποινα καὶ ἔμελλεν ἀποπέμψειν· ἡ τύχη δὲ ἐτήρησέ σοι, ὥστε τοσοῦτον κάλλος λαβεῖν.

6.3.6 ἔστι δὲ νῦν ἐν τοῖς ἀγροῖς, οὐκ οἶδ' ὅπως πρὸς αὐτῆς ἀπεσταλμένη. πρὶν οὖν αὐθις ἐπανελθεῖν, εἰ θέλεις, κατακλείσας αὐτὴν φυλάξω σοι, ὡς ὑπὸ σοὶ γένοιτο.” Ἐπῆνεσεν ὁ Θέρσανδρος καὶ ἐκέλευσε τοῦτο ποιεῖν.

6.4.1 ἔρχεται δὲ σπουδῇ μάλα ὁ Σωσθένης εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ τὴν καλύβην ἐωρακώς, ἔνθα ἡ Λευκίππη διανυκτερεύειν ἔμελλε, δύο τῶν ἐργατῶν παραλαβὼν τοὺς μὲν κελεύει τὰς θεραπαινίδας, αἵπερ ἦσαν ἅμα τῇ Λευκίππῃ παροῦσαι, περιελεῖν δόλῳ καὶ καλεσαμένους ὅτι πορρωτάτῳ διατρίβειν ἔχοντας ἐφ' ὁμιλίᾳ· δύο δὲ ἄλλους διάγων, ὡς εἶδε τὴν Λευκίππην μόνην, εἰσπηδήσας καὶ τὸ στόμα ἐπισχὼν συναρπάζει καὶ κατὰ θάτερα τῆς τῶν θεραπαινίδων ἐκτροπῆς χωρεῖ, φέρων εἷς τι δωμάτιον ἀπόρρητον, καὶ καταθέμενος λέγει πρὸς αὐτήν· “Ἦκω σοι φέρων σωρὸν ἀγαθῶν· ἀλλ' ὅπως εὐτυχήσασα μὴ ἐπιλήσῃ μου.

6.4.3 μὴ γὰρ φοβηθῇς ταύτην τὴν ἄρπαγὴν, μηδὲ ἐπὶ κακῷ τῷ σῶ γεγονέναι δόξης· αὕτη γὰρ τὸν δεσπότην τὸν ἐμὸν ἐραστήν σοι προξενεῖ.” ἡ μὲν δὲ τῷ παραλόγῳ τῆς συμφορᾶς ἐκπλαγεῖσα ἐσιώπησεν· ὁ δὲ ἐπὶ τὸν Θέρσανδρον ἔρχεται καὶ λέγει τὰ πεπραγμένα. ἔτυχε δὲ ὁ Θέρσανδρος ἐπανιῶν εἰς τὴν οἰκίαν. τοῦ δὲ Σωσθένους αὐτῷ μηνύσαντος τὰ περὶ τῆς Λευκίππης καὶ κατατραγωδοῦντος αὐτῆς τὸ κάλλος, μεστὸς γενόμενος ἐκ τῶν εἰρημένων ὥσει κάλλους φαντάσματος, φύσει καλοῦ, παννυχίδος οὔσης καὶ ὄντων μεταξὺ τεσσάρων σταδίων ἐπὶ τοὺς ἀγρούς, ἡγεῖσθαι κελεύσας ἐπ' αὐτὴν χωρεῖν ἔμελλεν.

6.5.1 Ἐν τούτῳ δὲ ἐγὼ τὴν ἐσθῆτα τῆς Μελίτης εἶχον ἡμφιεσμένος· καὶ ἀπερισκέπτως ἐμπίπτω κατὰ πρόσωπον αὐτοῖς, καί με ὁ Σωσθένης πρῶτος γνωρίσας, “Ἀλλ' ἰδού,” φησὶν, “οὗτος ὁ μοιχὸς βακχεύων ἡμῖν ἔπεισι καὶ τῆς σῆς γυναικὸς ἔχων λάφυρα.” ὁ μὲν οὖν νεανίσκος ἔτυχε προηγούμενος καὶ προΐδων ἀποφεύγει, μὴ καιρὸν λαβὼν ὑπὸ δέους κάμοι προμηνῦσαι· ἐμὲ δὲ ἰδόντες συλλαμβάνουσι, καὶ ὁ Θέρσανδρος βοᾷ, καὶ πλῆθος τῶν παννυχιζόντων συνέρρεεν.

6.5.3 ἔτι μᾶλλον οὖν ὁ Θέρσανδρος ἐδεινοπάθει, ῥητὰ μὲν καὶ ἄρρητα βοῶν, τὸν μοιχόν, τὸν λωποδύτην· ἄγει δὲ με εἰς τὸ δεσμωτήριον καὶ παραδίδωσιν, ἔγκλημα μοιχείας ἐπιφέρων. ἐμὲ δὲ ἐλύπει τούτων μὲν οὐδέν, οὔτε ἡ τῶν δεσμῶν ὕβρις, οὔτε ἡ τῶν λόγων αἰκία· καὶ γὰρ ἐθάρρουν τῷ λόγῳ περιέσεσθαι μὴ μοιχὸς εἶναι, γῆμαι δὲ ἐμφανῶς.

6.5.4 δέος δὲ με περὶ τῆς Λευκίππης εἶχεν, οὐπω σαφῶς αὐτὴν ἀπολαβόντα. ψυχὰι δὲ πεφύκασιν μάντιες τῶν κακῶν, ἐπεὶ τῶν γε ἀγαθῶν ἤκιστα ἐκ μαντείας εὐτυχοῦμεν.

- 6.5.5 οὐδὲν οὖν ὑγιὲς ἐνενόουν περὶ τῆς Λευκίππης, ἀλλ' ἦν ὑποπτά μοι πάντα καὶ μετὰ δείματος. ἐγὼ μὲν οὖν οὕτως εἶχον τὴν ψυχὴν κακῶς. Ὁ δὲ Θέρσανδρος ἐμβαλὼν με εἰς τὸ δεσμοκτήριον, ὡς εἶχεν ὀρμῆς ἐπὶ τὴν Λευκίππην ἵεται.
- 6.6.1 ὡς δὲ παρῆσαν ἐπὶ τὸ δωμάτιον, καταλαμβάνουσιν αὐτὴν χαμαὶ κειμένην, ἐν νῶ καθεστηκυῖαν ὦν ἔτυχεν ὁ Σωσθένης εἰπὼν, ἐμφαίνουσιν τοῖς προσώποις λύπην ὁμοῦ καὶ δέος. ὁ γὰρ νοῦς οὐ μοι δοκεῖ λελέχθαι καλῶς ἀόρατος εἶναι τὸ παράπαν· φαίνεται γὰρ ἀκριβῶς ὡς ἐν κατόπτρῳ τῷ προσώπῳ.
- 6.6.2 ἡσθεῖς τε γὰρ ἐξέλαμψε τοῖς ὀφθαλμοῖς εἰκόνα χαρᾶς καὶ ἀνιαθεῖς συνέστειλε τὸ πρόσωπον εἰς τὴν ὄψιν τῆς συμφορᾶς. ὡς οὖν ἤκουσεν ἡ Λευκίππη ἀνοιγομένων τῶν θυρῶν, ἦν δὲ ἔνδον λύχνος, ἀνανεύσασα μικρὸν αὐθις τοὺς ὀφθαλμοὺς κατέβαλεν.
- 6.6.3 ἰδὼν δὲ ὁ Θέρσανδρος τὸ κάλλος ἐκ παραδρομῆς, ὡς ἀρπαζομένης ἀστραπῆς (μάλιστα γὰρ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κάθεται τὸ κάλλος) ἀφῆκε τὴν ψυχὴν ἐπ' αὐτὴν καὶ εἰστήκει τῇ θέᾳ δεδεμένος, ἐπιτηρῶν πότε αὐθις ἀναβλέψει πρὸς αὐτόν. ὡς δὲ ἔνευσεν εἰς τὴν γῆν, λέγει· “Τί κάτω βλέπεις, γύναι; τί δέ σου τὸ κάλλος τῶν ὀφθαλμῶν εἰς γῆν καταρρεῖ; ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μᾶλλον ῥέετω τοὺς ἐμούς.
- 6.6.4 ” Ἡ δὲ ὡς ἤκουσεν, ἐπλήσθη δακρύων, καὶ εἶχεν αὐτῆς ἴδιον κάλλος καὶ τὰ δάκρυα.
- 6.7.1 δάκρυον γὰρ ὀφθαλμὸν ἀνίστησι καὶ ποιεῖ προπετέστερον. κἂν μὲν ἄμορφος ἦ καὶ ἄγροικος, προστίθῃσιν εἰς δυσμορφίαν· ἐὰν δὲ ἡδὺς καὶ τοῦ μέλανος ἔχων τὴν βαφὴν ἡρέμα τῷ λευκῷ στεφανούμενος, ὅταν τοῖς δάκρυσιν ὑγρανθῇ, ἔοικε πηγῆς ἐγκύμονι μαζῷ. χεομένης δὲ τῆς τῶν δακρύων ἄλμης περὶ τὸν κύκλον, τὸ μὲν πιαίνεται, τὸ δὲ μέλαν πορφύρεται, καὶ ἔστιν ὅμοιον τὸ μὲν ἰώ, τὸ δὲ ναρκίσσῳ· τὰ δὲ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν ἔνδον εἰλούμενα γελᾷ.
- 6.7.3 τοιαῦτα Λευκίππης ἦν τὰ δάκρυα, αὐτὴν τὴν λύπην εἰς κάλλος νενικηκότα· εἰ δὲ ἡδύνατο παγῆναι πεσόντα, καινὸν ἂν εἶχεν ἡλεκτρον ἢ γῆ. ὁ δὲ Θέρσανδρος ἰδὼν πρὸς μὲν τὸ κάλλος ἐκεχῆναι, πρὸς δὲ τὴν λύπην ἐξεμεμήναι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων ἐγκύους εἶχεν. ἔστι μὲν γὰρ φύσει δάκρυον ἐπαγωγότατον ἐλέου τοῖς ὀρώσι· τὸ δὲ τῶν γυναικῶν μᾶλλον, ὅσῳ θαλερώτερον, τοσοῦτω καὶ γοητότερον.
- 6.7.4 ἐὰν δὲ ἡ δακρύνουσα ἦ καὶ καλὴ καὶ ὁ θεατὴς ἐραστής, οὐδ' ὀφθαλμὸς ἀτρεμεῖ, ἀλλὰ τὸ δακρύνον ἐμιμήσατο. ἐπειδὴ γὰρ εἰς τὰ ὅμματα τῶν καλῶν τὸ κάλλος κάθεται, ῥέον ἐκεῖθεν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ὀρώντων ἴσταται καὶ τῶν δακρύων τὴν πηγὴν συνεφέλκεται.
- 6.7.5 ὁ δὲ ἐραστής δεξάμενος ἄμφω τὸ μὲν κάλλος εἰς τὴν ψυχὴν ἥρπασε, τὸ δὲ δάκρυον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐτήρησεν, ὁραθῆναι δὲ εὐχεται, καὶ ἀποψήσασθαι δυνάμενος οὐκ ἐθέλει, ἀλλὰ τὸ δάκρυον ὡς δύναται κατέχει καὶ φοβεῖται μὴ πρὸ καιροῦ φύγῃ. ὁ δὲ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν κίνησιν ἐπέχει, μὴ πρὶν τὸ ἐρώμενον ἰδεῖν ταχὺ θελήσῃ πεσεῖν· μαρτυρίαν γὰρ ταύτην νενόμικεν ὅτι καὶ φιλεῖ.
- 6.7.7 τοιοῦτό τι καὶ τῷ Θερσάνδρῳ συμβεβήκει· ἐδάκρυε γὰρ πρὸς ἐπίδειξιν, παθὼν μὲν τι, κατὰ τὸ εἶκός, ἀνθρώπινον, καλλωπιζόμενος δὲ πρὸς τὴν Λευκίππην, ὡς διὰ τοῦτο δεδακρυμένος, ὅτι κἀκεῖνη δακρύει. λέγει οὖν πρὸς τὸν Σωσθένην προσκύψας· “Νῦν μὲν αὐτὴν θεράπευσον· ὀρᾶς γὰρ ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπεκστήσομαι καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχληρὸς εἶην.
- 6.7.8 ὅταν δὲ ἡμερώτερον διατεθῇ, τότε αὐτῇ διαλεχθήσομαι. σὺ δέ, ὦ γύναι, θάρσει· ταχὺ γάρ σου ταῦτα τὰ δάκρυα ἰάσομαι.
- 6.7.9 ” εἶτα πρὸς τὸν Σωσθένην πάλιν, ἐξιών, “Ὅπως εἴπῃς τὰ εἰκότα περὶ ἐμοῦ· ἔωθεν δὲ ἦκε πρὸς με κατορθώσας,” ἔφη. ἐπὶ τούτοις ἀπηλλάττετο. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐπράττετο, ἔτυχεν ἐπὶ τὴν

Λευκίππην μετὰ τὴν πρὸς με ὁμιλίαν εὐθὺς εἰς τοὺς ἀγροὺς τὴν Μελίτην νεανίσκον ἀποστείλασαν, ἐπείγειν αὐτὴν εἰς τὴν ἐπάνοδον, μηδὲν ἔτι δεομένην φαρμάκων.

- 6.8.2 ὥς οὖν ἦκεν οὗτος εἰς τοὺς ἀγροὺς, καταλαμβάνει τὰς θεραπαίνidas ζητούσας τὴν Λευκίππην καὶ πάνυ τεταραγμένας· ὥς δὲ οὐκ ἦν οὐδαμοῦ, δρόμῳ φθάσας ἀπήγγειλε τὸ συμβάν. ἡ δὲ ὥς ἤκουσε τὰ περὶ ἑμοῦ, ὥς εἶπεν εἰς τὸ δεσποτήριον ἐμβληθεῖς, εἶτα περὶ τῆς Λευκίππης, ὥς ἀφανὴς ἐγένετο, νέφος αὐτῇ κατεχύθη λύπης.
- 6.8.4 καὶ τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ εἶχεν εὐρεῖν, ὑπενόει δὲ τὸν Σωσθένην. βουλομένη δὲ φανεράν αὐτῆς ζήτησιν ποιήσασθαι διὰ τοῦ Θερσάνδρου, τέχνην λόγων ἐπενόησεν, ἥτις μεμιγμένην εἶχε τῷ σοφίσματι τὴν ἀλήθειαν. Ἐπεὶ γὰρ ὁ Θέρσανδρος εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν ἐβόα πάλιν, “Τὸν μοιχὸν ἐξέκλειψας σύ, τῶν δεσμῶν ἐξέλυσας καὶ τῆς οἰκίας ἐξαπέστειλας· σὸν τὸ ἔργον.
- 6.9.1 τί οὖν οὐκ ἠκολούθεις αὐτῷ; τί δὲ ἐνταῦθα μένεις; ἀλλ’ οὐκ ἄπει πρὸς τὸν ἐρώμενον, ἵνα αὐτὸν ἴδῃς στερροτέροις δεσμοῖς δεδεμένον;” ἡ Μελίτη, “Ποῖον μοιχόν;” ἔφη. “τί πάσχεις; εἰ γὰρ θέλεις, τὴν μανίαν ἀφείς, ἀκοῦσαι τὸ πᾶν, μαθήσῃ ῥαδίως τὴν ἀλήθειαν. ἐν οὖν σου δέομαι· γενοῦ μοι δικαστὴς ἴσος, καὶ καθάρας μὲν σου τὰ ὦτα τῆς διαβολῆς, ἐκβαλὼν δὲ τῆς καρδίας τὴν ὀργήν, τὸν δὲ λογισμὸν ἐπιστήσας κριτὴν ἀκέραιον, ἄκουσον.
- 6.9.2 ὁ νεανίσκος οὗτος οὔτε μοιχὸς ἦν ἐμὸς οὔτε ἀνὴρ. ἀλλὰ τὸ μὲν γένος ἀπὸ Φοινίκης, Τυρίων οὐδενὸς δεύτερος. ἔπλευσε δὲ καὶ αὐτὸς οὐκ εὐτυχῶς, ἀλλὰ πᾶς ὁ φόρτος αὐτοῦ γέγονε τῆς θαλάσσης. ἀκούσασα τὴν τύχην ἠλέησα καὶ ἀνεμνήσθην σου καὶ παρέσχον ἐστίαν, ‘Τάχα,’ λέγουσα, ‘καὶ Θέρσανδρος οὕτω που πλανᾶται· τάχα,’ λέγουσα, ‘τίς κἀκεῖνον ἐλεήσει γυνή.
- 6.9.3 εἰ δὲ τῷ ὄντι τέθνηκε κατὰ θάλατταν, ὥς ἡ φήμη λέγει, φέρε πάντα τιμῶμεν <ὡς> αὐτοῦ τὰ ναυάγια· πόσους καὶ ἄλλους ἔθρεψα νεναυαγηκότας; πόσους ἔθαψα τῆς θαλάσσης νεκρούς, εἰ ζύλον ἐκ ναυαγίας τῇ γῇ προσπεσὸν ἐλάμβανον, ‘Τάχα,’ λέγουσα, ‘Θέρσανδρος ἐπὶ ταύτης τῆς νηὸς ἔπλει;’ εἰς δὴ καὶ οὗτος ἦν τῶν ἐκ τῆς θαλάσσης σωζομένων ἔσχατος· ἐχαρίζομην σοὶ τιμῶσα τοῦτον.
- 6.9.5 ἔπλευσεν ὥσπερ σύ· ἐτίμων, φίλτατε, τῆς <σῆς> συμφορᾶς τὴν εἰκόνα. πῶς οὖν ἐνταῦθα συνεπηγόμην; ὁ λόγος ἀληθής. ἔτυχε μὲν πενθῶν γυναῖκα, ἡ δ’ ἄρα ἐλάνθανεν οὐκ ἀποθανοῦσα.
- 6.9.6 τοῦτό τις αὐτῷ καταγορεύει καὶ ὥς ἐνταῦθα εἶπεν παρά τινι τῶν ἡμετέρων ἐπιτρόπων· Σωσθένην δὲ ἔλεγε. καὶ οὕτως εἶχε· τὴν γὰρ ἄνθρωπον ἤκοντες εὖρομεν. διὰ τοῦτο ἠκολούθησέ μοι.
- 6.9.7 ἔχεις τὸν Σωσθένην, πάρεστιν ἡ γυνὴ κατὰ τοὺς ἀγροὺς. ἐξέτασον τῶν λεχθέντων ἕκαστον. εἴ τι ἐψευδάμην, μεμοίχευμαι.” Ταῦτα δὲ ἔλεγε, προσποιησαμένη τὸν ἀφανισμόν τῆς Λευκίππης μὴ ἐγνωσκέναι, ταμειυσαμένη αὐθις, εἰ ζητήσει ὁ Θέρσανδρος εὐρεῖν τὴν ἀλήθειαν, τὰς θεραπαίνας ἀγαγεῖν, αἷς συναπελθοῦσα ἔτυχεν, ἂν <μὴ> παραγένηται περὶ τὴν ἔω, λεγούσας, ὅπερ ἦν, οὐδαμοῦ φαίνεσθαι τὴν κόρην· οὕτω γὰρ αὐτῇ ἦν ἐγκεῖσθαι πρὸς τὴν ζήτησιν φανερώς, ὥς καὶ τὸν Θέρσανδρον ἐπαναγκάσαι.
- 6.10.2 ταῦτα οὖν ὑποκριναμένη πιθανῶς κἀκεῖνα προσετίθει· “Πίστευσον, ἄνερ· οὐδέν μου, φίλτατε, παρὰ τὸν τῆς συμβιώσεως κατέγνωκας χρόνον· μηδὲ νῦν τοιοῦτον ὑπολάβοις. ἡ δὲ φήμη διαπεφοίτηκεν ἐκ τῆς εἰς τὸν νεανίσκον τιμῆς, οὐκ εἰδότες τῶν πολλῶν τὴν αἰτίαν τῆς κοινωνίας.
- 6.10.3 καὶ γὰρ σὺ φήμη τέθνηκας. Φήμη δὲ καὶ Διαβολὴ δύο συγγενῇ κακά· θυγάτηρ ἡ Φήμη τῆς Διαβολῆς.
- 6.10.4 καὶ ἔστι μὲν ἡ Διαβολὴ μαχαίρας ὀξυτέρα, πυρὸς σφοδροτέρα, Σειρήνων πιθανωτέρα, ἡ δὲ Φήμη ὕδατος ὑγροτέρα, πνεύματος δρομικωτέρα, πτερῶν ταχύτερα. ὅταν οὖν ἡ Διαβολὴ

- τοξεύση τὸν λόγον, ὁ μὲν δίκην βέλους ἐξίπταται καὶ τιτρώσκει μὴ παρόντα καθ' οὗ πέμπεται· ὁ δὲ ἀκούων ταχὺ πείθεται, καὶ ὀργῆς αὐτῷ πῦρ ἐξάπτεται, καὶ ἐπὶ τὸν βληθέντα μαίνεται.
- 6.10.5 τεχθεῖσα δὲ ἡ Φήμη τῷ τοξεύματι ῥεῖ μὲν εὐθὺς πολλὴ καὶ ἐπικλύζει τὰ ὦτα τῶν ἐντυχόντων, διαπνεῖ δὲ ἐπὶ πλεῖστον καταιγίζουσα τῷ τοῦ λόγου πνεύματι καὶ ἐξίπταται κουφιζομένη τῷ τῆς γλώττης πτερῷ. ταῦτά με τὰ δύο πολεμεῖ· ταῦτά σου τὴν ψυχὴν κατέλαβε καὶ ἀπέκλεισέ μου τοῖς λόγοις τῶν ὧτων σου τὰς θύρας.
- 6.10.6 ” Ἄμα λέγουσα χειρὸς τε ἔθιγε καὶ καταφιλεῖν ἤθελεν.
- 6.11.1 ἐγεγόνει δὲ ἡμερώτερος, καὶ αὐτὸν ἔσαινε τῶν λεγομένων τὸ πιθανόν, καὶ τὸ τῆς Λευκίπης σύμφωνον τῷ λόγῳ τοῦ Σωσθένους μέρος τῆς ὑπονοίας μετέφερεν. οὐ μέντοι τέλεον ἐπίστευσε· ζηλοτυπία γὰρ ἅπαξ ἐμπεσοῦσα ψυχῇ δυσέκλειπτόν ἐστιν. ἐθορυβήθη οὖν ὅτι τὴν κόρην ἤκουσεν εἶναί μου γυναῖκα, ὥστε ἐμίσει με μᾶλλον.
- 6.11.2 τότε μὲν οὖν εἰπὼν ἐξετάσειν περὶ τῶν εἰρημένων, κοιμησόμενος ὥχεται καθ' αὐτόν. ἡ δὲ Μελίτη κακῶς εἶχε τὴν ψυχὴν, ὡς ἐκπεσοῦσα πρὸς με τῆς ὑποσχέσεως. ὁ δὲ Σωσθένης παραπέμψας μέχρι τινὸς τὸν Θέρσανδρον καὶ καθυποσχόμενος περὶ τῆς Λευκίπης, αὐθις ἀναστρέφει πρὸς αὐτὴν καὶ σχηματίσας τὸ πρόσωπον εἰς ἡδονήν, “Κατωρθώσαμεν,” εἶπεν, “ὦ Λάκαινα.
- 6.11.3 Θέρσανδρος ἔρᾳ σου καὶ μαίνεται, ὥστε τάχα καὶ γυναῖκα ποιήσεται σε. τὸ δὲ κατόρθωμα τοῦτο ἐμόν. ἐγὼ γὰρ σου πρὸς αὐτὸν περὶ τοῦ κάλλους πολλὰ ἑτεραυευσάμην καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ φαντασίας ἐγέμισα.
- 6.11.4 τί κλαίεις; ἀνάστηθι, καὶ θῦε ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασιν Ἀφροδίτῃ· μνημόνευε δὲ κάμοῦ.” Καὶ ἡ Λευκίππη, “Τοιαῦτά σοι,” ἔφη, “γένοιτο εὐτυχήματα, οἷά μοι κομίζων πάρει.
- 6.12.1 ” ὁ δὲ Σωσθένης τὴν εἰρωνεῖαν οὐ συνείς, ἀλλὰ νομίζων αὐτὴν τῷ ὄντι λέγειν, φιλοφρονούμενος προσετίθει· “Βούλομαι δέ σοι καὶ τὸν Θέρσανδρον ὅστις ἐστὶν εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον ἡσθεῖης. Μελίτης μὲν ἀνὴρ, ἦν εἶδες ἐν τοῖς ἀγροῖς· γένει δὲ πρῶτος ἀπάντων τῶν Ἰώνων· πλοῦτος μείζων τοῦ γένους, ὑπὲρ τὸν πλοῦτον ἢ χρηστότης· τὴν δὲ ἡλικίαν οἷός ἐστιν εἶδες, ὅτι νέος καὶ καλός, ὃ μάλιστα τέρπει γυναῖκα.
- 6.12.2 ” πρὸς τοῦτο οὐχ ὑπήνεγκεν ἡ Λευκίππη ληροῦντα τὸν Σωσθένην, ἀλλ'· “ὦ κακὸν σὺ θηρίον, μέχρι τίνος <μοι> μιαίνεις τὰ ὦτα; τί ἐμοὶ καὶ Θερσάνδρῳ κοινόν; καλὸς ἔστω Μελίτη καὶ πλούσιος τῇ πόλει, χρηστός τε καὶ μεγαλόψυχος τοῖς δεομένοις· ἐμοὶ δὲ οὐδὲν μέλει τούτων, εἴτε ἐστὶ καὶ Κόδρου εὐγενέστερος εἴτε Κροίσου πλουσιώτερος.
- 6.12.5 τί μοι καταλέγεις σωρὸν ἀλλοτρίων ἐγκωμίων; τότε ἐπαινέσω Θέρσανδρον ὡς ἄνδρα ἀγαθόν, ὅταν εἰς τὰς ἀλλοτρίας μὴ ἐνυβρίζη γυναῖκας.” Καὶ ὁ Σωσθένης σπουδάσας εἶπε· “Παίζεις;” “Ποῖ παίζω;” ἔφη· “ἔα με, ἄνθρωπε, μετὰ τῆς ἐμαυτῆς συντρίβεσθαι τύχης καὶ τοῦ κατέχοντός με δαίμονος· οἶδα γὰρ οὐσα ἐν πειρατηρίῳ.
- 6.13.1 ” “Δοκεῖς μοι,” ἔφη, “μαίνεσθαι μανίαν ἀνήκεστον. πειρατήριον ταῦτα εἶναί σοι δοκεῖ, πλοῦτος καὶ γάμος καὶ τρυφή, ἄνδρα τοιοῦτον λαβούσῃ παρὰ τῆς Τύχης, ὃν οὕτω φιλοῦσιν οἱ θεοί, ὡς αὐτὸν καὶ ἐκ μέσων τῶν τοῦ θανάτου πυλῶν ἀγαγεῖν;” εἵτα κατέλεγε τὴν ναυαγίαν, ἐκθειάζων ὡς ἐσώθη, καὶ τερατευόμενος ὑπὲρ τὸν δελφῖνα τὸν Ἀρίονος.
- 6.13.3 ὡς δ' οὐδὲν ἡ Λευκίππη οὐκέτι μυθολογοῦντα πρὸς αὐτὸν εἶπε, “Σκέψαι,” ἔφη, “κατὰ σοῦ τί ἄμεινον, καὶ ὅπως μὴδὲν τούτων πρὸς Θέρσανδρον ἐρεῖς, μὴ παροξύνῃς χρηστὸν ἄνδρα· ὀργισθεὶς γὰρ ἀφόρητός ἐστι. χρηστότης γὰρ τυγχάνουσα μὲν χάριτος ἔτι μᾶλλον αὖξεται, προπηλακισθεῖσα δὲ εἰς ὀργὴν ἐρεθίζεται.
- 6.13.4

- τὸ γὰρ περιττὸν εἰς φιланθρωπίαν ἴσον ἔχει τὸν θυμὸν εἰς τιμωρίαν.” τὰ μὲν δὴ κατὰ Λευκίππην εἶχεν οὕτως. Κλεινίας δὲ καὶ ὁ Σάτυρος πυθόμενοι με ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ καθεῖρχθαι (διηγέλλει γὰρ πρὸς αὐτοὺς ἡ Μελίτη) τῆς νυκτὸς εὐθὺς ἐπὶ τὸ οἶκημα σπουδῇ παρήσαν.
- 6.14.1 καὶ ἤθελον μὲν αὐτοῦ καταμεῖναι σὺν ἐμοί, ὁ δὲ ἐπὶ τῶν δεσμῶν οὐκ ἐπέτρεπεν, ἀλλ’ ἐκέλευεν ἀπαλλάττεσθαι αὐτοὺς τὴν ταχίστην. ὁ μὲν δὴ τούτους ἀπήλασεν ἄκοντας, ἐγὼ δὲ ἐντειλάμενος αὐτοῖς περὶ τῆς Λευκίππης, εἰ παραγένοιτο, περὶ τὴν ἔω σπουδῇ πρὸς με ἦκειν, καὶ τὰς τῆς Μελίτης διηγησάμενος ὑποσχέσεις, τὴν ψυχὴν εἶχον ἐπὶ τρυτάνης ἐλπίδος καὶ φόβου, καὶ ἐφοβεῖτό μου τὸ ἐλπίζον καὶ ἥλπιζε τὸ φοβούμενον.
- 6.15.1 Ἡμέρας δὲ γενομένης, ὁ μὲν Σωσθένης ἐπὶ τὸν Θέρσανδρον ἔσπευδεν, οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Σάτυρον ἐπ’ ἐμέ. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Θέρσανδρος τὸν Σωσθένην, ἐπυνθάνετο πῶς ἔχει τὰ κατὰ τὴν κόρην εἰς πειθὸν πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ τὸν μὲν ὄντα λόγον οὐ λέγει, σοφίζεται δέ τι μάλα πιθανῶς.
- 6.15.2 “Ἀρνεῖται μὲν γάρ,” εἶπεν· “οὐ μὴν ἡγοῦμαι τὴν ἄρνησιν αὐτῆς οὕτως ἔχειν ἀπλῶς, ἀλλ’ ὑπονοεῖν μοι δοκεῖ σε χρησάμενον ἅπαξ ἀφήσειν, καὶ ὀκνεῖ τὴν ὕβριν.” “Ἀλλὰ τούτου γε εἵνεκεν,” εἶπεν ὁ Θέρσανδρος, “θαρρεῖτω.
- 6.15.3 τὸ γὰρ ἐμὸν οὕτως ἔχει πρὸς αὐτήν, ὡς ἀθάνατον εἶναι. ἐν δὲ μόνον φοβοῦμαι καὶ ἐπείγομαι μαθεῖν περὶ τῆς κόρης, εἰ τῷ ὄντι γυνὴ τυγχάνει τοῦ νεανίσκου γενομένη, ὡς ἡ Μελίτη μοι διηγῆσατο.” ταῦτα διαλεγόμενοι παρήσαν ἐπὶ τὸ τῆς Λευκίππης δωμάτιον.
- 6.15.4 ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο τῶν θυρῶν, ἀκούουσιν αὐτῆς ποτνωμένης, ἔστησαν οὖν ἀποφρητὶ κατόπιν τῶν θυρῶν. “Οἴμοι, Κλειτοφῶν” (τοῦτο γὰρ ἔλεγε πολλάκις), “οὐκ οἶδας ποῦ γέγονα καὶ ποῦ καθεῖργμαι, οὐδὲ γὰρ ἐγὼ τίς σέ κατέχει τύχη, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἄγνοιαν δυστυχοῦμεν.
- 6.16.2 ἄρα μὴ σε κατέλαβε Θέρσανδρος ἐπὶ τῆς οἰκίας; ἄρα μὴ καὶ σύ τι πέπονθας ὑβριστικόν; πολλάκις ἠθέλησα πυθέσθαι παρὰ τοῦ Σωσθένους, ἀλλ’ οὐκ εἶχον ὅπως πύθωμαι. εἰ μὲν ὡς περὶ ἀνδρὸς ἐμαυτῆς, ἐφοβούμην μή τί σοι κινήσω κακόν, παροξύνασα Θέρσανδρον ἐπὶ σέ. εἰ δὲ ὡς περὶ ξένου τινός, ὑπόνοια καὶ τοῦτο ἦν· τί γὰρ μέλει γυναικὶ περὶ τῶν οὐχ ἑαυτῆς; ποσάκις ἐμαυτὴν ἐβιασάμην, ἀλλ’ οὐκ ἔπειθον τὴν γλῶσσαν εἰπεῖν· ἀλλὰ ταῦτα μόνον ἔλεγον· “Ἄνερ Κλειτοφῶν, Λευκίππης μόνης ἄνερ, πιστὲ καὶ βέβαιε, ὃν οὐδὲ συγκαθεύδουσα πέπεικεν ἄλλη γυνή, κἂν ἡ ἄστοργος ἐγὼ πεπίστευκα· μετὰ τοσοῦτον ἰδοῦσά σε χρόνον ἐν τοῖς ἀγροῖς οὐ κατεφίλησα.
- 6.16.4 ‘ νῦν οὖν ἂν Θέρσανδρος ἔλθῃ πυνθανόμενος, τί πρὸς αὐτὸν εἶπω; ἄρα ἀποκαλύψασα τοῦ δράματος τὴν ὑπόκρισιν διηγῆσομαι τὴν ἀλήθειαν; μὴ με νομίσης ἀνδράποδον εἶναι, Θέρσανδρε. στρατηγοῦ θυγάτηρ εἰμὶ Βυζαντίων, πρώτου Τυρίων γυνή· οὐκ εἰμὶ Θετταλή· οὐ καλοῦμαι Λάκαινα.
- 6.16.5 ὕβρις αὕτη ἐστὶ πειρατικὴ· λελήστευμαι καὶ τοῦνομα. ἀνὴρ μοι Κλειτοφῶν, πατρίς Βυζάντιον, Σώστρατος πατήρ, μήτηρ Πάνθεια.
- 6.16.6 ‘ ἀλλ’ οὐδὲ πιστεύσεις ἐμοὶ λεγούσῃ. φοβοῦμαι δὲ καὶ ἐὰν πιστεύσης περὶ Κλειτοφῶντος, μὴ τὸ ἄκαιρόν μου τῆς ἐλευθερίας τὸν φίλτατον ἀπολέσῃ. φέρε πάλιν ἐνδύσωμαί μου τὸ δρᾶμα· φέρε περιθῶμαι τὴν Λάκαιναν.” Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θέρσανδρος μικρὸν ἀναχωρήσας λέγει πρὸς τὸν Σωσθένην· “Ἦκουσας ἀπίστων ῥημάτων, γεμόντων ἔρωτος; ὅσα εἶπεν· ὅσα ὠδύρατο· ὅτι ἑαυτὴν κατεμέμψατο.
- 6.17.1 ὁ μοιχὸς μου κρατεῖ πανταχοῦ· δοκῶ, ὁ ληστής καὶ φαρμακεὺς ἐστὶ. Μελίτη φιλεῖ, Λευκίππη φιλεῖ.
- 6.17.2 ὄφελον, ὦ Ζεῦ, γενέσθαι Κλειτοφῶν.” “Ἀλλ’ οὐ μαλακιστέον,” ὁ Σωσθένης ἔφη, “δέσποτα, πρὸς τὸ ἔργον, ἀλλ’ ἐπὶ τὴν κόρην ἰτέον αὐτήν. καὶ γὰρ ἂν νῦν ἐρᾷ τοῦ καταράτου τούτου μοιχοῦ,

μέχρι μὲν αὐτὸν οἶδε μόνον καὶ οὐ κοινοῖν ἑτέρῳ, βόσκει τὴν ψυχὴν ἐπ' αὐτόν· ἂν δ' ἅπαξ ἐς ταῦτόν ἔλθῃς (πολλῶ <γὰρ> διαφέρεις ἐκείνου εἰς εὐμορφίαν) ἐπιλήσεται τέλεον αὐτοῦ.

- 6.17.4 παλαιὸν γὰρ ἔρωτα μαραίνει νέος ἔρως· γυνὴ δὲ μάλιστα τὸ παρὸν φιλεῖ, τοῦ δὲ ἀπόντος, ἕως καινὸν οὐχ εὖρε, μνημονεύει· προσλαβοῦσα δὲ ἕτερον, τὸν πρότερον τῆς ψυχῆς ἀπῆλειψε.” ταῦτα ἀκούσας ὁ Θέρσανδρος ἠγέρθη.
- 6.17.5 λόγος γὰρ ἐλπίδος εἰς τὸ τυχεῖν ἔρωτος ἐς πειθῶ ῥάδιος· τὸ γὰρ ἐπιθυμοῦν, σύμμαχον ὃ θέλει λαβόν, ἐγείρει τὴν ἐλπίδα. Διαλιπὼν οὖν ὀλίγον ἐφ' οἷς πρὸς αὐτὴν ἐλάλησεν ἡ Λευκίππη, ὥς μὴ δοκοίη τι κατακοῦσαι τῶν ὑπ' αὐτῆς εἰρημένων, εἰσέρχεται σχηματίζας αὐτὸν εἰς τὸ εὐαγωγότερον πρὸς θεάν, ὥς ᾤετο.
- 6.18.1 ἐπεὶ δὲ εἶδε τὴν Λευκίππην, ἀνεφλέγη τὴν ψυχὴν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ τότε καλλίων γεγενῆσθαι. Θρέψας γὰρ ὅλης τῆς νυκτὸς τὸ πῦρ, ὅσον χρόνον ἀπελείφθη τῆς κόρης, ἀνεζωπύρησεν ἐξαίφνης ὕλην λαβὼν εἰς τὴν φλόγα τὴν θεάν, καὶ μικροῦ μὲν προσπεσὼν περιεχύθη τῇ κόρῃ.
- 6.18.2 καρτερήσας δ' οὖν καὶ παρακαθίσας διελέγετο, ἄλλοτε ἄλλα ῥήματα συνάπτων οὐκ ἔχοντα νοῦν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἐρώντες, ὅταν πρὸς τὰς ἐρωμένας ζητήσωσι λαλεῖν· οὐ γὰρ ἐπιστήσαντες τὸν λογισμὸν τοῖς λόγοις, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν εἰς τὸ ἐρώμενον ἔχοντες, τῇ γλώττῃ μόνον χωρὶς ἡνιόχου τοῦ λογισμοῦ λαλοῦσιν.
- 6.18.4 ἅμα οὖν συνδιαλεγόμενος καὶ ἐπιθεὶς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ περιέβαλεν ὥς μέλλων φιλήσειν. ἡ δὲ προῖδοῦσα τῆς χειρὸς τὴν ὁδὸν νεύει κάτω καὶ εἰς τὸν κόλπον κατεδύετο. ὁ δὲ οὐδὲν ἤττον περιβαλὼν ἀνέλκειν τὸ πρόσωπον ἐβιάζετο· ἡ δὲ ἀντικατεδύετο καὶ ἔκρυπτε τὰ φιλήματα.
- 6.18.5 ὥς δὲ χρόνος ἐγένετο τῇ τῆς χειρὸς πάλῃ, φιλονεικία λαμβάνει τὸν Θέρσανδρον ἐρωτική, καὶ τὴν μὲν λαιὰν ὑποβάλλει τῷ προσώπῳ κάτω, τῇ δὲ δεξιᾷ τῆς κόμης λαβόμενος, τῇ μὲν εἵλκεν εἰς τοῦπίσω, τῇ δὲ εἰς τὸν ἀνθερεῶνα ὑπερεῖδων ἀνώθει. ὥς δὲ ποτε ἐπαύσατο τῆς βίας, ἢ τυχών, ἢ μὴ τυχών, ἢ καμών, λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ Λευκίππη· “Οὔτε ὥς ἐλεύθερος ποιεῖς οὔτε ὥς εὐγενής.
- 6.18.6 καὶ σὺ ἐμιμήσω Σωσθένην· ἄξιος ὁ δοῦλος τοῦ δεσπότη. ἀλλὰ ἀπέχου τοῦ λοιποῦ, μηδὲ ἐλπίσης τυχεῖν, πλὴν εἰ μὴ γένη Κλειτοφών.” Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θέρσανδρος οὐκ εἶχεν ὅστις γένηται· καὶ γὰρ ἦρα καὶ ὠργίζετο.
- 6.19.1 θυμὸς δὲ καὶ ἔρως δύο λαμπάδες· ἔχει γὰρ καὶ ὁ θυμὸς ἄλλο πῦρ, καὶ ἔστι τὴν μὲν φύσιν ἐναντιώτατον, τὴν δὲ βίαν ὅμοιον. ὁ μὲν γὰρ παροξύνει μισεῖν, ὁ δὲ ἀναγκάζει φιλεῖν· καὶ ἀλλήλων πάροικος ἢ τοῦ πυρός ἐστι πηγή.
- 6.19.2 ὁ μὲν γὰρ εἰς τὸ ἥπαρ κάθεται, ὁ δὲ τῇ καρδίᾳ περιβέβληται. ὅταν οὖν ἄμφω τὸν ἄνθρωπον καταλάβωσι, γίνεται μὲν αὐτοῖς ἡ ψυχὴ τρυτάνη, τὸ δὲ πῦρ ἐκατέρου ταλαντεύεται.
- 6.19.3 μάχονται δὲ ἄμφω περὶ τῆς ῥοπῆς· καὶ τὰ πολλὰ μὲν ὁ ἔρως εἴωθε νικᾶν, ὅταν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν εὐτυχῇ. ἦν δὲ αὐτὸν ἀτιμάσῃ τὸ ἐρώμενον, αὐτὸς τὸν θυμὸν εἰς συμμαχίαν καλεῖ. κάκεῖνος ὥς γείτων πείθεται, καὶ ἀνάπτουσιν ἄμφω τὸ πῦρ.
- 6.19.4 ἂν δὲ ἅπαξ ὁ θυμὸς τὸν ἔρωτα παρ' αὐτῷ λάβῃ καὶ τῆς οἰκείας ἔδρας ἐκπεσόντα κατάσχη, φύσει γε ὢν ἄσπονδος, οὐχ ὥς φίλῳ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν συμμαχεῖ, ἀλλ' ὥς δοῦλον τῆς ἐπιθυμίας πεδήσας κρατεῖ· οὐκ ἐπιτρέπει δὲ αὐτῷ σπείσασθαι πρὸς τὸ ἐρώμενον, κἂν θέλῃ. ὁ δὲ τῷ θυμῷ βεβαπτισμένος καταδύεται, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἀρχὴν ἐκπηδῆσαι θέλων οὐκέτι ἐστὶν ἐλεύθερος, ἀλλὰ μισεῖν ἀναγκάζεται τὸ φιλούμενον.
- 6.19.5 ὅταν δὲ ὁ θυμὸς καχλάζων γεμισθῇ καὶ τῆς ἐξουσίας ἐμφορηθεὶς ἀποβλύσῃ, κάμνει μὲν ἐκ τοῦ κόρου, καμών δὲ παρίεται, καὶ ὁ ἔρως ἀμύνεται καὶ ὀπλίζει τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὸν θυμὸν ἥδη

καθεύδοντα νικᾷ. ὁρῶν δὲ τὰς ὕβρεις, ἃς κατὰ τῶν φιλτάτων ἐπαρῶνησεν, ἀλγεῖ καὶ πρὸς τὸ ἐρώμενον ἀπολογεῖται καὶ εἰς ὁμιλίαν παρακαλεῖ καὶ τὸν θυμὸν ἐπαγγέλλεται καταμαλάττειν ἡδονῇ.

- 6.19.7 τυχὼν μὲν οὖν ὧν ἠθέλησεν, ἴλεως γίνεται, ἀτιμούμενος δὲ πάλιν εἰς τὸν θυμὸν καταδύεται· ὁ δὲ καθεύδων ἐξεγείρεται καὶ τὰ ἀρχαῖα ποιεῖ· ἀτιμία γὰρ ἔρωτος σύμμαχος ἐστὶ θυμός. Ὁ Θέρσανδρος οὖν, τὸ μὲν πρῶτον ἐλπίζων εἰς τὸν ἔρωτα εὐτυχῆσιν, ὅλος Λευκίππης δοῦλος ἦν· ἀτυχήσας δὲ ὧν ἥλπισεν, ἀφῆκε τῷ θυμῷ τὰς ἡνίας.
- 6.20.1 ῥαπίζει δὴ κατὰ κόρρης αὐτήν, “ὦ κακὸδαιμον ἀνδράποδον,” λέγων, “καὶ ἀληθῶς ἐρωτιῶν· πάντων γάρ σου κατήκουσα. οὐκ ἀγαπᾷς ὅτι σοι καὶ λαλῶ καὶ μεγάλην εὐτυχίαν δοκεῖς τὸν σὸν καταφιλήσαι δεσπότην, ἀλλὰ ἀκκίζῃ καὶ σχηματίζει πρὸς ἀπόνοιαν; ἐγὼ μὲν σε καὶ πεπορνεῦσθαι δοκῶ καὶ γὰρ μοιχὸν φιλεῖς.
- 6.20.3 ἀλλ’ ἐπειδὴ μὴ θέλεις ἐραστοῦ μου πείραν λαβεῖν, πειράσῃ δεσπότην.” καὶ ἡ Λευκίππη· “Κἂν τυραννεῖν ἐθέλῃς, κἀγὼ τυραννεῖσθαι, πλήν οὐ βιάσῃ.” καὶ πρὸς τὸν Σωσθένην ἰδοῦσα, “Μαρτύρησον,” εἶπεν αὐτῷ, “πῶς πρὸς τὰς αἰκίας ἔχω· σὺ γάρ με καὶ μᾶλλον ἡδίκησας.” καὶ ὁ Σωσθένης αἰσχυνθεὶς ὡς ἐληγεγμένος, “Ταύτην,” εἶπεν, “ὦ δέσποτα, ξανθῆναι μᾶστιξι δεῖ καὶ μυρίαὶς βασάνοις περιπεσεῖν, ὥς ἂν μάθοι δεσπότην μὴ καταφρονεῖν.
- 6.20.4 ” “Πείσθητι τῷ Σωσθένει,” φησὶν ἡ Λευκίππη· “συμβουλεύει γὰρ καλῶς· τὰς βασάνους παράστησον.
- 6.21.1 φερέτω τροχόν· ἰδοὺ χεῖρες, τεινέτω. φερέτω καὶ μᾶστιγας· ἰδοὺ νῶτος, τυπτέτω. κομιζέτω πῦρ· ἰδοὺ σῶμα, καιέτω. φερέτω καὶ σίδηρον· ἰδοὺ δέρη, σφαζέτω.
- 6.21.2 ἀγῶνα θεάσασθε καινόν· πρὸς πάσας τὰς βασάνους ἀγωνίζεται μία γυνὴ καὶ πάντα νικᾷ. εἴτα Κλειτοφῶντα μοιχὸν καλεῖς, αὐτὸς μοιχὸς ὢν; οὐδὲ τὴν Ἄρτεμιν, εἶπέ μοι, τὴν σὴν φοβῇ, ἀλλὰ βιάζῃ παρθένον ἐν πόλει παρθένου; δέσποινα, ποῦ σου τὰ τόξα;” “Παρθένος;” εἶπεν ὁ Θέρσανδρος· “ὦ τόλμης καὶ γέλωτος παρθένος τοσούτοις συννυκτερεύσασα πειραταῖς; εὐνοῦχοί σοι γεγόνασιν οἱ λησταί; φιλοσόφων ἦν τὸ πειρατήριον; οὐδεὶς ἐν αὐτοῖς εἶχεν ὀφθαλμούς;” Καὶ ἡ Λευκίππη εἶπεν· “Ἡ παρθένος, καὶ μετὰ Σωσθένην· ἐπεὶ πυθοῦ Σωσθένους· οὗτος γὰρ ὄντως γέγονέ μοι ληστής.
- 6.22.1 ἐκεῖνοι γὰρ ἦσαν ὑμῶν μετριώτεροι, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἦν οὕτως ὕβριστής. εἰ δὲ ὑμεῖς τοιαῦτα ποιεῖτε, ἀληθινὸν τοῦτο πειρατήριον.
- 6.22.2 εἴτα οὐκ αἰσχύνεσθε ποιοῦντες ἅ μὴ τετολμήκασιν οἱ λησταί; λανθάνεις δὲ ἐγκώμιόν μοι διδοὺς πλεῖον διὰ ταύτης σου τῆς ἀναισχυντίας· καὶ τις ἐρεῖ, κἂν νῦν μαινόμενος φονεύσης· ‘Λευκίππη παρθένος μετὰ βουκόλους, παρθένος καὶ μετὰ Χαιρέαν, παρθένος καὶ μετὰ Σωσθένην.’ ἀλλὰ μέτρια ταῦτα· τὸ δὲ μεῖζον ἐγκώμιον· ‘Καὶ μετὰ Θέρσανδρον παρθένος, τὸν καὶ ληστῶν ἀσελγέστερον· ἂν ὕβρισαι μὴ δυνηθῇ, καὶ φονεύει.
- 6.22.3 ‘ὀπλίζου τοίνυν, ἥδη λάμβανε κατ’ ἐμοῦ τὰς μᾶστιγας, τὸν τροχόν, τὸ πῦρ, τὸν σίδηρον· συστρατεύεσθω δέ σοι καὶ ὁ σύμβουλος Σωσθένης.
- 6.22.4 ἐγὼ δὲ καὶ γυμνὴ καὶ μόνη καὶ γυνή, καὶ ἐν ὅπλῳ ἔχω τὴν ἐλευθερίαν, ἥ μήτε πληγαῖς κατακόπτεται μήτε σιδήρῳ κατατέμνεται μήτε πυρὶ κατακαίεται. οὐκ ἀφήσω ποτὲ ταύτην ἐγώ. κἂν καταφλέγῃς, οὐχ οὕτως θερμὸν εὐρήσεις τὸ πῦρ.” Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θέρσανδρος παντοδαπὸς ἦν· ἤχθετο, ὠργίζετο, ἐβουλεύετο.
- 7.1.1 ὠργίζετο μὲν ὡς ὕβρισμένος· ἤχθετο δὲ ὡς ἀποτυχών· ἐβουλεύετο δὲ ὡς ἐρῶν. τὴν οὖν ψυχὴν διασπώμενος, οὐδὲν εἰπὼν πρὸς τὴν Λευκίππην ἐξεπήδησεν. ὀργῇ μὲν δῆθεν ἐκδραμών, δοὺς

δὲ τῇ ψυχῇ σχολὴν εἰς τὴν διάκρισιν τῆς τρικυμίας, βουλευόμενος ἅμα τῷ Σωσθένει πρόσεισι τῷ τῶν δεσμῶν ἄρχοντι, δεόμενος διαφθαρεῖναι με φαρμάκῳ.

- 7.1.3 ὡς δ' οὐκ ἔπειθεν (ἐδεδίδει γὰρ τὴν πόλιν· καὶ γὰρ ἄλλον ἄρχοντα πρὸ αὐτοῦ ληφθέντα τοιαύτην ἐργασάμενον φαρμακείαν ἀποθανεῖν), δευτέραν αὐτῷ προσφέρει δέησιν, ἐμβαλεῖν τινα εἰς τὸ οἶκημα, ἔνθα ἔτυχον δεδεμένος, ὡς δὴ καὶ αὐτὸν ἓνα τῶν δεσμωτῶν, προσποιησάμενος βούλεσθαι τὰμὰ δι' ἐκείνου μαθεῖν. ἐπείσθη καὶ ἐδέξατο τὸν ἄνθρωπον.
- 7.1.4 ἔμελλε δ' ἐκεῖνος παρὰ τοῦ Θερασάνδρου δεδιδαγμένος τεχνικῶς πάνυ περὶ τῆς Λευκίππης λόγον ἐμβαλεῖν, ὡς εἴη πεφονευμένη, τῆς Μελίτης συσκευασαμένης τὸν φόνον. τὸ δὲ τέχνασμα ἦν τῷ Θερασάνδρῳ εὐρεθέν, ὡς ἂν ἀπογνοὺς ἐγὼ μηκέτι ζῶσαν τὴν ἐρωμένην, κἂν τὴν δίκην φύγοιμι, μὴ πρὸς ζήτησιν αὐτῆς ἔτι τραποίμην.
- 7.1.6 προσέκειτο δὲ ἡ Μελίτη τῷ φόνῳ, ἵνα μή, τετελευτηκέναι τὴν Λευκίππην δοκῶν, τὴν Μελίτην γήμας ὡς ἂν ἐρώσαν, αὐτοῦ μένοιμι κακὰ τούτου παρέχοιμί τινα φόβον αὐτῷ τοῦ μὴ μετὰ ἀδείας Λευκίππην ἔχειν, ἀλλὰ μισήσας, ὡς τὸ εἰκός, τὴν Μελίτην ὡς ἂν ἀποκτείνασάν μου τὴν ἐρωμένην, ἀπαλλαγείην ἐκ τῆς πόλεως τὸ παράπαν. Ὡς οὖν ὁ ἄνθρωπος ἐγένετό μου πλησίον, καὶ τοῦ δράματος ἤρχετο· ἀνοιμώξας γὰρ πάνυ κακούργως, “Τίνα βίον,” ἔφη, “βιώσομεν ἔτι; καὶ τίνα φυλαζόμεθα πρὸς ἀκίνδυνον ζωὴν; οὐ γὰρ αὐτάρκης ἡμῖν ὁ δίκαιος τρόπος· ἐμπίπτουσαι δὲ αἱ τύχαι βαπτίζουσιν ἡμᾶς.
- 7.2.1 ἔδει γὰρ με μαντεύσασθαι, τίς ἦν ὁ συμβαδίζων μοι καὶ τί πεπραχὼς εἴη.” καθ' ἑαυτὸν δὲ ταῦτα ἔλεγε καὶ τὰ τοιαῦτα, ζητῶν ἀρχὴν τῆς ἐπ' ἐμὲ τοῦ λόγου τέχνης, ὡς ἂν πυθοίμην τί εἴη παθῶν.
- 7.2.3 ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐφρόντιζον ὧν κατὰ νοῦν εἶχον, <ὧν δ'> ὁ δ' ὥμωξεν ὀλίγον. ἄλλος δέ τις τῶν συνδεδεμένων (περίεργον γὰρ ἄνθρωπος ἀτυχῶν εἰς ἀλλοτρίων ἀκρόασιν κακῶν· ἐπεὶ φάρμακον αὐτῷ τοῦτο τῆς ὧν ἔπαθε λύτης, ἢ πρὸς ἄλλον εἰς τὸ παθεῖν κοινωνία), “Τί δέ σοι συμβέβηκεν,” εἶπεν, “ἀπὸ τῆς Τύχης; εἰκός γάρ σε μηδὲν ἀδικήσαντα πονηρῷ περιπεσεῖν δαίμονι.
- 7.2.4 τεκμαίρομαι δὲ ἐκ τῶν ἐμαυτοῦ.” καὶ ἅμα τὰ οἰκεῖα κατέλεγεν, ἐφ' οἷς ἦν δεδεμένος. ἐγὼ δὲ οὐδενὶ τούτων προσεῖχον. Ὡς δὲ ἐπαύσατο, τὴν ἀντίδοσιν ἤτει τοῦ λόγου τῶν ἀτυχημάτων, “Λέγοις ἄν,” εἰπὼν, “καὶ σὺ τὰ σαυτοῦ.
- 7.3.1 ” ὁ δέ, “Βαδίζων ἔτυχον,” εἶπε, “τὴν ἐξ ἄστεος χθές· ἐποιοούμην δὲ τὴν ἐπὶ Σμύρνης ὁδόν· προελθόντι δέ μοι σταδίους τέσσαρας νεανίσκος ἐκ τῶν ἀγρῶν προσελθὼν καὶ προσειπὼν καὶ πρὸς μικρὸν συμβαδίσας, ‘Ποῖ,’ ἔφη, ‘ἔχεις τὴν ὁδόν;’ ‘Ἐπὶ Σμύρνης,’ εἶπον.
- 7.3.2 ‘Κἀγώ,’ ἔφη, ‘τὴν αὐτήν, ἀγαθὴ τύχη.’ τούντεϋθεν ἐπορευόμεθα κοινῇ καὶ διελεγόμεθα οἷα εἰκός ἐν ὁδῷ. ὡς δὲ εἷς τι πανδοχεῖον ἤλθομεν, ἡριστῶμεν ἅμα· κατὰ ταῦτό δὲ παρακαθίζουσιν ἡμῖν τινες τέσσαρες, καὶ προσεποιούντο μὲν ἀριστᾶν κάκεῖνοι, ἐνέωρων δὲ ἡμῖν πυκνὰ καὶ ἀλλήλοις ἐπένευον.
- 7.3.4 ἐγὼ μὲν οὖν ὑπώπτευον τοὺς ἀνθρώπους διανοεῖσθαι εἰς ἡμᾶς, οὐ μὴν ἡδυνάμην συνιέναι τί αὐτοῖς ἐθέλει τὰ νεύματα. ὁ δὲ ὠχρὸς ἐγίνετο κατὰ μικρὸν καὶ ὀκνηρότερον ἦσθιεν, ἥδη δὲ καὶ τρόμος εἶχεν αὐτόν. ὡς δὲ ταῦτα εἶδον, ἀναπηδήσαντες συλλαμβάνουσιν ἡμᾶς καὶ ἱμάσιν εὐθύς δεσμεύουσι· παίει δὲ κατὰ κόρρης τις ἐκεῖνον· καὶ παταχθεὶς, ὥσπερ βασάνους παθὼν μυρίας, καταλέγει μηδενὸς ἐρωτῶντος αὐτόν· “Εγὼ τὴν κόρην ἀπέκτεινα, καὶ ἔλαβον χρυσοῦς ἑκατὸν παρὰ Μελίτης τῆς Θερασάνδρου γυναικός· αὕτη γάρ με ἐπὶ τὸν φόνον ἐμισθώσατο.
- 7.3.6 ἀλλ' ἰδοὺ τοὺς χρυσοῦς ὑμῖν τοὺς ἑκατὸν φέρω· ὥστε τί με ἀπόλλυτε καὶ ἑαυτοῖς φθονεῖτε κέρδους;” ἐγὼ δὲ ὡς ἤκουσα Θερασάνδρου καὶ Μελίτης τοῦνομα, τὸν ἄλλον οὐ προσέχων χρόνον, τῷ δὲ λόγῳ τὴν ψυχὴν ὥσπερ ὑπὸ μύωπος παταχθεὶς ἐγείρω καὶ πρὸς αὐτὸν μεταστραφεὶς λέγω· “Τίς ἡ Μελίτη;” ὁ δέ, “Μελίτη ἐστίν,” ἔφη, “τῶν ἐνταῦθα πρώτη γυναικῶν.

αὕτη νεανίσκου τινὸς ἠράσθη· Τύριον, οἶμαι, φασὶν αὐτόν· κάκεϊνος ἔτυχεν ἐρωμένην ἔχων, ἣν εὗρεν ἐν τῇ τῆς Μελίτης οἰκίᾳ πεπραμένην.

7.3.7 ἡ δὲ ὑπὸ ζηλοτυπίας πεφλεγμένη τὴν γυναῖκα ταύτην ἀπατήσασα συλλαμβάνει καὶ παραδίδωσι ᾧ νῦν ἔφην κακῇ τύχῃ μοι συνωδευκότι, φονεῦσαι κελεύσασα. ὁ μὲν οὖν τὸ ἀνόσιον ἔργον τοῦτο δρᾷ· ἐγὼ δὲ ὁ ἄθλιος, οὔτε ἰδὼν αὐτὸν οὔτε ἔργου τινὸς κοινωνήσας ἡ λόγου, συναπηγόμενην αὐτῷ δεδεμένος, ὡς τοῦ ἔργου κοινωνός.

7.3.8 τὸ δὲ χαλεπώτερον, μικρὸν τοῦ πανδοχείου προελθόντες, τοὺς ἑκατὸν χρυσοῦς λαβόντες παρ' αὐτοῦ τὸν μὲν ἀφῆκαν φυγεῖν, ἐμὲ δὲ ἄγουσι πρὸς τὸν στρατηγόν.” Ὡς δ' ἤκουσά μου τὸν μῦθον τῶν κακῶν, οὔτε ἀνώμωξα οὔτε ἔκλαυσα· οὔτε γὰρ φωνὴν εἶχον οὔτε δάκρυα· ἀλλὰ τρόμος μὲν εὐθὺς περιεχύθη μου τῷ σώματι καὶ ἡ καρδία μου ἐλέλυτο, ὀλίγον δέ τί μοι τῆς ψυχῆς ὑπολέλειπτο.

7.4.2 μικρὸν δὲ νήψας ἐκ τῆς μέθης τοῦ λόγου, “Τίνα τρόπον τὴν κόρην ἀπέκτεινεν,” ἔφην, “ὁ μισθωτός, καὶ τί πεποίηκε τὸ σῶμα;” ὁ δὲ ὡς ἄπαξ ἐνέβαλέ μοι τὸν μύωπα καὶ ἔργον εἰργάσατο οὕτω κατ' ἐμοῦ δι' ὃ παρῆν, ἐσιώπα καὶ ἔλεγεν οὐδέν. πάλιν δέ μου πυθομένου, “Δοκεῖς,” ἔφη, “κάμει κεκοινωνηκέναι τῷ φόνῳ; ταῦτα ἤκουσα μόνα τοῦ πεφονευκότος, ὡς κτείνας εἶη τὴν κόρην· ποῦ δὲ καὶ τίνα τρόπον, οὐκ εἶπεν.

7.4.3 ” ἦλθε δέ μοι τότε δάκρυα καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς τὴν λύπην ἀπεδίδουν. ὥσπερ γὰρ ἐν ταῖς τοῦ σώματος πληγαῖς οὐκ εὐθὺς ἡ σμῶδιξ ἐπανίσταται, ἀλλὰ παραχρῆμα μὲν οὐκ ἔχει τὸ ἄνθος ἡ πληγή, μετὰ μικρὸν δὲ ἀνέθορε, καὶ ὁδόντι συὸς τις παταχθεὶς εὐθὺς μὲν ζητεῖ τὸ τραῦμα καὶ οὐκ οἶδεν εὐρεῖν, τὸ δὲ ἔτι δέδουκε καὶ κέκρυπται κατειργασμένον σχολῇ τῆς πληγῆς τὴν τομὴν, μετὰ ταῦτα δὲ ἐξαίφνης λευκὴ τις ἀνέτειλε γραμμὴ, πρόδρομος τοῦ αἵματος, σχολὴν δὲ ὀλίγην λαβὼν ἔρχεται καὶ ἀθρόον ἐπιρρεῖ, οὕτω καὶ ψυχὴ παταχθεῖσα τῷ τῆς λύπης βέλει, τοξεύσαντος λόγου τέτρωται μὲν ἤδη καὶ ἔχει τὴν τομὴν, ἀλλὰ τὸ τάχος τοῦ βλήματος οὐκ ἀνέφξεν οὐπὼ τὸ τραῦμα, τὰ δὲ δάκρυα ἐδίωξε τῶν ὀφθαλμῶν μακράν· δάκρυον γὰρ αἷμα τραύματος ψυχῆς.

7.4.5 ὅταν ὁ τῆς λύπης ὁδὸς κατὰ μικρὸν τὴν καρδίαν ἐκφάγη, κατέρρηκται μὲν τῆς ψυχῆς τὸ τραῦμα, ἀνέφκται δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡ τῶν δακρύων θύρα, τὰ δὲ μετὰ μικρὸν τῆς ἀνοίξεως ἐξεπήδησεν. οὕτω κάμει τὰ μὲν πρῶτα τῆς ἀκροάσεως τῇ ψυχῇ προσπεσόντα καθάπερ τοξεύματα κατεσίγασε καὶ τῶν δακρύων ἀπέφραξε τὴν πηγὴν, μετὰ ταῦτα δὲ ἔρρει, σχολασάσης τῆς ψυχῆς τῷ κακῷ.

7.5.1 Ἦλεγον οὖν· “Τίς με δαίμων ἐξηπάτησεν ὀλίγη χαρᾷ; τίς μοι Λευκίππην ἔδειξεν εἰς καινὴν ὑπόθεσιν συμφορῶν; ἀλλ' οὐδὲ ἐκόρεσά μου τοὺς ὀφθαλμούς, οἷς μόνοις ἠτύχησα, οὐδὲ ἐνεπλήσθην κἂν βλέπων. ἀληθὴς μοι γέγονεν ὀνείρων ἡδονή. οἶμοι, Λευκίππη, ποσάκις μοι τέθνηκας· μὴ γὰρ θρηνῶν ἀνεπαυσάμην; αἰεὶ σε πενθῶ, τῶν θανάτων διωκόντων ἀλλήλους; ἀλλ' ἐκείνους μὲν πάντας ἡ Τύχη ἔπαιξε κατ' ἐμοῦ, οὗτος δὲ οὐκ ἔστι τῆς Τύχης ἔτι παιδίᾳ.

7.5.2 πῶς ἄρα μοι, Λευκίππη, τέθνηκας; ἐν μὲν γὰρ τοῖς ψευδέσι θανάτοις ἐκείνοις παρηγορίαν εἶχον ὀλίγην, τὸ μὲν πρῶτον, ὅλον σου τὸ σῶμα, τὸ δὲ δεύτερον, κἂν τὴν κεφαλὴν δοκῶν μὴ ἔχειν εἰς τὴν ταφὴν· νῦν δὲ τέθνηκας θάνατον διπλοῦν, ψυχῆς καὶ σώματος.

7.5.3 δύο ἐξέφυγες ληστήρια, τὸ δὲ τῆς Μελίτης πεφόνευκέ σε πειρατήριον. ὁ δὲ ἀνόσιος καὶ ἀσεβὴς ἐγὼ τὴν ἀνδροφόνον σου κατεφίλησα πολλάκις καὶ συνεπλάκην μεμιασμένης συμπλοκάς, καὶ τὴν Ἀφροδίτης χάριν αὐτῇ παρέσχον πρὸ σοῦ.

7.5.4 ” Μεταξὺ δέ μου θρηνουῦντος Κλεινίας εἰσέρχεται, καὶ καταλέγω τὸ πᾶν αὐτῷ καὶ ὅτι μοι δέδοκται πάντως ἀποθανεῖν.

7.6.1

ὁ δὲ παρεμυθεῖτο· “Τίς γὰρ οἶδεν, εἰ ζῇ πάλιν; μὴ γὰρ οὐ πολλάκις τέθνηκε; μὴ γὰρ οὐ πολλάκις ἀνεβίω; τί δὲ προπετῶς ἀποθνήσκεις; ὁ καὶ κατὰ σχολὴν ἔξεστιν, ὅταν μάθῃς σαφῶς τὸν θάνατον αὐτῆς.

- 7.6.2 “ Ἀληρεῖς· τούτου γὰρ ἀσφαλέστερον πῶς ἂν μάθοις; δοκῶ δὲ εὐρηκέναι τοῦ θανάτου καλλίστην ὁδόν, δι’ ἧς οὐδὲ ἡ θεοῖς ἐχθρὰ Μελίτη παντάπασιν ἀθῶος ἀπαλλάσσεται.
- 7.6.3 ἄκουσον δὲ τὸν τρόπον. παρεσκευασάμην, ὡς οἶσθα, πρὸς τὴν ἀπολογίαν τῆς μοιχείας, εἰ κληρωθεῖν τὸ δικαστήριον. νῦν δέ μοι δέδοκται πᾶν τούναντίον, καὶ τὴν μοιχείαν ὁμολογεῖν καὶ ὡς ἀλλήλων ἐρώντες ἐγώ τε καὶ Μελίτη κοινῇ τὴν Λευκίππην ἀνηρήκαμεν. οὕτω γὰρ κἀκεῖνη δίκην δώσει, κἀγὼ τὸν ἐπάρατον βίον καταλίπομι.
- 7.6.4 “ Εὐφήμησον,” ὁ Κλεινίας ἔφη· “καὶ τολμήσεις οὕτως ἐπὶ τοῖς αἰσχίστοις ἀποθανεῖν, νομιζόμενος φονεύς, καὶ ταῦτα Λευκίππης;” “Οὐδέν,” εἶπον, “αἰσχρόν, ὃ λυπεῖ τὸν ἐχθρόν.” καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν, τὸν δὲ ἄνθρωπον ἐκείνον, τὸν μηνυτὴν τοῦ ψευδοῦς φόνου, μετὰ μικρὸν ἀπολύει <ὁ ἐπὶ> τῶν δεσμῶν, φάσκων τὸν ἄρχοντα κελεῦσαι κομίζειν αὐτὸν δώσοντα λόγον ὧν αἰτίαν ἔσχεν.
- 7.6.6 ἐμὲ δὲ παρηγόρει Κλεινίας καὶ ὁ Σάτυρος, εἴ πως δύναιντο πείσαι μηδὲν ὧν διανοήθην εἰς τὴν δίκην εἰπεῖν· ἀλλ’ ἐπέραινον οὐδέν. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν καταγωγὴν τινα μισθωσάμενοι κατωκίσαντο, ὡς ἂν μηκέτι παρὰ τῷ τῆς Μελίτης εἶεν συντρόφῳ. Τῇ δ’ ὕστεραίᾳ ἀπηγόμην ἐπὶ τὸ δικαστήριον.
- 7.7.1 παρασκευὴ δὲ πολλὴ ἦν τοῦ Θερσάνδρου κατ’ ἐμοῦ καὶ πλῆθος ῥητόρων οὐχ ἥττον δέκα· καὶ <ἡ> τῆς Μελίτης σπουδὴ πρὸς τὴν ἀπολογίαν παρεσκεύαστο. ἐπεὶ δὲ ἐπαύσαντο λέγοντες, αἰτήσας κἀγὼ λόγον, “Ἀλλ’ οὗτοι μὲν,” ἔφην, “ληροῦσι πάντες, καὶ οἱ Θερσάνδρῳ καὶ οἱ Μελίτῃ συνειπόντες· ἐγὼ δὲ πᾶσαν ὑμῖν ἐρῶ τὴν ἀλήθειαν.
- 7.7.3 ἦν ἐρωμένη μοι πάλαι Βυζαντία μὲν γένος, Λευκίππη δὲ τοῦνομα. ταύτην τεθνάναι δοκῶν (ἦρπαστο γὰρ ὑπὸ ληστῶν ἐν Αἰγύπτῳ), Μελίτη περιτυγχάνω, κἀκεῖθεν ἀλλήλοις συνόντες ἦκομεν ἐνταῦθα κοινῇ καὶ τὴν Λευκίππην εὐρίσκομεν Σωσθένει δουλεύουσας, διοικητῇ τινι τῶν Θερσάνδρου χωρίων. ὅπως δὲ τὴν ἐλευθέραν ὁ Σωσθένης εἶχε δούλην ἢ τίς ἢ κοινωνία τοῖς λησταῖς πρὸς αὐτόν, ὑμῖν καταλείπω σκοπεῖν.
- 7.7.4 ἐπεὶ τοίνυν ἔμαθεν ἡ Μελίτη τὴν προτέραν εὐρόντα με γυναῖκα, φοβηθεῖσα μὴ πρὸς αὐτὴν ἀποκλίνειμι τὸν νοῦν, συμβουλευέται τὴν ἄνθρωπον ἀνελεῖν. κάμοι συνεδόκει (τί γὰρ οὐ δεῖ τάληθῇ λέγειν;), ἐπεὶ τῶν αὐτῆς με κύριον ἀποφαίνειν ὑπισχνεῖτο.
- 7.7.5 μισθοῦμαι ἕνα δὴ τινα πρὸς τὸν φόνον· ἑκατὸν δ’ ὁ μισθὸς ἦν τοῦ φόνου χρυσοῖ. καὶ ὁ μὲν δὴ τὸ ἔργον δράσας οἶχεται κἀκ τότε γέγονεν ἀφανής· ἐμὲ δ’ ὁ ἔρως εὐθύς ἡμύνατο· ὡς γὰρ ἔμαθον ἀνηρημένην, μετενόουν καὶ ἔκλαον καὶ ἥρων καὶ νῦν ἐρῶ.
- 7.7.6 διὰ τοῦτο ἑμαυτοῦ κατεῖπον, ἵνα με πέμψητε πρὸς τὴν ἐρωμένην. οὐ γὰρ φέρω νῦν ζῆν, καὶ μαιφόνος γενόμενος καὶ φιλῶν ἦν ἀπέκτεινα.” Ταῦτα εἰπόντος ἐμοῦ πάντας ἔκκληξις κατέσχευεν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ πράγματος, μάλιστα δὲ τὴν Μελίτην.
- 7.8.1 καὶ οἱ μὲν τοῦ Θερσάνδρου ῥήτορες μεθ’ ἡδονῆς ἀνεβόησαν ἐπινίκιον, οἱ δὲ τῆς Μελίτης ἀνεπύθοντο τί ταῦτα εἴη τὰ λεχθέντα. ἡ δὲ τὰ μὲν ἐτεθορύβητο, τὰ δὲ ἡρνεῖτο, τὰ δὲ διηγεῖτο σπουδῇ μάλα καὶ οὐ σαφῶς, τὴν μὲν Λευκίππην εἰδέναι λέγουσα καὶ ὅσα εἶπον, ἀλλὰ τὸν γε φόνον οὐ· ὥστε κἀκείνους διὰ τὸ τὰ πλείω μοι συνᾶδειν ὑπόνοϊαν ἔχειν κατὰ τῆς Μελίτης καὶ ἀπορεῖν ὅτῳ χρῆσαιντο λόγῳ πρὸς τὴν ἀπολογίαν.
- 7.9.1 Ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεινίας, θορύβου πολλοῦ κατὰ τὸ δικαστήριον ὄντος, ἀνελθὼν, “Κάμοί τινα λόγον,” εἶπε, “συγχωρήσατε· περὶ γὰρ ψυχῆς ἀνδρὸς ὁ ἀγών.” ὡς δὲ ἔλαβε, δακρύων γεμισθεὶς,

“Ἄνδρες,” εἶπεν, “Ἐφέσιοι, μὴ προπετῶς καταγνῶτε θάνατον ἀνδρὸς ἐπιθυμοῦντος ἀποθανεῖν, ὅπερ φύσει τῶν ἀτυχοῦντων ἐστὶ φάρμακον· κατέψευσται γὰρ ἑαυτοῦ τὴν τῶν ἀδικούντων αἰτίαν, ἵνα πάθῃ τὴν τῶν δυστυχοῦντων τιμωρίαν.

- 7.9.3 ἃ δὲ ἡτύχησε διὰ βραχέων ἔρω. ἔρωμένην εἶχεν, ὡς εἶπεν. τοῦτο γὰρ οὐκ ἐψεύσατο· καὶ ὅτι λησταὶ ταύτην ἥρπασαν, καὶ τὰ περὶ Σωσθένους, καὶ πάνθ’ ὅσα πρὸ τοῦ φόνου διηγῆσατο, πέπρακται τὸν τρόπον τοῦτον. αὕτη γέγονεν ἐξαίφνης ἀφανής, οὐκ οἶδ’ ὅπως, οὔτ’ εἴ τις ἀπέκτεινεν αὐτήν, οὔτ’ εἰ ζῆ κλαπεῖσα· πλὴν ἐν τοῦτο οἶδα μόνον, τὸν Σωσθένην αὐτῆς ἐρώντα καὶ αἰκισάμενον βασάνοις πολλαῖς ἐφ’ οἷς οὐκ ἐτύγχανε, καὶ φίλους ἔχοντα ληστάς.
- 7.9.4 οὗτος οὖν ἀνηρῆσθαι δοκῶν τὴν γυναῖκα ζῆν οὐκέτι θέλει καὶ διὰ τοῦτο ἑαυτοῦ φόνον κατεψεύσατο. ὅτι μὲν γὰρ ἐπιθυμεῖ θανάτου καὶ αὐτὸς ὡμολόγησε, καὶ ὅτι διὰ λύπην τὴν ἐπὶ γυναικί.
- 7.9.5 σκοπεῖτε δὲ εἴ τις ἀποκτείνας τινὰ ἀληθῶς ἐπαποθανεῖν αὐτῷ θέλει καὶ ζῆν δι’ ὀδύνην οὐ φέρει. τίς οὕτω φιλόστοργος φονεύς, ἢ ποῖον μῖσός ἐστιν οὕτω φιλούμενον; μή, πρὸς θεῶν, μὴ πιστεῦσητε, μηδὲ ἀποκτείνητε ἄνθρωπον ἐλέου μᾶλλον ἢ τιμωρίας δεόμενον.
- 7.9.6 εἰ δὲ αὐτὸς ἐπεβούλευσεν, ὡς λέγει, τὸν φόνον, εἰπάτω τίς ἐστιν ὁ μεμισθωμένος, δειξάτω τὴν ἀνηρημένην. εἰ δὲ μήθ’ ὁ ἀποκτείνας ἐστὶ μήθ’ ἡ ἀνηρημένη, τίς ἤκουσέ ποτε τοιοῦτον φόνον; “Ἦρων, φησί, ‘Μελίτης διὰ τοῦτο Λευκίππην ἀπέκτεινα.
- 7.9.7 ‘ πῶς οὖν Μελίτης φόνον κατηγορεῖ, ἧς ἦρα, διὰ Λευκίππην δὲ ἀποθανεῖν ἐθέλει νῦν, ἣν ἀπέκτεινεν; οὕτω γὰρ ἂν τις καὶ μισοῖ τὸ φιλούμενον καὶ φιλοῖ τὸ μισούμενον; ἄρ’ οὖν οὐ πολὺ μᾶλλον ἂν καὶ ἐλεγχόμενος ἡρνήσατο τὸν φόνον, ἵνα καὶ σῶσῃ τὴν ἐρωμένην καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνηρημένης μὴ μάτην ἀποθάνῃ; διὰ τί οὖν Μελίτης κατηγορήσεν, εἰ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο πέπρακται; ἐγὼ καὶ τοῦτο πρὸς ὑμᾶς ἔρω, καὶ πρὸς τῶν θεῶν μὴ με νομίσητε διαβάλλειν θέλοντα τὴν γυναῖκα ποιήσασθαι τὸν λόγον, ἀλλ’ ὡς τὸ πᾶν ἐγένετο.
- 7.9.10 Μελίτη μὲν ἐπεπόνθει <τι> πρὸς τοῦτον ἐρωτικὸν καὶ περὶ τοῦ γάμου διείλεκτο, πρὶν ὁ θαλάττιος οὗτος ἀνεβίω νεκρός· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἐρρωμένως τὸν γάμον ἀπεκρούετο, κἂν τούτῳ τὴν ἐρωμένην εὐρών, ὡς ἔφη, παρὰ τῷ Σωσθένει ζῶσαν, ἣν ᾤετο νεκράν, πολὺ μᾶλλον πρὸς τὴν Μελίτην εἶχεν ἀλλοτριώτερον. ἢ δὲ πρὶν μαθεῖν ἐρωμένην οὔσαν αὐτῷ τὴν παρὰ τῷ Σωσθένει, ταύτην ἠλέησέ τε καὶ ἔλυσε τῶν δεσμῶν, οἷς ἦν ὑπὸ τοῦ Σωσθένους δεδεμένη, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τε εἰσεδέξατο καὶ τὰ ἄλλα ὡς πρὸς ἐλευθέραν δυστυχῆσασαν ἐφιλοτιμήσατο.
- 7.9.11 ἐπειδὴ δὲ ἔμαθεν, ἐπεμψεν εἰς τοὺς ἀγροὺς διακονησομένην αὐτῇ· καὶ μετὰ ταῦτά φασιν ἀφανῆ γεγονέναι. καὶ ὅτι ταῦτα οὐ ψεύδομαι, ἡ Μελίτη συνομολογήσει καὶ θεράπαιναι δύο, μεθ’ ὧν αὐτὴν ἐπὶ τοὺς ἀγροὺς ἐξέπεμψεν.
- 7.9.12 ἐν μὲν δὴ τοῦτο πρὸς ὑπόνοιαν ἤγαγε τοῦτον, μὴ ἄρα φονεύσασα εἶη τὴν Λευκίππην διὰ ζηλοτυπίαν αὕτη· ἕτερον δὲ τι αὐτῷ πρὸς τὴν τῆς ὑπονοίας βεβαίωσιν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ συμβὰν καὶ καθ’ αὐτοῦ καὶ κατὰ τῆς Μελίτης ἐξηγρίανε. τῶν δεσμοτῶν τις ὀδυρόμενος ἑαυτοῦ τὴν συμφορὰν ἔλεγεν <ἐν> ὁδῷ τινι κεκοινωνηκέναι κατὰ ἄγνοιαν ἀνδρὶ φονεῖ, δεδρακέναι δὲ ἐκεῖνον γυναικὸς φόνον ἐπὶ μισθῷ.
- 7.9.13 καὶ τὸ ὄνομα ἔλεγε· Μελίτην μὲν εἶναι τὴν μισθωσαμένην, Λευκίππην δὲ τὴν ἀνηρημένην. εἰ δὲ ταῦτα γέγονεν οὕτως, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα, μαθεῖν δὲ ὑμᾶς ἐξέσται.
- 7.9.14 ἔχετε τὸν δεδεμένον· εἰσὶν αἱ θεράπαιναι· ἔστιν ὁ Σωσθένης. ὁ μὲν ἐρεῖ πόθεν ἔσχε τὴν Λευκίππην δούλην, αἱ δὲ πῶς γέγονεν ἀφανής· ὁ δὲ περὶ τοῦ μισθωτοῦ καταγορεύσει. πρὶν δὲ μάθητε τούτων ἕκαστον, οὔτε ὅσιον οὔτε εὐσεβεὲς νεανίσκον ἄθλιον ἀνελεῖν, πιστεύσαντας μανίας λόγοις. μαίνεται γὰρ ὑπὸ λύπης.” Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Κλεινίου τοῖς μὲν πολλοῖς ἐδόκει

πιθανὸς ὁ λόγος, οἱ δὲ τοῦ Θέρσανδρου ῥήτορες καὶ ὅσοι τῶν φίλων συμπαρήσαν, ἐπεβόων ἀνελεῖν τὸν ἀνδροφόνον τὸν αὐτοῦ κατειπόντα θεοῦ προνοίᾳ.

- 7.10.2 Μελίτη τὰς θεραπαινίδας ἐδίδου καὶ Θέρσανδρον ἡξίου διδόναι Σωσθένην· τάχα γὰρ αὐτὸν εἶναι τὸν Λευκίππην ἀννηρηκότα· καὶ οἱ συναγορεύοντες αὐτῇ ταύτην μάλιστα προεφέροντο πρόκλησιν. ὁ δὲ Θέρσανδρος φοβηθεὶς λάθρα τινὰ τῶν παραστατῶν εἰς τὸν ἀγρὸν ἀποστέλλει πρὸς τὸν Σωσθένην, κελεύσας τὴν ταχίστην ἀφανῆ γενέσθαι, πρὶν τοὺς ἐπ’ αὐτὸν πεμφθέντας ἤκειν· ὃς δὴ ἐπιβὰς ἵππῳ σπουδῇ μάλα πρὸς αὐτὸν ἔρχεται καὶ τὸν κίνδυνον λέγει καὶ ὥς, εἰ ληφθεὶ παρών, εἰς βασάνους ἀπαχθήσεται.
- 7.10.4 ὁ δὲ ἔτυχε μὲν ἐν τῷ τῆς Λευκίππης δωματίῳ παρών, κατεπάδων αὐτῇ· κληθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ παρόντος σὺν βοῇ καὶ ταραχῇ πολλῇ προέρχεται, καὶ ἀκούσας τὰ ὄντα, μεστὸς γενόμενος δέους καὶ ἤδη νομίζων τοὺς δημίους ἐπ’ αὐτὸν παρεῖναι, ἐπιβὰς ἵππῳ σπουδῇ μάλα ἐξελαύνει ἐπὶ Σμύρνης· ὁ δὲ ἄγγελος πρὸς τὸν Θέρσανδρον ἀναστρέφει. ἀληθὴς δὲ ἐστίν, ὡς ἔοικεν, ὁ λόγος, ὅτι μνήμην ἐκπλήσσειν πέφυκε φόβος· ὁ γοῦν Σωσθένης περὶ ἑαυτοῦ φοβηθεὶς ἀπαξάπαντων ἐξελάθετο τῶν ἐν ποσὶν ὑπ’ ἐκπλήξεως, ὡς μηδὲ τοῦ τῆς Λευκίππης δωματίου κλεῖσαι τὰς θύρας.
- 7.10.5 μάλιστα γὰρ τὸ τῶν δούλων γένος ἐν οἷς ἂν φοβηθῇ σφόδρα δειλὸν ἐστίν. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ Θέρσανδρος, πρώτης προκλήσεως ἀπὸ τῆς Μελίτης οὕτω γενομένης, παρελθὼν, “Ἰκανῶς μὲν οὗτος,” εἶπεν, “ὅστις ποτέ ἐστι, κατελήρησε μυθολογῶν.
- 7.11.1 ἐγὼ δὲ ὑμῶν τεθαύμακα τῆς ἀναληγσίας, εἰ φονέα ἐπ’ αὐτοφώρῳ λαβόντες (μεῖζον γὰρ τῆς φωρᾶς τὸ αὐτὸν ἑαυτοῦ κατεπειν) οὐ δὴ κελεύετε τῷ δημίῳ, καθέζεσθε δὲ γόητος ἀκούοντες πιθανῶς μὲν ὑποκρινομένου, πιθανῶς δὲ δακρύοντος· ὃν νομίζω καὶ αὐτὸν κοινωνὸν γενόμενον τοῦ φόνου περὶ ἑαυτοῦ φοβεῖσθαι· ὥστ’ οὐκ οἶδα τί δεῖ βασάνων ἔτι περὶ πράγματος οὕτω σαφῶς ἐληλεγμένου. δοκῶ δὲ καὶ ἄλλον τινὰ ἐργάσασθαι φόνον.
- 7.11.2 ὁ γὰρ Σωσθένης οὗτος, ὃν αἰτοῦσι παρ’ ἐμοῦ, τρίτην ταύτην ἡμέραν γέγονεν ἀφανής, καὶ ἔστιν οὐ πόρρω τινὸς ὑπονοίας μὴ ἄρα τῆς τούτων ἐπιβουλῆς γέγονεν ἔργον· αὐτὸς γὰρ ἐτύγχανεν ὁ τὴν μοιχείαν μοι κατειπών. ὥστε εἰκότως ἀποκτεῖναί μοι δοκοῦσιν αὐτόν, καὶ τοῦτ’ εἰδότες, ὡς ἂν οὐκ ἔχοιμι παρασχεῖν τὸν ἄνθρωπον, πρόκλησιν περὶ αὐτοῦ πεποιήνται πάνυ κακούργως. εἴη μὲν οὖν κάκεῖνον φανῆναι καὶ μὴ τεθνάναι· τί δέ, καὶ εἰ παρῆν, ἔδει παρ’ αὐτοῦ μαθεῖν; εἴ τινα κόρην ἐωνήσατο; τοιγαροῦν ἐωνημένος ἔστω· καὶ εἰ ταύτην ἔσχε Μελίτη; λέγει καὶ τοῦτο δι’ ἐμοῦ.
- 7.11.3 ἀπήλλακται μὲν δὴ Σωσθένης ταῦτα εἰπών· τούντεϋθεν δὲ ὁ λόγος μοι πρὸς Μελίτην καὶ Κλειτοφῶντα. τί μου τὴν δούλην λαβόντες πεποιήκατε; δούλη γὰρ ἦν ἐμή, Σωσθένους αὐτὴν ἐωνημένου· καὶ εἰ περιῆν καὶ μὴ πρὸς αὐτῶν ἐπεφόνευτο, πάντως ἂν ἐδούλευεν ἐμοί.
- 7.11.4 ” τοῦτον δὲ τὸν λόγον ὁ Θέρσανδρος πάνυ κακοήθως παρενέβαλεν, ἵνα κἂν ὕστερον ἡ Λευκίππη φωραθῇ ζῶσα, πρὸς δουλείαν αὐτὴν ἀγάγῃ.
- 7.11.5 εἶτα προσετίθει· “Κλειτοφῶν μὲν οὖν ὠμολόγησεν ἀννηρηκέναι καὶ ἔχει τὴν δίκην, Μελίτη δὲ ἀρνεῖται· πρὸς ταύτην αἱ τῶν θεραπαινῶν εἰσι βάσανοι. ἂν γὰρ φανῶσι παρὰ ταύτης λαβοῦσαι τὴν κόρην, εἶτα οὐκέτι ἄλλιν ἀγαγοῦσαι, τί γέγονε; τί δὲ ὅλως ἐξεπέμπετο; καὶ πρὸς τίνα; ἄρ’ οὐκ εὐδελον τὸ πρᾶγμα, ὡς συσκευασάμενοι μὲν ἦσαν τινὰς ὡς κτενοῦντας; αἱ δὲ θεράπαιναι τούτους μὲν, ὡς εἰκός, οὐκ ᾔδεσαν, ἵνα μὴ μετὰ πλειόνων μαρτύρων γενόμενον τὸ ἔργον κίνδυνον ἔχῃ μεῖζονα· κατέλιπον δὲ αὐτὴν ἔνθα ἦν ὁ τῶν ληστῶν λόχος λανθάνων, ὥστε ἐνεχώρει μηδὲ ἐκεῖνας τὸ γενόμενον ἐωρακέναι.
- 7.11.7 ἐλήρησε δὲ καὶ περὶ δεσμώτου τινός, ὡς εἰπόντος περὶ τοῦ φόνου. καὶ τίς ὁ δεσμώτης οὗτος, ὃς τῷ στρατηγῷ μὲν οὐδὲν εἶπε, τούτῳ δὲ μόνῳ τὰ ἀπόρρητα διελέγετο τοῦ φόνου, πλὴν εἰ μὴ

κοινωνοῦντα ἐγνώρισεν; οὐ παύσεσθε φληνάφων ἀνεχόμενοι κενῶν καὶ τηλικούτον ἔργον τιθέμενοι παιδιάν; οἴεσθε χωρὶς θεοῦ τοῦτον ἑαυτοῦ κατεπειν;” Ταῦτα λέγοντος τοῦ Θερσάνδρου καὶ διομνυμένου περὶ τοῦ Σωσθένους οὐκ εἰδέναι τί γέγονεν, ἔδοξε τῷ προέδρῳ τῶν δικαστῶν— ἦν δὲ τοῦ βασιλικοῦ γένους καὶ τὰς μὲν φονικὰς ἐδίκαζε δίκας, κατὰ δὲ τὸν νόμον συμβούλους ἐκ τῶν γεραιτέρων εἶχεν, οὓς ἐπιγνώμονας ἐλάμβανε τῆς γνώσεως—ἔδοξεν οὖν αὐτῷ διασκοπήσαντι σὺν τοῖς παρέδροις αὐτοῦ θάνατον μὲν ἐμοῦ καταγνῶναι κατὰ τὸν νόμον, ὃς ἐκέλευσε τὸν αὐτοῦ κατειπόντα φόνον τεθνάναι, περὶ δὲ Μελίτης κρίσιν γενέσθαι δευτέραν ἐν ταῖς βασάνοις τῶν θεραπαινίδων, Θέρσανδρον δὲ ἐπομόσαι περὶ τοῦ Σωσθένους ἐν γράμμασιν, ἥ μὴν οὐκ εἰδέναι τί γέγονε, κάμει δέ, ὥς ἤδη κατάδικον, βασανισθῆναι περὶ τοῦ Μελίτην τῷ φόνῳ συνεγνωκέναι.

- 7.12.2 ἄρτι δέ μου δεθέντος καὶ τῆς ἐσθῆτος τοῦ σώματος γεγυμνωμένου μετεώρου τε ἐκ τῶν βρόχων κρεμαμένου καὶ τῶν μὲν μάστιγας κομιζόντων, τῶν δὲ πῦρ καὶ τροχόν, ἀνοιμώξαντος δὲ τοῦ Κλεινίου καὶ ἐπικαλοῦντος τοὺς θεοὺς, ὁ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεὺς δάφνην ἐστεμμένος προσιών ὁράται. σημεῖον δὲ τοῦτο ἐστὶν ἡκούσης θεωρίας τῇ θεῷ.
- 7.12.3 τοῦτο δὲ ὅταν γένηται, πάσης εἶναι δεῖν τιμωρίας ἐκεχειρίαν ἡμερῶν τοσούτων, ὅσων οὐκ ἐπετέλεσαν τὴν θυσίαν οἱ θεωροί. οὕτω μὲν δὴ τότε τῶν δεσμῶν ἐλύθη. ἦν δὲ ὁ τὴν θεωρίαν ἄγων Σώστρατος, ὁ τῆς Λευκίππης πατήρ. οἱ γὰρ Βυζάντιοι, τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιφανείσης ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς τοὺς Θρᾶκας, νικήσαντες ἐλόγισαντο δεῖν αὐτῇ θυσίαν ἀποστέλλειν τῆς συμμαχίας ἐπινίκιον.
- 7.12.4 ἦν δὲ καὶ ἰδίᾳ τῷ Σωστράτῳ νύκτωρ ἡ θεὸς ἐπιστᾶσα· τὸ δὲ ὄναρ ἐσήμαινε τὴν θυγατέρα εὐρήσειν ἐν Ἐφέσῳ καὶ ἀδελφοῦ τὸν υἱόν. Παρὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ ἡ Λευκίππη, τὰς μὲν τοῦ δωματίου θύρας ἀνεωγμένης ὀρώσα, τὸν δὲ Σωσθένην μὴ παρόντα, περιεσκόπει μὴ πρὸ θυρῶν εἶη.
- 7.13.1 ὥς δ’ ἦν οὐδαμοῦ, θάρσος αὐτὴν καὶ ἐλπίς ἡ συνήθης εἰσέρχεται· μνήμη γὰρ αὐτῇ τοῦ πολλάκις παρὰ δόξαν σεσῶσθαι πρὸς τὸ παρὸν τῶν κινδύνων τὴν ἐλπίδα προὔξεναι ἀποχρῆσθαι τῇ τύχῃ. καί, ἦν γὰρ τῶν ἀγρῶν πλησίον τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν, ἐκτρέχει τε ἐπ’ αὐτὸ καὶ ἔχεται τοῦ νεώ.
- 7.13.2 τὸ δὲ παλαιὸν ἄβατος ἦν γυναιξὶν ἐλευθέραις οὗτος ὁ νεὼς, ἀνδράσι δὲ ἐπετέτραπτο καὶ παρθένοις. εἰ δέ τις εἴσω παρήλθε γυνή, θάνατος ἦν ἡ δίκη, πλὴν εἰ μὴ δούλη τις ἦν ἐγκαλοῦσα τῷ δεσπότῃ.
- 7.13.3 ταύτην δὲ ἐξῆν ἱκετεύειν τὴν θεόν, οἱ δὲ ἄρχοντες ἐδίκαζον αὐτῇ τε καὶ τῷ δεσπότῃ. καὶ εἰ μὲν ὁ δεσπότης οὐδὲν ἔτυχεν ἀδικῶν, αὐτὴς τὴν θεραπείαν ἐλάμβανεν, ὁμόσας μὴ μνησικακήσειν τῆς καταφυγῆς· εἰ δὲ ἔδοξε τὴν θεραπείαν δίκαια λέγειν, ἔμενεν αὐτοῦ δούλη τῇ θεῷ. ἄρτι δὲ τοῦ Σωστράτου τὸν ἱερέα παραλαβόντος καὶ ἐπὶ τὰ δικαστήρια προσελθόντος, ὥς ἂν ἐπίσχη τὰς δίκας, εἰς τὸ ἱερόν ἡ Λευκίππη παρῆν, ὥστε μικροῦ τινος ἀπελείφθη τοῦ μὴ τῷ πατρὶ συντυχεῖν.
- 7.14.1 Ὡς δὲ ἀπηλλάγην ἐγὼ τῶν βασάνων, διελέλυτο μὲν τὸ δικαστήριον ὄχλος τε ἦν περὶ ἐμὲ καὶ θόρυβος, τῶν μὲν ἐλεούντων, τῶν δὲ ἐπιθιαζόντων, τῶν δὲ ἀναπνυθανομένων. ἔνθα καὶ ὁ Σώστρατος ἐπιστὰς ὀρᾷ με καὶ γνωρίζει. καὶ γάρ, ὥς ἔφην ἐν ἀρχῇ τῶν λόγων, ἐν Τύρῳ ποτὲ ἐγεγόνει περὶ τὴν τῶν Ἡρακλείων ἑορτὴν καὶ χρόνου πολλοῦ διατρίψας ἔτυχεν ἐν Τύρῳ πρὸ πολλοῦ τῆς ἡμετέρας φυγῆς· ὥστε ταχύ μου τὴν μορφὴν συνεβάλετο, καὶ διὰ τὸ ἐνύπνιον φύσει προσδοκῶν εὐρήσειν ἡμᾶς.
- 7.14.3 προσελθὼν οὖν μοι· “Κλειτοφῶν οὗτος, Λευκίππη δὲ ποῦ;” ἐγὼ μὲν οὖν γνωρίσας αὐτὸν εἰς γῆν κατένευσα, οἱ δὲ παρόντες αὐτῷ διηγοῦντο ὅσα εἶπον κατ’ ἐμαυτοῦ· καὶ ὃς ἀνοιμώξας καὶ

κοψάμενος τὴν κεφαλὴν ἐμπηδᾷ μου τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ μικροῦ δεῖν ἐξώρυξεν αὐτούς· οὐδὲ γὰρ ἐπεχείρουν κωλύειν ἐγώ, παρείχον δὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν ὕβριν. ὁ δὲ Κλεινίας προσελθὼν εἶργε παρηγορῶν αὐτὸν ἅμα καὶ λέγων· “Τί ποιεῖς, ἄνθρωπε; τί μάτην ἐξηγρίωσαι κατ’ ἀνδρός, ὃς μᾶλλον σοῦ Λευκίππην φιλεῖ; θάνατον γοῦν ὑπέστη παθεῖν, ὅτι τεθνάναι ταύτην ἔδοξεν.

7.14.4 ” ἄλλα τε πολλὰ ἔλεγε παραμυθούμενος αὐτόν. ὁ δὲ ὠδύρετο καλῶν τὴν Ἄρτεμιν· “Ἐπὶ τούτῳ με, δέσποινα, ἤγαγες ἐνταῦθα; τοιαῦτά σου τῶν ἐνυπνίων τὰ μαντεύματα; κἀγὼ μὲν ἐπίστευόν σου τοῖς ὀνειρίοις καὶ εὐρήσειν παρὰ σοὶ προσεδόκων τὴν θυγατέρα.

7.14.5 καλὸν δέ μοι δῶρον δέδωκας· εὖρον τὸν ἀνδροφόνον αὐτῆς παρὰ σοί.” καὶ ὁ Κλεινίας ἀκούσας τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἐνυπνίου περιχαρὴς ἐγένετο καὶ λέγει· “Θάρρει, πάτερ, ἢ Ἄρτεμις οὐ ψεύδεται· ζῇ σοι Λευκίππη· πίστευσόν μου τοῖς μαντεύμασιν.

7.14.6 οὐχ ὀρᾷς καὶ τοῦτον ὥς ἐκ τῶν βασάνων νῦν κρεμáμενον ἐξήρπασεν;” Ἐν τούτῳ δὲ ἔρχεται τις τῶν τοῦ ναοῦ προπόλων ἐπὶ τὸν ἱερέα σπουδῇ μάλα θέων καὶ λέγει πάντων ἀκουόντων· “Κόρη τις ἐπὶ τὴν Ἄρτεμιν ξένη κατέφυγεν.

7.15.1 ” ἐγὼ μὲν δὴ τοῦτο ἀκούσας ἀναπτεροῦμαι καὶ τὰ ὄμματα ἀνεγείρω καὶ ἀναβιοῦν ἡρχόμην· ὁ δὲ Κλεινίας πρὸς τὸν Σώστρατον, “Ἀληθῆ μου, πάτερ,” εἶπε, “τὰ μαντεύματα” καὶ ἅμα πρὸς τὸν ἄγγελον εἶπε· “Μὴ καλή;” “Οὐκ ἄλλην τοιαύτην,” ἔφη, “μετὰ τὴν Ἄρτεμιν εἶδον.

7.15.2 ” πρὸς τοῦτο ἐγὼ πηδῶ καὶ βοῶ· “Λευκίππην λέγεις.” “Καὶ μάλα,” ἔφη· “καλεῖσθαι γὰρ τοῦτο ἔλεγεν αὕτη, καὶ πατρίδα Βυζάντιον καὶ πατέρα Σώστρατον ἔχειν.” ὁ μὲν δὴ Κλεινίας ἀνεκρότησε παιανίσας, ὁ δὲ Σώστρατος ὑπὸ χαρᾶς κατέπεσεν, ἐγὼ δὲ ἐξάλλομαι μετὰ τῶν δεσμῶν εἰς ἀέρα καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν ὥς ἀπὸ μηχανῆς βληθεὶς ἐπετόμην· οἱ δὲ φυλάσσοντες ἐδίωκον, νομίζοντες ἀποδιδράσκειν, καὶ ἐβόων τοῖς ἐντυγχάνουσι λαβέσθαι.

7.15.4 ἀλλ’ εἶχον οἱ πόδες μου τότε πτερὰ· μόλις οὖν τινες μαινομένου μου πρὸς τὸν δρόμον λαμβάνονται· καὶ οἱ φύλακες ἅμα παρῆσαν καὶ ἐπεχείρουν με τύπτειν. ἐγὼ δὲ ἤδη θαρρῶν ἡμυνόμην· οἱ δὲ εἰλκόν με εἰς τὸ δεσμοτήριον. Καὶ ἐν τούτῳ παρῆν ὁ Κλεινίας καὶ ὁ Σώστρατος.

7.16.1 καὶ ὁ μὲν Κλεινίας ἐβόα· “Ποῖ ἄγετε τὸν ἄνθρωπον; οὐκ ἔστι φονεὺς ἐφ’ ἧ καταδεδίκασται.” καὶ ὁ Σώστρατος ἐν μέρει ταῦτά ἔλεγε καὶ ὥς εἶη αὐτὸς τῆς ἀνηρῆσθαι δοκούσης πατὴρ. οἱ δὲ παρόντες τὸ πᾶν μαθόντες εὐφήμουν τε τὴν Ἄρτεμιν καὶ περιῖσταντό με καὶ ἄγειν εἰς τὸ δεσμοτήριον οὐκ ἐπέτρεπον. οἱ δὲ φύλακες οὐκ εἶναι κύριοι τοῦ μεθεῖναι καταδικασθέντα πρὸς θάνατον ἄνθρωπον ἔλεγον, ἕως ὁ ἱερεὺς, τοῦ Σωστράτου δεηθέντος, ἐνεγυῆσατο αὐτὸν ἔχειν καὶ παρέξειν εἰς τὸν δῆμον, ὅταν δέῃ.

7.16.2 οὕτω μὲν δὴ τῶν δεσμῶν ἀπολύομαι καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν ταχὺ μάλα ἡπειγόμεν· καὶ ὁ Σώστρατος κατὰ πόδας, οὐκ οἶδα εἰ τὰ ὅμοια ἐμοὶ χαίρων. οὐκ ἔστι δὲ οὕτως ἄνθρωπος δρομικώτατος, ὃν οὐ τῆς φήμης φθάνει τὸ πτερόν· ἢ καὶ τότε ἡμᾶς ἐπὶ Λευκίππην προὔλαβεν, ἀπαγγέλλουσα πάντα καὶ τὰ τοῦ Σωστράτου καὶ τὰμά.

7.16.3 ἰδοῦσα δὲ ἡμᾶς ἐξεπήδησε τοῦ νεῶ καὶ τὸν μὲν πατέρα περιεπτύξατο, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς εἶχεν ἐπ’ ἐμέ. ἐγὼ δὲ εἰστήκειν, αἰδοῖ τῇ πρὸς τὸν Σώστρατον κατέχων ἑμαυτὸν (καὶ ἅπαντα ἔβλεπον εἰς τὸ ἐκείνης πρόσωπον) ἐπ’ αὐτὴν ἐκθορεῖν.

7.16.4 οὕτως ἀλλήλους ἡσπαζόμεθα τοῖς ὄμμασιν. Ἄρτι δὲ ἡμῶν μελλόντων καθέζεσθαι καὶ περὶ τούτων διαλέγεσθαι Θέρσανδρος σπουδῇ μάλα, μάρτυρας ἄγων τινάς, ἔρχεται πρὸς τὸν νεῶν καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ πρὸς τὸν ἱερέα, “Μαρτύρομαι,” ἔφη, “τῶνδε ἐναντίον, ὅτι μὴ δεόντως ἐξαιρῇ δεσμῶν καὶ θανάτου κατεγνωσμένον ἄνθρωπον ἐκ τῶν νόμων ἀποθανεῖν.

8.1.2

ἔχεις δὲ καὶ δούλην ἐμήν, γυναῖκα μάχλον καὶ πρὸς ἄνδρας ἐπιμανῆ· ταύτην ὅπως μοι φυλάξης.” ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ ‘δούλην καὶ γυναῖκα μάχλον’ ὑπεραλήσας τὴν ψυχὴν οὐκ ἤνεγκα τῶν ῥημάτων τὰ τραύματα, ἀλλ’ ἔτι λαλοῦντος αὐτοῦ, “Σὺ μὲν οὖν,” ἔφην, “καὶ τρίδουλος καὶ ἐπιμανῆς καὶ μάχλος· αὕτη δὲ καὶ ἔλευθέρα καὶ παρθένος καὶ ἀξία τῆς θεοῦ.” ὥς δὲ ταῦτα ἤκουσε, “Καὶ λοιδορεῖς,” φήσας, “δεσμῶτα καὶ κατάδικε;” παίει με κατὰ τῶν προσώπων μάλα βιαίως καὶ ἐπάγει δευτέραν· οἱ δὲ τῶν ῥινῶν αἵματος ἔρρεον κρουνοί· ὅλον γὰρ αὐτοῦ τὸν θυμὸν εἶχεν ἡ πληγὴ.

- 8.1.4 ὥς δὲ καὶ τρίτην ἀπροφυλάκτως ἔπαισε, λανθάνει μου τῷ στόματι περὶ τοὺς ὀδόντας προσπταίσας τὴν χεῖρα, καὶ τρωθεὶς τοὺς δακτύλους μόλις τὴν χεῖρα συνέστειλεν ἀνακραγών. καὶ οἱ ὀδόντες ἀμύνουσι τὴν τῶν ῥινῶν ὕβριν. τιτρώσκουσι γὰρ αὐτοῦ τοὺς παίοντας δακτύλους, καὶ ἃ πεποίηκεν ἔπαθεν ἡ χεῖρ. καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τῇ πληγῇ μάλα ἄκων ἀνακραγών συνέστειλε τὴν χεῖρα καὶ οὕτως ἐπαύσατο· ἐγὼ δὲ ἰδὼν οἷον ἔχει κακὸν τοῦτο μὲν οὐ προσεποιησάμην, ἐφ’ οἷς δὲ ἐτυραννήθην τραγωδῶν ἐνέπλησα βοῆς τὸ ἱερόν.
- 8.2.1 “Ποῖ φύγωμεν ἔτι τοὺς βιαίους; ποῖ καταδράμωμεν; ἐπὶ τίνα θεῶν μετὰ τὴν Ἄρτεμιν; ἐν αὐτοῖς τυπτόμεθα τοῖς ἱεροῖς· ἐν τοῖς τῆς ἀσυλίας παιόμεθα χωρίοις. ταῦτα ἐν ἐρημίαις μόναις γίνεται, ὅπου μηδεὶς μάρτυς μηδ’ ἄνθρωπός ἐστι. σὺ δὲ αὐτῶν ἐν ὄψει τυραννεῖς τῶν θεῶν. καὶ τοῖς μὲν πονηροῖς αἱ τῶν ἱερῶν ἀσφάλειαι διδόασι καταφυγὴν, ἐγὼ δὲ μηδὲν ἀδικήσας, ἰκέτης δὲ τῆς Ἀρτέμιδος γενόμενος, τύπτομαι παρ’ αὐτῷ τῷ βωμῷ, βλεπούσης, οἶμοι, τῆς θεοῦ.
- 8.2.2 ἐπὶ τὴν Ἄρτεμιν αἱ πληγαί. καὶ οὐ μέχρι πληγῶν ἡ παροινία, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων τις λαμβάνει τραύματα, ὥς ἐν πολέμῳ καὶ μάχῃ, καὶ μεμίανται τὸ ἔδαφος ἀνθρωπίνῳ αἵματι.
- 8.2.3 τοιαῦτα σπένδει τίς τῇ θεῷ; οὐ βάρβαροι τοῦτο καὶ Ταῦροι καὶ ἡ Ἄρτεμις ἡ Σκυθῶν; ὁ παρ’ ἐκείνοις μόνος ναὸς οὕτως αἰμάσσεται· τὴν Ἰωνίαν Σκυθίαν πεποίηκας, καὶ ἐν Ἐφέσῳ ῥεῖ τὰ ἐν Ταύροις αἵματα. λαβὲ καὶ ξίφος κατ’ ἐμοῦ.
- 8.2.4 καίτοι τί δέη σιδήρου; τὰ τοῦ ξίφους πεποίηκεν ἡ χεῖρ. ἀνδροφόνος αὕτη καὶ μισαιφόνος δεξιὰ τοιαῦτα δέδρακεν οἷα ἐκ φόνου γίνεται.” Ταῦτά μου βοῶντος <ὁ> ὄχλος συνερρῦη τῶν ἐν τῷ ἱερῷ παρόντων· καὶ οὗτοι ἐκάκιζον αὐτὸν καὶ ὁ ἱερεὺς αὐτὸς <ὅτι> οὐκ αἰσχύνεται τοιαῦτα ποιῶν οὕτω φανερώς καὶ ἐν τῷ ἱερῷ.
- 8.3.1 ἐγὼ τε τεθαρρηκώς, “Τοιαῦτα,” ἔφην, “ὦ ἄνδρες, πέπονθα, ἐλεύθερός τε ὢν καὶ πόλεως οὐκ ἀσήμε, ἐπιβουλευθεὶς μὲν εἰς τὴν ψυχὴν ὑπὸ τούτου, σωθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ τοῦτον ἀπέφηνε συκοφάντην. καὶ νῦν προελθεῖν με δεῖ καὶ ἀπονίψασθαι τὸ πρόσωπον ἕξω.
- 8.3.2 μὴ γὰρ ἐνταῦθα τοῦτο ποιήσασιν ἔγωγε, μὴ καὶ τὸ ἱερόν ὕδωρ τῷ τῆς ὕβρεως αἵματι μιανθῇ.” τότε μὲν δὴ μόλις ἀφελκύσαντες αὐτὸν ἐξάγουσι τοῦ ἱεροῦ.
- 8.3.3 τοσοῦτον δ’ εἶπεν ἀπιών· “Ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν ἤδη κέκριται, καὶ ὅσον οὐδέπω πείσῃ δίκην· τὸ δὲ τῆς ψευδοπαρθένου ταύτης ἐταίρας ἡ σύριγξ τιμωρήσεται.” Ὡς δὲ ἀπηλλάγη ποτέ, κἀγὼ ἐξελθὼν ἐκάθηρα τὸ πρόσωπον.
- 8.4.1 τοῦ δὲ δείπνου καιρὸς ἦν, καὶ ὑπεδέξατο ἡμᾶς ὁ ἱερεὺς μάλα φιλοφρόνως. ἐγὼ δὲ εἰς τὸν Σώστρατον ὀρθοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν οὐκ ἠδυνάμην, συνειδὼς οἷα αὐτὸν διατεθεῖκεν· καὶ ὁ Σώστρατος δὲ τὰς τῶν ὀφθαλμῶν ὁρῶν ἀμύξεις τῶν ἐμῶν, ἃς ἔτυχον ὑπ’ αὐτοῦ παθῶν, ἀντησχύνετό με βλέπειν· καὶ ἡ Λευκίππη δὲ τὰ πολλὰ εἰς γῆν ἔβλεπε· καὶ ἦν ὅλον τὸ συμπόσιον αἰδώς. προϊόντος δὲ τοῦ πότου καὶ τοῦ Διονύσου κατὰ μικρὸν ἐξιλασκομένου τὴν αἰδῶ (ἐλευθερίας γὰρ οὗτος πατήρ) ἄρχει λόγου πρῶτος ὁ ἱερεὺς πρὸς τὸν Σώστρατον· “Τί οὐ λέγεις, ὦ ξέने, τὸν περὶ ὑμᾶς μῦθον ὅστις ἐστί; δοκεῖ γάρ μοι περιπλοκάς τινας ἔχειν οὐκ ἀηδεῖς οἴνῳ δὲ μάλιστα πρέπουσιν οἱ τοιοῦτοι λόγοι.

8.4.2

” καὶ ὁ Σώστρατος προφάσεως λαβόμενος ἄσμενος, “Τὸ μὲν κατ’ ἐμὲ τοῦ λόγου μέρος ἀπλοῦν,” εἶπεν, “ὅτι Σώστρατος ὄνομα, Βυζάντιος τὸ γένος, τούτου θεῖος, πατήρ ταύτης· τὸ δὲ λοιπόν, ὅπερ ἐστὶ μῦθος, λέγε, τέκνον Κλειτοφῶν, μὴδὲν αἰδούμενος.

- 8.4.4 καὶ γὰρ εἴ τί μοι συμβέβηκε λυπηρόν, μάλιστα μὲν οὐ σὸν ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ δαίμονος· ἔπειτα τῶν ἔργων παρελθόντων ἢ διήγησις τὸν οὐκέτι πάσχοντα ψυχαγωγεῖ μᾶλλον ἢ λυπεῖ.” Κἀγὼ πάντα τὰ κατὰ τὴν ἀποδημίαν τὴν ἀπὸ Τύρου διηγοῦμαι, τὸν πλοῦν, τὴν ναυαγίαν, τὴν Αἴγυπτον, τοὺς βουκόλους, τῆς Λευκίππης τὴν ἀπαγωγὴν, τὴν παρὰ τῷ βωμῷ πλαστὴν γαστέρα, τὴν Μενελάου τέχνην, τὸν ἔρωτα τοῦ στρατηγοῦ καὶ τὸ Χαιρέου φάρμακον, τὴν τῶν ληστῶν ἀρπαγὴν καὶ τὸ τοῦ μηροῦ τραῦμα· καὶ ἔδειξα τὴν οὐλήν.
- 8.5.2 ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν Μελίτην ἐγενόμην, ἐξῆρον τὸ πρᾶγμα ἐμαυτοῦ πρὸς σωφροσύνην μεταποιῶν καὶ οὐδὲν ἐψευσδόμην, τὸν Μελίτης ἔρωτα καὶ τὴν σωφροσύνην τὴν ἐμήν, ὅσον ἐλιπάρησε χρόνον, ὅσον ἀπέτυχεν, ὅσα ἐπηγγείλατο, ὅσα ὠδύρατο· τὴν ναῦν διηγησάμην, τὸν εἰς Ἑφesus πλοῦν, καὶ ὡς ἄμφω συνεκαθεύδομεν, καί, μὰ ταύτην τὴν Ἀρτεμιν, ὡς ἀπὸ γυναικὸς ἀνέστη γυνή. Ἐν μόνον παρήκα τῶν ἐμαυτοῦ δραμάτων, τὴν μετὰ ταῦτα πρὸς Μελίτην αἰδῶ· ἐπεὶ καὶ τὸ δεῖπνον εἶπον καὶ ὡς ἐμαυτοῦ κατεψευσάμην, καὶ μέχρι τῆς θεωρίας τὸν λόγον συνεπέρανα, καί, “Τὰ μὲν ἐμὰ ταῦτα,” ἔφην· “τὰ δὲ Λευκίππης τῶν ἐμῶν μείζονα.
- 8.5.4 πέπραται, δεδούλευκε, γῆν ἔσκαψε, σεσύληται τῆς κεφαλῆς τὸ κάλλος· τὴν κουρὰν ὀρᾷς.” καὶ καθ’ ἕκαστον ὡς ἐγένετο διεξήειν. Κὰν τῷδε κατὰ τὸν Σωσθένην καὶ Θέρσανδρον γενόμενος ἐξῆρον καὶ τὰ αὐτῆς ἔτι μᾶλλον ἢ τὰμά, ἐρωτικῶς αὐτῇ χαριούμενος ἀκούοντος τοῦ πατρός· ὡς πᾶσαν αἰκίαν ἠνεγκεν εἰς τὸ σῶμα καὶ ὕβριν πλὴν μιᾶς, ὑπὲρ δὲ ταύτης τὰς ἄλλας πάσας ὑπέστη· “Καὶ ἔμεινε, πάτερ, τοιαύτη μέχρι τῆς παρουσίας ἡμέρας, οἷαν αὐτὴν ἐξέπεμψας ἀπὸ Βυζαντίου.
- 8.5.6 καὶ οὐκ ἐμὸν τοῦτο ἐγκώμιον, ὅτι φυγὴν ἐλόμενος οὐδὲν ἔδρασα ὑπὲρ ὧν ἔφυγον, ἀλλ’ αὐτῆς, ὅτι καὶ ἐν μέσοις λησταῖς ἔμεινε παρθένος καὶ τὸν μέγαν ἐνίκησε ληστήν, Θέρσανδρον λέγω, τὸν ἀναίσχυντον, τὸν βίαιον. ἐφιλοσοφήσαμεν, πάτερ, τὴν ἀποδημίαν· ἐδίωξε γὰρ ἡμᾶς ἔρω, καὶ ἦν ἔραστοῦ καὶ ἐρωμένης φυγὴ· ἀποδημήσαντες γεγόναμεν ἀλλήλων ἀδελφοί.
- 8.5.7 εἴ τις ἄρα ἔστιν ἀνδρὸς παρθεσία, ταύτην κἀγὼ μέχρι τοῦ παρόντος πρὸς Λευκίππην ἔχω· ἢ μὲν γὰρ ἦρα ἐκ πολλοῦ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἱεροῦ. δέσποινα Ἀφροδίτη, μὴ νεμεσήσης ἡμῖν ὡς ὕβρισμένη.
- 8.5.8 οὐκ ἠθέλομεν ἀπάτορα γενέσθαι τὸν γάμον. πάρεστιν οὖν ὁ πατήρ· ἦκε καὶ σύ· εὐμενὴς ἡμῖν ἦδη γενοῦ.” ταῦτα ἀκούοντες ὁ μὲν ἱερεὺς ἐκεχήνει, θαυμάζων ἕκαστον τῶν λεγομένων, ὁ δὲ Σώστρατος καὶ ἐπεδάκρυεν, εἴ ποτε κατὰ Λευκίππην ἐγεγόνει <τὸ> δρᾶμα.
- 8.5.9 καὶ ἐπεὶ ποτε ἐπαυσάμην, “Τὰ μὲν ἡμέτερα,” εἶπον, “ἠκούσατε· ἐν δὲ αἰτῷ κἀγὼ μαθεῖν παρὰ σοῦ, ἱερεῦ, μόνον· τί ποτέ ἐστιν ὁ τελευταῖον ἀπιὼν ὁ Θέρσανδρος κατὰ Λευκίππης προσέθηκε, σύριγγα εἰπών;” “Ἀλλὰ σύ γε,” ἔφη, “καλῶς ἀνήρου· καὶ γὰρ εἰδότες ἡμᾶς τὰ περὶ τὴν σύριγγα τοῖς παροῦσιν οὕτως ἀρμόσασθαι προσήκει· κἀγὼ τὸν σὸν ἀμείψομαι μῦθον εἰπών.” “Ὀρᾷς τουτὶ τὸ ἄλσος τὸ κατόπιν τοῦ νεώ.
- 8.6.1 ἐνθάδε ἐστὶ σπήλαιον ἀπόρρητον γυναιξί, καθαραῖς δὲ εἰσελθούσαις οὐκ ἀπόρρητον παρθένοις· ἀνάκειται δὲ σύριγξ ὀλίγον ἔνδον τῶν τοῦ σπηλαίου θυρῶν. εἰ μὲν οὖν τὸ ὄργανον καὶ παρ’ ὑμῖν ἐπιχωριάζει τοῖς Βυζαντίοις, ἵστε ὁ λέγω· εἰ δὲ τις ὑμῶν ἤττον ὠμίλησε ταύτῃ τῇ μουσικῇ, φέρε καὶ οἷόν ἐστιν εἶπω καὶ τὸν ταύτῃ τοῦ Πανὸς πάντα μῦθον.
- 8.6.3 ἢ σύριγξ αὐλοὶ μὲν εἰσι πολλοί, κάλαμος δὲ τῶν αὐλῶν ἕκαστος· αὐλοῦσι δὲ οἱ κάλαμοι πάντες ὥσπερ αὐλὸς εἷς. σύγκεινται δὲ στιχηδὸν ἄλλος ἐπ’ ἄλλον ἡνωμένος· τὸ πρόσωπον ἰσοστάσιον καὶ τὸ νῶτον.

- 8.6.4 καὶ ὅσοι εἰσὶ τῶν καλάμων βραχὺ μικρῷ λειπόμενοι, τούτων μείζων ὁ μετὰ τοῦτον, καὶ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ τοσοῦτον, ὅσον τοῦ δευτέρου μείζων ὁ μετὰ τοῦτον τρίτος, καὶ κατὰ λόγον οὕτως ὁ λοιπὸς τῶν καλάμων χορὸς ἕκαστον τοῦ πρόσθεν ἴσον ἔχων, τὸ δὲ ἔσω μέσον ἐστὶ τῷ περιττῷ. αἴτιον δὲ τῆς τοιαύτης τάξεως ἡ τῆς ἀρμονίας διανομή.
- 8.6.5 τό <σον> μὲν γὰρ ὀξύτατον <τὸ> ἄνω ὅσον τὸ κάτω πρῶτον βαρὺ <τατον, καὶ> κατὰ κέρας ἐκάτερον ὁ ἄκρος ἔλαχεν αὐλός· τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἄκρων τοῦ ῥυθμοῦ διαστήματα, πάντες οἱ μεταξὺ κάλαμοι, ἕκαστος ἐπὶ τὸν πέλας τὸ ὀξὺ καταφέρει, ἔστε τῷ τελευταίῳ συνάπτει βαρεῖ. ὅσα δὲ ὁ τῆς Ἀθηνᾶς αὐλὸς ἐντὸς λαλεῖ, τοσαῦτα καὶ ὁ τοῦ Πανὸς ἐν τοῖς στόμασιν αὐλεῖ.
- 8.6.6 ἀλλ' ἐκεῖ μὲν οἱ δάκτυλοι κυβερνῶσι τὰ αὐλήματα, ἐνταῦθα δὲ τοῦ τεχνίτου τὸ στόμα μιμεῖται τοὺς δακτύλους· κἀκεῖ μὲν κλείσας ὁ αὐλητὴς τὰς ἄλλας ὁπὰς μίαν ἀνοίγει μόνην, δι' ἧς τὸ πνεῦμα καταρρεῖ, ἐνταῦθα δὲ τοὺς μὲν ἄλλους ἐλευθέρους ἀφῆκε καλάμους, μόνῳ δὲ τὸ χεῖλος ἐπιτίθησιν, ὃν ἂν ἐθέλῃ μὴ σιωπᾶν, μεταπηδᾷ τε ἄλλοτε ἐπ' ἄλλον, ὅποι ποτ' ἂν εἴῃ τοῦ κρούματος ἡ ἀρμονία καλή· οὕτως αὐτῷ περὶ τοὺς αὐλοὺς χορεύει τὸ στόμα.
- 8.6.7 ἦν δὲ ἡ σύριγξ οὔτε αὐλὸς ἀπ' ἀρχῆς οὔτε κάλαμος, ἀλλὰ παρθένος εὐειδῆς οἶαν εὐχὴν κινεῖν. ὁ Πάν οὖν ἐδίωκεν αὐτὴν δρόμον ἐρωτικόν, τὴν δὲ ὕλη τις δέχεται δασεῖα φεύγουσαν· ὁ δὲ Πάν κατὰ πόδας εἰσθορῶν ὥρεγε τὴν χεῖρα ὡς ἐπ' αὐτήν. καὶ ὁ μὲν ὦρετο τεθηρακέναι καὶ ἔχεσθαι τῶν τριχῶν, καλάμων δὲ κόμην εἶχεν ἡ χεῖρ.
- 8.6.8 τὴν μὲν γὰρ εἰς γῆν καταδύναι λέγουσι, καλάμους δὲ τὴν γῆν ἀντ' αὐτῆς τεκεῖν. τέμνει δὴ τοὺς καλάμους ὑπὸ ὀργῆς ὁ Πάν ὡς κλέπτοντας αὐτοῦ τὴν ἐρωμένην.
- 8.6.9 ἐπεὶ δὲ μετὰ ταῦτα οὐκ εἶχεν εὐρεῖν, εἰς τοὺς καλάμους δοκῶν λελύσθαι τὴν κόρην ἔκλαιε τὴν τομήν, νομίζων τετμηκέναι τὴν ἐρωμένην. συμφορήσας οὖν τὰ τετμημένα τῶν καλάμων ὡς μέλη τοῦ σώματος καὶ συνθεῖς εἰς ἓν σῶμα, εἶχε διὰ χειρῶν τὰς τομὰς τῶν καλάμων καταφιλῶν ὡς τῆς κόρης τραύματα· ἔστενε δὲ ἐρωτικὸν ἐπιθεῖς τὸ στόμα καὶ ἐνέπνει ἄνωθεν εἰς τοὺς αὐλοὺς ἅμα φιλῶν· τὸ δὲ πνεῦμα διὰ τῶν ἐν τοῖς καλάμοις στενωπῶν καταρρέον αὐλήματα ἐποίει, καὶ ἡ σύριγξ εἶχε φωνήν.
- 8.6.11 ταύτην οὖν τὴν σύριγγά φασιν ἀναθεῖναι μὲν ἐνθάδε τὸν Πᾶνα, περιορίσαι δὲ εἰς σπήλαιον αὐτήν, θαμίζειν τε αὐτοῦ καὶ τῇ σύριγγι συνήθως αὐλεῖν. χρόνῳ δὲ ὕστερον χαρίζεται τὸ χωρίον τῇ Ἀρτέμιδι, συνθήκας ποιησάμενος πρὸς αὐτήν, μηδεμίαν ἐκεῖ καταβαίνειν γυναῖκα. ὅταν οὖν αἰτίαν ἔχῃ τις οὐκ εἶναι παρθένος, προπέμπει μὲν αὐτήν ὁ δῆμος μέχρι τῶν τοῦ σπηλαίου θυρῶν, δικάζει δὲ ἡ σύριγξ τὴν δίκην.
- 8.6.12 ἡ μὲν γὰρ παῖς εἰσέρχεται κεκοσμημένη στολῇ τῇ νενομισμένῃ, ἄλλος δὲ ἐπικλείει τὰς τοῦ σπηλαίου θύρας. κἂν μὲν ἦ παρθένος, λιγυρόν τι μέλος ἀκούεται καὶ ἔνθεον, ἥτοι τοῦ τόπου πνεῦμα ἔχοντος μουσικὸν εἰς τὴν σύριγγα τεταμιευμένον, ἢ τάχα καὶ ὁ Πάν αὐτὸς αὐλεῖ.
- 8.6.13 μετὰ δὲ μικρὸν αὐτόματα μὲν αἱ θύραι ἀνεῳχθησαν τοῦ σπηλαίου, ἐκφαίνεται δὲ ἡ παρθένος ἐστεφανωμένη τὴν κεφαλὴν πίτυος κόμαις. ἐὰν δὲ ἦ τὴν παρθενίαν ἐψευσμένη, σιωπᾷ μὲν ἡ σύριγξ, οἰμωγὴ δὲ τις ἀντὶ μουσικῆς ἐκ τοῦ σπηλαίου πέμπεται, καὶ εὐθὺς ὁ δῆμος ἀπαλλάττεται καὶ ἀφίησιν ἐν τῷ σπηλαίῳ τὴν γυναῖκα.
- 8.6.14 τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ παρθένος ἰέρεια τοῦ τόπου παρελθοῦσα τὴν μὲν σύριγγα εὐρίσκει χαμαί, τὴν δὲ γυναῖκα οὐδαμοῦ. πρὸς ταῦτα παρασκευάσασθε πῶς ἂν αὐτοὶ σχῆτε τύχης καὶ σύνετε.
- 8.6.15 εἰ μὲν γὰρ ἐστὶ παρθένος, ὡς ἔγωγε βουλοίμην, ἅπιτε χαίροντες τῆς σύριγγος τυχόντες εὐμενοῦς· οὐ γὰρ ἂν ποτε ψεύσαιτο τὴν κρίσιν· εἰ δὲ μή, αὐτοὶ γὰρ ἴστε οἷα εἰκὸς ἐν τοσαύταις αὐτὴν ἐπιβουλαῖς γενομένην ἄκουσαν—” Καὶ εὐθὺς ἡ Λευκίππη, πρὶν τὸν ἱερέα εἰπεῖν τὸν ἐξῆς

λόγον· “Ὡς γέ μοι δοκεῖ, μηδὲ εἵπης· ἐγὼ γὰρ ἐτοίμη εἰς τὸ τῆς σύριγγος σπήλαιον εἰσελθεῖν καὶ χωρὶς κλήσεως κατακεκλεισθαι.

8.7.1 ” “Ἀγαθὰ λέγεις,” ὁ ἱερεὺς εἶπε, “καὶ σοι συνήδομαι ὑπὲρ σωφροσύνης καὶ τύχης.” τότε μὲν οὖν ἐσπέρας γενομένης ἕκαστος ἡμῶν ἀπῆι κοιμηθησόμενος ἔνθα ὁ ἱερεὺς παρεσκεύασεν.

8.7.2 ὁ Κλεινίας δὲ οὐκ ἦν ἡμῖν συνδειπνῶν, ὥς ἂν μὴ φορτικοὶ δοκοίημεν εἶναι τῷ ξενοδόχῳ, ἀλλ’ ἔνθα καὶ τὴν πρόσθεν ἡμέραν καὶ τὴν τότε. τὸν μέντοι Σώστρατον ἐώρων ὑποθορυβηθέντα τῷ τῆς σύριγγος διηγήματι, μὴ ἄρα τὰ περὶ τῆς παρθενίας δι’ αἰδῶ τὴν πρὸς αὐτὸν ψευδῶμεθα.

8.7.4 διανεύω δὴ τῇ Λευκίππῃ νεύματι ἀφανεῖ τὸν φόβον τοῦ πατρὸς ἐξελεῖν, ἐπισταμένη οἷω δὴ τρόπῳ μάλιστα οἶεται πείσειν. κάκείνη δὲ ἐδόκει μοι ταῦτόν ὑποπτεύειν, ὥστε ταχὺ μὲν συνῆκε· διενοεῖτο δὲ καὶ πρὸ τοῦ παρ’ ἐμοῦ νεύματος, πῶς ἂν κοσμιώτατα προσενεχθείη τῷ πιστώματι. μέλλουσα οὖν πρὸς ὕπνον ἀναχωρεῖν καὶ ἀσπαζομένη τὸν πατέρα ἡρέμα πρὸς αὐτόν, “Θάρρει, πάτερ,” ἔφη, “περὶ ἐμοῦ, καὶ πίστευε τοῖς εἰρημένοις.

8.7.5 μὰ τὴν γὰρ Ἀρτεμιν, οὐδέτερος ἡμῶν οὐδὲν ἐψεύσατο.” τῇ δὲ ὑστεραίᾳ περὶ τὴν θεωρίαν ἦσαν ὅ τε Σώστρατος καὶ ὁ ἱερεὺς, καὶ ἠὲ τρεπισμέναι ἦσαν αἱ θυσῖαι· παρῇν δὲ καὶ ἡ βουλή μεθέξουσα τῶν ἱερείων.

8.7.6 εὐφημία δὲ ἦσαν εἰς τὴν θεὸν πολλαί· καὶ ὁ Θέρσανδρος (ἔτυχε γὰρ καὶ αὐτὸς παρών) προσελθὼν τῷ προέδρῳ, “Πρόγραψον εἰς αὖριον,” ἔφη, “τὰς περὶ ἡμῶν δίκας, ἐπεὶ καὶ τὸν καταγνωσθέντα σοι χθὲς ἤδη τινὲς ἔλυσαν, καὶ ὁ Σωσθένης ἐστὶν οὐδαμοῦ.” προγέγραπτο μὲν οὖν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἡ δίκη· παρεσκευαζόμεθα δὲ ἡμεῖς μάλα εὐτρεπῶς ἔχοντες. Ἠκούσης δὲ τῆς κυρίας ὁ Θέρσανδρος εἶπεν ὧδε· “Οὐκ οἶδα τίνας ἄρξωμαι λόγου καὶ πόθεν, οὐδὲ τίνων κατηγορήσω πρῶτον καὶ τίνων δεύτερον.

8.8.1 τὰ τε γὰρ τετολμημένα πολλὰ ὑπὸ πολλῶν, καὶ οὐδὲν οὐδενὸς τῷ μεγέθει δεύτερον. πάντα δὲ ἀλλήλων γυμνά, καὶ ἔστιν ὧν οὐδ’ ἂν ἄψαιμι κατηγορῶν. ἅτε γὰρ τῆς ψυχῆς κρατούσης φοβοῦμαι μὴ ἀτελής μοι ὁ λόγος γένηται, τῆς τῶν ἄλλων μνήμης τὴν γλῶτταν ἐφ’ ἕκαστον ἐλκούσης.

8.8.2 ἡ γὰρ εἰς τὸ μήπω λεχθὲν ἔπειξις τοῦ λόγου τὸ ὀλόκληρον τῶν ἤδη λεχθέντων παραιρεῖται. ὅταν μὲν γὰρ φονεύωσι τοὺς ἀλλοτρίους οἰκέτας οἱ μοιχοί, μοιχεύωσι δὲ τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας οἱ φονεῖς, λύωσι δ’ ἡμῖν τὰς θεωρίας οἱ πορνοβοσκοί, τὰ δὲ σεμνότατα τῶν ἱερῶν μαιίνωσιν αἱ πόρναι, τὰς ἡμέρας λογιζόμεναι ταῖς δούλαις καὶ τοῖς δεσπόταις, τί δράσειέ τις ἔτι, τῆς ἀνομίας ὁμοῦ καὶ μοιχείας καὶ ἀσεβείας καὶ μαιφονίας κεκερασμένης; κατεγνώκατέ τινος θάνατον ἐφ’ αἷς δὴ ποτ’ οὖν αἰτίαις (οὐδὲν γὰρ διαφέρει) καὶ δεδεμένον εἰς τὸ δεσποτήριον ἀπεστείλατε φυλαχθησόμενον τῇ καταδίκῃ· οὗτος δὲ παρέστηκεν ὑμῖν, ἀντὶ τῶν δεσμῶν λευκὴν ἡμφιεσμένος στολήν, καὶ ἐν τῇ τάξει τῶν ἐλευθέρων ἔστηκεν ὁ δεσμώτης.

8.8.4 τάχα δὲ τολμήσει καὶ φωνὴν ἀφεῖναι καὶ ἐπιρρητορεῦσαί τι κατ’ ἐμοῦ, μᾶλλον δὲ καθ’ ὑμῶν καὶ τῆς ὑμετέρας ψήφου. λέγε δὲ ὧδε τῶν προέδρων καὶ τῶν συμβούλων τὸ δόγμα.

8.8.5 —Ἀκούετε καθάπερ ἐψηφίσασθε καὶ τὴν περὶ τούτου μοι γραφήν· ἔδοξεν ἀποθνήσκειν Κλειτοφῶντα. ποῦ τοίνυν ὁ δῆμιος; ἀπαγέτω τοῦτον λαβών. δὸς ἤδη τὸ κώνειον. ἤδη τέθνηκε τοῖς νόμοις· κατὰδικός ἐστιν ὑπερήμερος.

8.8.6 τί λέγεις, ὦ σεμνότατε καὶ κοσμιώτατε ἱερεῦ; ἐν ποίοις ἱεροῖς γέγραπται νόμοις τοὺς ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τῶν πρυτάνεων κατεγνωσμένους καὶ θανάτοις καὶ δεσμοῖς παραδοθέντας ἐξαρπάζειν τῆς καταδίκης καὶ τῶν δεσμῶν ἀπολύειν καὶ κυριώτερον σαυτὸν ποιεῖν τῶν προέδρων καὶ τῶν δικαστηρίων; ἀνάστηθι τοῦ θώκου, πρόεδρε, παραχώρησον τῆς ἀρχῆς αὐτῷ καὶ τοῦ δικαστηρίου.

8.8.7

- οὐκέτι οὐδενὸς εἶ κύριος· οὐδὲν ἔξεστί σοι κατὰ τῶν πονηρῶν ψηφίσασθαι, καὶ σήμερον ὃ τι δόξει λύεται. τί ἔστηκας, ἱερεῦ, σὺν ἡμῖν ὡς τῶν πολλῶν εἷς; ἀνάβηθι καὶ κάθισον ἐν τῷ τοῦ προέδρου θρόνῳ, καὶ σὺ δίκασζε λοιπὸν ἡμῖν, μᾶλλον δὲ κέλευε τυραννικῶς· μηδὲ ἀναγινωσκέσθω σοί τις νόμος μηδὲ γνῶσις δικαστηρίου, μήθ' ὅλως ἄνθρωπον σεαυτὸν ἡγοῦ.
- 8.8.8 μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος προσκυνοῦ· καὶ γὰρ τὴν ἐκείνης τιμὴν ἐξήρπασας. αὐτῇ μόνῃ τοὺς ἐπ' αὐτὴν καταφεύγοντας ἔξεστι σώζειν, καὶ ταῦτα πρὸ δικαστηρίου γνώσεως· δεδεμένον δὲ οὐδένα λέλυκεν ἢ θεός, οὐδὲ θανάτῳ παραδοθέντα ἠλευθέρωσε τῆς τιμωρίας.
- 8.8.9 τῶν δυστυχοῦντων εἰσὶν, οὐ τῶν ἀδικούντων οἱ βωμοί. σὺ δὲ καὶ τοὺς δεθέντας ἔλευθεροῖς καὶ τοὺς καταδίκους ἀπολύεις· οὕτως παρευδοκίμησας καὶ τὴν Ἄρτεμιν.
- 8.8.10 τίς ὥκησεν ἀντὶ δεσποτηρίου τὸ ἱερόν; φονεὺς καὶ μοιχὸς παρὰ τῇ καθαρᾷ θεῷ· οἷμοι μοιχὸς παρὰ τῇ παρθένῳ. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ γυνή τις ἀκόλαστος, ἀποδράσα τοῦ δεσπότη. καὶ γὰρ ταύτην, ὡς εἶδομεν, ὑπεδέχου, καὶ μία γέγονεν αὐτοῖς ἐστία παρὰ σοὶ καὶ συμπόσιον· τάχα δὲ καὶ συνεκάθευδες, ἱερεῦ· οἴκημα τὸ ἱερόν ἐποίησας.
- 8.8.11 ἢ τῆς Ἀρτέμιδος οἰκία μοιχῶν γέγονε καὶ πόρνης θάλαμος. ταῦτα μόλις ἐν χαμαιτυπείῳ γίνεται.
- 8.8.12 εἷς μὲν δὴ μοι λόγος οὗτος κατ' ἀμφοῖν· τὸν μέντοι ἀξιῷ τῆς αὐθαδείας δοῦναι τιμωρίαν, τὸν δὲ ἀποδοθῆναι κελεῦσαι τῇ καταδίκῃ. δεύτερος δὲ ἐστὶ μοι πρὸς Μελίτην μοιχείας ἄγών, πρὸς ἣν οὐδὲν δέομαι λόγων· ἐν γὰρ τῇ τῶν θεραπεινῶν βασάνῳ τὴν ἐξέτασιν γενέσθαι δέδοκται. ταύτας οὖν αἰτῶ, αἱ κἂν βασανιζόμεναι φήσωσιν οὐκ εἰδέναι τοῦτον τὸν κατάδικον χρόνῳ πολλῷ συνόντα αὐτῇ καὶ ἐν ἀνδρὸς χώρᾳ <ἐν> τῇ οἰκίᾳ τῇ ἐμῇ, οὐκ ἐν μοιχοῦ μόνον, καθεστηκότα, πάσης αἰτίας αὐτὴν ἀφίημι.
- 8.8.13 ἂν τοίνυν τούναντίον, τὴν μὲν κατὰ τὸν νόμον ἀφεῖσθαι τῆς προικὸς φημι δεῖν ἐμοί, τὸν δὲ ὑποσχεῖν τὴν ὀφειλομένην τοῖς μοιχοῖς τιμωρίαν· θάνατος δὲ ἐστὶν αὕτη· ὥστε ὁποτέρως ἂν οὗτος ἀποθάνῃ, ὡς μοιχὸς ἢ ὡς φονεὺς, ἀμφοτέροις ἔνοχος ὢν, δίκην δεδωκὼς οὐ δέδωκεν· ἀποθανὼν γὰρ ὀφείλει θάνατον ἄλλον. ὁ δὲ μοι τρίτος τῶν λόγων πρὸς τὴν δούλην ἐστὶ τὴν ἐμὴν καὶ τὸν σεμνὸν τοῦτον πατὴρ ὑποκριτὴν, ὃν εἰς ὕστερον, ὅταν τούτων καταψηφίσῃσθε, ταμιεύσομαι.
- 8.8.14 ” ὁ μὲν δὴ ταῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο. Παρελθὼν δὲ ὁ ἱερεὺς (ἦν δὲ εἰπεῖν οὐκ ἀδύνατος, μάλιστα δὲ τὴν Ἀριστοφάνους ἐζηλωκῶς κωμωδίαν) ἤρξατο αὐτὸς λέγειν πάνυ ἀστείως καὶ κωμωδικῶς εἰς πορνείαν αὐτοῦ καθαπτόμενος, “Παρὰ τὴν θεόν,” λέγων, “λοιδορεῖσθαι μὲν οὕτως ἀκόσμως τοῖς εὖ βεβιωκόσι στόματός ἐστιν οὐ καθαροῦ.
- 8.9.2 οὗτος δὲ οὐκ ἐνταῦθα μόνον, ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ τὴν γλῶτταν μεστήν ὕβρεως ἔχει. καὶ τοί γε νέος ὢν συνεχίνετο πολλοῖς αἰδοίοις ἀνδράσι καὶ τὴν ὥραν ἅπασαν εἰς τοῦτο δεδαπανήκει. σεμνότητά δ' ἔδρακε καὶ σωφροσύνην ὑπεκρίνατο, παιδείας προσποιούμενος ἔρᾳ καὶ τοῖς εἰς ταύτην αὐτῷ χρωμένοις πάντα ὑποκύπτων καὶ ὑποκατακλινόμενος αἰεὶ. καταλιπὼν γὰρ τὴν πατρῴαν οἰκίαν, ὀλίγον ἑαυτῷ μισθωσάμενος στενωπεῖον, εἶχεν ἐνταῦθα τὸ οἶκημα, ὀμηρίζων μὲν τὰ πολλά, πάντας δὲ τοὺς χρησίμους πρὸς ἅπερ ἤθελε προσηταιρίζετο δεχόμενος.
- 8.9.3 καὶ οὕτω μὲν ἀσκεῖν τὴν ψυχὴν ἐνομίζετο, ἣν δ' ἄρα τοῦτο κακουργίας ὑπόκρισις. ἔπειτα κἂν τοῖς γυμνασίοις ἐωρῶμεν, πῶς τὸ σῶμα ὑψηλείετο καὶ πῶς πληκτρον περιέβαινε καὶ τοὺς μὲν νεανίσκους, οἷς προσεπάλαιε, πρὸς τοὺς ἀνδρειοτέρους μάλιστα συμπλεκόμενος οὕτως αὐτοῦ κέχρηται καὶ τῷ σώματι.
- 8.9.5 ταῦτα μὲν οὖν ὥραϊος ὢν· ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρα ἦκε, πάντα ἀπεκάλυψεν, ἃ τότε ἀπέκρυπτε. καὶ τοῦ μὲν ἄλλου σώματος ἔξωρος γενόμενος ἡμέλησε, μόνῃν δὲ τὴν γλῶτταν εἰς ἀσέλγειαν ἀκονᾷ καὶ τῷ στόματι χρεῖται πρὸς ἀναισχυντίαν, ὑβρίζων πάντας, ἐπὶ τῶν προσώπων φέρων

τὴν ἀναΐδειαν, ὃς οὐκ ἠδέσθη τὸν ὑφ' ὑμῶν ἱερωσύνη τετιμημένον οὕτως ἀπαιδεύτως βλασφημεῖν ὑμῶν ἐναντίον. ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλη που βεβιωκῶς ἔτυχον καὶ μὴ παρ' ὑμῖν, ἔδει μοι λόγων περὶ ἑμαυτοῦ καὶ τῶν ἔμοι βεβιωμένων· ἐπεὶ δὲ σύνιστέ μοι πόρρω τῶν τούτου βλασφημιῶν τὸν βίον ἔχοντι, φέρε εἶπω πρὸς ὑμᾶς περὶ ὧν ἐγκέκλημαι.

- 8.9.7 “Ἐλυσας, φησί, ‘τὸν θανάτου κατεγνωσμένον’ καὶ ἐπὶ τούτῳ πάνυ δεινῶς ἐσχετλίασε, τύραννον ἀποκαλῶν με καὶ ὅσα δὴ κατετραγώδησέ μου. ἔστι δὲ οὐχ ὁ σώζων τοὺς συκοφαντηθέντας τύραννος, ἀλλ' ὁ τοὺς μηδὲν ἀδικοῦντας, μήτε βουλῆς, μήτε δήμου κατεγνωκότος. ἢ κατὰ ποίους νόμους, εἶπέ, τοῦτον τὸν ξένον νεανίσκον κατέκλεισας πρῶτον εἰς τὸ δεσμωτήριον; τίς προέδρων κατέγνω; ποῖον δικαστήριον ἐκέλευσε δεθῆναι τὸν ἄνθρωπον; ἔστω γὰρ πάντα ἀδικήσας, ὅσα ἂν εἴπης, ἀλλὰ καὶ κριθήτω πρῶτον, ἐλεγχθήτω, λόγου μεταλαβών· ὁ νόμος αὐτόν, ὁ καὶ σοῦ καὶ πάντων κύριος, δησάτω.
- 8.9.9 οὐδενὸς γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν ἄνευ κρίσεως δυνατώτερος. κλειῖσον οὖν τὰ δικαστήρια, κάθελε τὰ βουλευτήρια, ἔκβαλε τοὺς στρατηγούς· πάντα γὰρ ὅσα σὺ πρὸς τὸν πρόεδρον εἴρηκας ἔοικε δικαιότερον ἔρεῖν κατὰ σοῦ ἀληθῶς. ἐπανάστηθι Θερσάνδρῳ, πρόεδρε· μέχρι μόνων ὀνομάτων πρόεδρος εἶ. οὗτος τὰ σὰ ποιεῖ, μᾶλλον δὲ ὅσα οὐδὲ σὺ.
- 8.9.10 σὺ μὲν γὰρ συμβούλους ἔχεις, καὶ οὐδὲν ἄνευ τούτων ἔξεστί σοι· ἀλλ' οὔτε τι τῆς ἐξουσίας δράσειας πρὶν ἢ ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτον τὸν θρόνον· οὐδὲ ἐπὶ τῆς σῆς οἰκίας ποτὲ δεσμὸν ἀνθρώπου κατέγνως. ὁ δὲ γενναῖος οὗτος πάντα ἑαυτῷ γίνεται, δημῶς, βουλή, πρόεδρος, στρατηγός. οἴκοι κολάζει καὶ δικάζει καὶ δεθῆναι κελεύει, καὶ ὁ τῆς δίκης καιρὸς ἐσπέρα ἐστί· καλὸς γε καὶ ὁ νυκτερινὸς δικαστής.
- 8.9.11 καὶ νῦν πολλάκις βοᾷ· ‘Κατάδικον ἔλυσας θανάτῳ παραδοθέντα.’ ποίῳ θανάτῳ; ποῖον κατάδικον; εἶπέ μοι τοῦ θανάτου τὴν αἰτίαν. “Ἐπὶ φόνῳ κατέγνωσται,” φησί.
- 8.9.12 πεφόνευκεν οὖν; εἶπέ μοι τίς ἐστίν; ἢν ἀπέκτεινε καὶ ἔλεγεσ ἀνηρῆσθαι, ζῶσαν βλέπεις, καὶ οὐκ ἂν ἔτι τολμήσειας τὸν αὐτὸν αἰτιάσθαι φόνου. οὐ γὰρ δὴ τοῦτο τῆς κόρης ἐστὶν εἶδωλον· οὐκ ἀνέπεμψεν ὁ Αἰδωνεύς κατὰ σοῦ τὴν ἀνηρημένην. δυσὶ μὲν οὖν φόνοις ἔνοχος εἶ.
- 8.9.13 τὴν μὲν γὰρ ἀπέκτεινας τῷ λόγῳ, τὸν δὲ τοῖς ἔργοις ἠθέλησας, μᾶλλον δὲ καὶ ταύτην ἔμελλες· τὸ γὰρ δρᾶμά σου τὸ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἠκούσαμεν. ἢ δὲ Ἄρτεμις ἡ μεγάλη θεὸς ἀμφοτέρους ἔσωσε, τὴν μὲν ἐκ τῶν τοῦ Σωσθένους χειρῶν ἐξαρπάσασα, τὸν δὲ τῶν σῶν. καὶ τὸν μὲν Σωσθένην ἐξήρπασας, ἵνα μὴ κατάφωρος γένῃ.
- 8.9.14 οὐκ αἰσχύνῃ δέ, ὅτι κατηγορῶν τοὺς ξένους ἄμφω συκοφαντῶν ἐλήλεγξαι; τὰ μὲν ἐμὰ ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω πρὸς τὰς τούτου βλασφημίας, τὸν δὲ ὑπὲρ τῶν ξένων λόγον αὐτοῖς τούτοις παραδίδωμι.” Μέλλοντος δὲ ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τῆς Μελίτης ἀνδρὸς οὐκ ἀδόξου μὲν ῥήτορος, ὄντος δὲ <τῆς> βουλῆς, λέγειν, φθάσας ῥήτωρ ἕτερος, ὄνομα Σώπατρος, Θερσάνδρου συνήγορος, “Ἀλλ' ἐμός,” εἶπεν, “ἐντεῦθεν ὁ λόγος κατὰ τούτων τῶν μοιχῶν, ὧ βέλτιστε Νικόστρατε” (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ μὲν ῥήτορι), “εἴτα σός· ὁ γὰρ Θέρσανδρος ἃ εἶπε, πρὸς τὸν ἱερέα μόνον ἀπετείνετο, ὀλίγον ἀψάμενος ὅσον ἐπιψαῦσαι καὶ τοῦ κατὰ τὸν δεσμώτην μέρους.
- 8.10.2 ὅταν οὖν ἀποδείξω δυσὶ θανάτοις ἔνοχον ὄντα, τότε ἂν εἴῃ καὶ σοὶ καιρὸς ἀπολύσασθαι τὰς αἰτίας.” ταῦτα εἰπὼν καὶ τερατευσάμενος καὶ τρίψας τὸ πρόσωπον, “Τῆς μὲν τοῦ ἱερέως κωμῳδίας,” ἔφη, “ἠκούσαμεν, πάντα ἀσελγῶς καὶ ἀναισχύντως ὑποκριναμένου τὰ εἰς τὸν Θέρσανδρον προσκρούσματα· καὶ τοῦ λόγου τὸ προοίμιον μέμψεις εἰς Θέρσανδρον ἐφ' οἷς <εἰς> αὐτὸν εἶπεν.
- 8.10.3 ἀλλὰ Θέρσανδρος μὲν οὐδὲν ὧν εἶπεν εἰς τοῦτον ἐψεύσατο· καὶ γὰρ δεσμώτην ἔλυσεν καὶ πόρνην ὑπεδέξατο καὶ συνέγνω μοιχῶ· ἃ δὲ αὐτὸς μᾶλλον ἀναιδῶς ἐσυκοφάντησε, διασύρων

- τὸν Θερσάνδρου βίον, οὐδεμιᾶς ἀπήλλακται συκοφαντίας. ἱερεῖ δὲ ἔπρεπεν, εἵπερ ἄλλο, καὶ τοῦτο, καθαρὰν ἔχειν τὴν γλῶτταν ὕβρεως (χρήσομαι γὰρ τοῖς αὐτοῦ πρὸς αὐτόν).
- 8.10.4 ἃ δὲ μετὰ τὴν κωμωδίαν ἐτραγώδησεν ἤδη οὕτω φανερώς καὶ οὐκέτι δι' αἰνιγμάτων, σχετλιάζων εἰ μοιχὸν τινα λαβόντες ἐδήσαμεν, ὑπερτεθαύμακα τί τοσοῦτον ἴσχυσε πρίασθαι πρὸς τὴν τοσαύτην σπουδὴν. ὑπονοεῖν γὰρ τάληθές ἐστιν.
- 8.10.5 εἶδε γὰρ τῶν ἀκολάστων τούτων τὰ πρόσωπα, τοῦ τε μοιχοῦ καὶ τῆς ἐταίρας. ὥραία μὲν γὰρ αὕτη καὶ νέα, ὥραϊον δὲ καὶ τοῦτο τὸ μειράκιον καὶ οὐδέπω τὴν ὄψιν ἀργαλέον, ἀλλ' ἔτι χρήσιμον πρὸς τὰς τοῦ ἱερέως ἡδονάς. ὁποτέρα σε τούτων ἐωνήσατο; κοινῇ γὰρ πάντες ἐκαθεύδετε καὶ ἐμεθύετε κοινῇ, καὶ τῆς νυκτὸς ὕμῶν οὐδεὶς γέγονε θεατής.
- 8.10.6 φοβοῦμαι μὴ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν Ἀφροδίτης πεποιήκατε, καὶ περὶ ἱερωσύνης κρινοῦμεν, εἰ δεῖ σε τὴν τιμὴν ταύτην ἔχειν. τὸν δὲ Θερσάνδρου βίον ἴσασι πάντες καὶ ἐκ πρώτης ἡλικίας μετὰ σωφροσύνης κόσμιον, καὶ ὡς εἰς ἄνδρας ἐλθὼν ἔγημε κατὰ τοὺς νόμους, σφαλεῖς μὲν εἰς τὴν περὶ τῆς γυναικὸς κρίσιν (οὐ γὰρ εὗρεν ἦν ἥλπισε), τῷ δὲ ταύτης γένει καὶ τῇ οὐσίᾳ πεπιστευκώς.
- 8.10.8 εἰκὸς γὰρ αὐτὴν καὶ πρὸς ἄλλους τινὰς ἡμαρτηκέναι τὸν πρόσθεν χρόνον, λανθάνειν δὲ ἐπ' ἐκείνοις χρηστὸν ἄνδρα· τὸ δὲ τελευταῖον τοῦ δράματος πᾶσαν ἀπεκάλυψε τὴν αἰδῶ, πεπλήρωται δὲ ἀναισχυντίας. τοῦ γὰρ ἄνδρὸς στειλαμένου τινὰ μακρὰν ἀποδημίαν, καιρὸν τοῦτον ἐνόμισεν εὐκαιρὸν μοιχείας καὶ νεανίσκον εὐροῦσα πόρνον (τοῦτο γὰρ τὸ μεῖζον ἀτύχημα, ὅτι τοιοῦτον ἦν τὸν ἐρώμενον, ὃς πρὸς μὲν γυναικῆς ἄνδρας ἀπομιμείται, γυνὴ δὲ γίνεται πρὸς ἄνδρας) οὕτως μετὰ ἀδείας οὐκ ἤρκεσεν ἐπὶ τῆς ξένης αὐτῷ συνοῦσα φανερώς, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἤγαγε διὰ τοσοῦτου πελάγους συγκαθεύδουσα κὰν τῷ σκάφει φανερώς ἀσελγαίνουσα πάντων ὁρώντων.
- 8.10.10 ὦ μοιχείας γῆ καὶ θαλάσση μεμερισμένης· ὦ μοιχείας ἀπ' Αἰγύπτου μέχρις Ἰωνίας ἐκτεταμένης. μοιχεύεται τις, ἀλλὰ πρὸς μίαν ἡμέραν· ἂν δὲ καὶ δεύτερον γένηται τὸ ἀδίκημα, κλέπτει τὸ ἔργον καὶ πάντας ἀποκρύπτεται· αὕτη δὲ οὐχ ὑπὸ σάλπιγγι μόνον ἀλλὰ καὶ κήρυκι μοιχεύεται. Ἐφεσος ὅλη τὸν μοιχὸν ἔγνωκεν· ἡ δὲ οὐκ ἠσχύνετο τοῦτο ἀπὸ τῆς ξένης ἐνεγκοῦσα τὸ ἀγώγιμον, ὡς φορτίον κάλλους ἐωνημένη ἦλθε, μοιχὸν ἐμπεπορευμένη.
- 8.10.11 Ἄλλ' ὦμην, φησί, τὸν ἄνδρα τετελευτηκέναι. οὐκοῦν, εἰ μὲν τέθνηκεν, ἀπήλλαξαι τῆς αἰτίας οὐδὲ γὰρ ἔστιν ὁ τὴν μοιχείαν παθὼν, οὐδὲ ὑβρίζεται γάμος οὐκ ἔχων ἄνδρα· εἰ δὲ ὁ γάμος τῷ τὸν γήμαντα ζῆν οὐκ ἀνήρηται, τὴν γαμηθεῖσαν διαφθεύραντος ἄλλου λεληστέυται.
- 8.10.12 ὥσπερ γὰρ μὴ μένοντος ὁ μοιχὸς οὐκ ἦν, μένοντος δὲ μοιχὸς ἔστιν." Ἔτι τοῦ Σωπάτρου λέγοντος ὑποτεμὼν αὐτοῦ τὸν λόγον ὁ Θέρσανδρος, "Ἄλλ' οὐκ," ἔφη, "λόγων <δεῖ> .
- 8.11.1 δύο γὰρ προκαλοῦμαι προκλήσεις, Μελίτην τε ταύτην καὶ τὴν δοκοῦσαν εἶναι τοῦ θεοπρόπου θυγατέρα (οὐκέτι βασανίσων, ὡς μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον), τῷ δὲ ὄντι δούλην ἐμήν." καὶ ἀνεγίνωσκε· "Προκαλεῖται Θέρσανδρος Μελίτην καὶ Λευκίππην (τοῦτο γὰρ ἤκουσα τὴν πόρνην καλεῖσθαι)· Μελίτην μὲν, εἰ μὴ κεκοινώνηκεν εἰς Ἀφροδίτην τῷδε τῷ ξένῳ παρ' ὃν ἀπεδήμουν χρόνον, εἰς τὸ τῆς ἱερᾶς Στυγὸς ὕδωρ εἰσβάσαν καὶ ἐπομοσαμένην ἀπηλλάχθαι τῶν ἐγκλημάτων, τὴν δὲ ἑτέραν, εἰ μὲν τυγχάνει γυνή, δουλεύειν τῷ δεσπότη (δούλαις γὰρ μόναις γυναιξὶν ἔξεστιν εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ναὸν παριέναι), εἰ δὲ φησὶν εἶναι παρθένος, ἐν τῷ τῆς σύριγγος ἄντρῳ κλεισθῆναι.
- 8.11.2 " ἡμεῖς μὲν οὖν εὐθὺς ἐδεξάμεθα τὴν πρόκλησιν· καὶ γὰρ ἥδειμεν αὐτὴν ἐσομένην.
- 8.11.3 ἡ δὲ Μελίτη θαρρήσασα τῷ παρ' ὃν ἀπεδήμει χρόνον ὁ Θέρσανδρος μηδὲν μοι κοινὸν πρὸς αὐτὴν γεγονέναι πλὴν λόγων, "Ἀλλὰ καὶ ἔγωγε," ἔφη, "ταύτην δέχομαι τὴν πρόκλησιν, καὶ ἔτι πλέον αὐτὴ προστίθιμι· τὸ δὲ μέγιστον, οὐδὲ εἶδον τὸ παράπαν μήτε πολίτην μήτε ξένον ἥκειν

εἰς ὁμιλίαν καθ' ὃν λέγεις καιρόν. σὲ <δὲ τί> δεῖ παθεῖν, ἂν συκοφάντης ἀλῶς;” “Ὅ τι ἄν,” ἔφη, “δόξῃ προστιμῆσαι τοῖς δικασταῖς.

8.11.4 ” ἐπὶ τούτοις διελύθη τὸ δικαστήριον, καὶ εἰς τὴν ὑστεραίαν διώριστο τὰ τῆς προκλήσεως ἡμῖν γενέσθαι. Τὸ δὲ τῆς Στυγὸς ὕδωρ εἶχεν οὕτως.

8.12.1 παρθένος ἦν εὐειδής, ὄνομα Ῥοδῶπις, κυνηγίων ἐρώσα καὶ θήρας πόδες ταχεῖς, εὖστοχοι χεῖρες, ζώνη καὶ μίτρα καὶ ἀνεζωσμένος εἰς γόνυ χιτῶν καὶ κατὰ ἄνδρας κουρὰ τριχῶν. ὁρᾷ ταύτην Ἄρτεμις καὶ ἐπὶ καὶ ἐκάλει καὶ σύνθηρον ἐποίησατο, καὶ τὰ πλεῖστα κοινὰ ἦν αὐταῖς θηράματα. ἀλλὰ καὶ ὤμοσεν αἰεὶ παραμένειν καὶ τὴν πρὸς ἄνδρας ὁμιλίαν φυγεῖν καὶ τὴν ἐξ Ἀφροδίτης ὕβριν μὴ παθεῖν.

8.12.2 ὤμοσεν ἡ Ῥοδῶπις, καὶ ἤκουσεν ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὀργίζεται καὶ ἀμύνασθαι θέλει τὴν κόρην τῆς ὑπεροψίας. νεανίσκος ἦν Ἐφέσιος, καλὸς ἐν μεираκίοις ὅσον Ῥοδῶπις ἐν παρθένοις· Εὐθύνικον αὐτὸν ἐκάλουν· ἐθήρα δὲ καὶ αὐτὸς ὡς Ῥοδῶπις, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁμοίως οὐκ ἤθελεν εἰδέναι.

8.12.4 ἐπ' ἀμφοτέρους οὖν ἡ θεὸς ἔρχεται καὶ τὰς θήρας αὐτῶν εἰς ἐν συνάγει· τέως γὰρ ἦσαν κεχωρισμένοι· ἡ δὲ Ἄρτεμις τηνικαῦτα οὐ παρῆν. παρασημασμένη δὲ τὸν υἱὸν τὸν τοξότην ἡ Ἀφροδίτη εἶπε· “Τέκνον, ζεῦγος τοῦτο ὁρᾷ ἀναφρόδιτον καὶ ἐχθρὸν ἡμῶν καὶ τῶν ἡμετέρων μυστηρίων· ἡ δὲ παρθένος καὶ θρασύτερον ὤμοσε κατ' ἐμοῦ. ὁρᾷ δὲ αὐτοὺς ἐπὶ τὴν ἔλαφον συντρέχοντας. ἄρξαι καὶ σὺ τῆς θήρας ἀπὸ πρώτης τῆς τολμηρᾶς κόρης· καὶ πάντως γε τὸ σὸν βέλος εὖστοχώτερόν ἐστιν.

8.12.5 ” ἐντείνουσιν ἀμφοτέροι τὰ τόξα, ἡ μὲν ἐπὶ τὴν ἔλαφον, ὁ δὲ Ἔρως ἐπὶ τὴν παρθένον· καὶ ἀμφοτέροι τυγχάνουσι, καὶ ἡ κυνηγέτις μετὰ τὴν θήραν ἦν τεθηραμένη. καὶ εἶχεν ἡ μὲν ἔλαφος εἰς τὰ νῶτα τὸ βέλος, ἡ δὲ παρθένος εἰς τὴν καρδίαν· τὸ δὲ βέλος, Εὐθύνικον φιλεῖν.

8.12.6 δευτέρον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦτον δῖστον ἀφίησι. καὶ εἶδον ἀλλήλους Εὐθύνικος καὶ ἡ Ῥοδῶπις.

8.12.7 καὶ ἔστησαν μὲν τὸ πρῶτον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκάτεροι, μηδέτερος ἐκκλίνειν θέλων ἐπὶ θάτερα· κατὰ μικρὸν δὲ τὰ τραύματα ἀμφοῖν ἐξάπτεται, καὶ αὐτοὺς ὁ Ἔρως ἐλαύνει κατὰ τοῦτ' ὅτι ἄντρον, οὗ νῦν ἐστὶν ἡ πηγή, καὶ ἐνταῦθα τὸν ὄρκον ψεύδονται. ἡ Ἄρτεμις ὁρᾷ τὴν Ἀφροδίτην γελῶσαν καὶ τὸ πραχθὲν συνίησι, καὶ εἰς ὕδωρ λυεῖ τὴν κόρην, ἔνθα τὴν παρθενίαν ἔλυσε.

8.12.8 καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν τις αἰτίαν ἔχῃ Ἀφροδισίων, εἰς τὴν πηγὴν εἰσβάσας ἀπολούεται· ἡ δὲ ἐστὶν ὀλίγη καὶ μέχρι κνήμης μέσης. ἡ δὲ κρίσις· ἐγγράψασα τὸν ὄρκον γραμματεῖω μηρίνθω δεδεμένον περιεθήκατο τῇ δέρῃ.

8.12.9 καὶ μὲν ἀψευδῇ τὸν ὄρκον, μένει κατὰ χώραν ἡ πηγή· ἂν δὲ ψεύδεται, τὸ ὕδωρ ὀργίζεται καὶ ἀναβαίνει μέχρι τῆς δέρης καὶ τὸ γραμματεῖον ἐκάλυψε. ταῦτα εἰπόντες καὶ τοῦ καιροῦ προελθόντος εἰς ἐσπέραν ἀπήειμεν κοιμηθησόμενοι, χωρὶς ἕκαστος. Ἐπὶ δὲ τῇ ὑστεραίᾳ ὁ δῆμος μὲν ἅπας παρῆν· ἡγεῖτο δὲ Θέρσανδρος φαιδρῶ τῷ προσώπῳ καὶ εἰς ἡμᾶς ἅμα βλέπων σὺν γέλῳτι.

8.13.1 ἐστόλιστο δὲ ἡ Λευκίππη ἱερᾷ στολῇ· ποδήρης χιτῶν, ὀθόνης ὁ χιτῶν, ζώνη κατὰ μέσον τὸν χιτῶνα, ταινία περὶ τὴν κεφαλὴν φοινικοβαφής, ἀσάνδαλος ὁ ποὺς. καὶ ἡ μὲν εἰσῆλθε πάνυ κοσμίως· ἐγὼ δὲ ὡς εἶδον, εἰστήκειν τρέμων, καὶ ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἔλεγον· “Ὅτι μὲν παρθένος εἶ, Λευκίππη, πεπίστευκα, ἀλλὰ τὸν Πᾶνα, ὃ φιλάττη, φοβοῦμαι.

8.13.3 θεὸς ἐστὶ φιλοπάρθενος, καὶ δέδοικα μὴ δευτέρα καὶ σὺ σύριγξ γένῃ. ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἔφυγεν αὐτὸν διώκοντα ἐν πεδίῳ καὶ ἐδιώκετο ἐν πλάτει· σὲ δὲ καὶ εἴσω θυρῶν ἀπεκλείσαμεν ὡς ἐν πολιορκίᾳ, ἵνα, καὶ διώκῃ, μὴ δύνῃ φυγεῖν. ἀλλ', ὃ δέσποτα Πάν, εὐγνωμονήσεας καὶ μὴ παραβίης τὸν νόμον τοῦ τόπου· ἡμεῖς γὰρ αὐτὸν τετηρήκαμεν.

- 8.13.4 ἐξίτω πάλιν ἡμῖν ἡ Λευκίππη παρθένος· ταύτας πρὸς τὴν Ἄρτεμιν συνθήκας ἔχεις· μὴ ψεύσῃ τὴν παρθένον.” Ταῦτά μου πρὸς ἑμαυτὸν λαλοῦντος μέλος ἐξηκούετο μουσικόν, καὶ ἐλέγετο μηδεπώποτε λιγυρώτερον οὕτως ἀκουσθῆναι· καὶ εὐθὺς ἀνεωγμένας εἶδομεν τὰς θύρας.
- 8.14.2 ὥς δὲ ἐξέθορεν ἡ Λευκίππη, πᾶς μὲν ὁ δῆμος ἐξεβόησεν ὑφ’ ἡδονῆς καὶ τὸν Θέρσανδρον ἐλοιδόρουν, ἐγὼ δὲ ὅστις ἐγεγόνειν οὐκ ἂν εἴποιμι λόγῳ. μίαν μὲν δὴ ταύτην νίκην καλλίστην νενικηκότες ἀπήειμεν· ἐπὶ δὲ τὴν δευτέραν κρίσιν ἐχωροῦμεν, τὴν Στύγα. καὶ ὁ δῆμος οὕτως μετεσκευάζετο πρὸς ταύτην τὴν θέαν, καὶ πάντα συνεπεραίνετο κάκει.
- 8.14.3 ἡ Μελίτη τὸ γραμματεῖον περιέκειτο· ἡ πηγὴ ἔστηκε διαυγῆς καὶ ὀλίγη· ἡ δὲ ἐνέβη εἰς αὐτὴν καὶ ἔστη φαιδρῷ τῷ προσώπῳ. τὸ δὲ ὕδωρ οἷον ἦν κατὰ χώραν ἔμενε, μηδὲ τὸ βραχύτατον ἀναθορὸν τοῦ συνήθους μέτρου.
- 8.14.4 ἐπεὶ δὲ ὁ χρόνος, ὃν ἐνδιατρίβειν ἐν τῇ πηγῇ διώριστο, παρεληλύθει, τὴν μὲν ὁ πρόεδρος δεξιωσάμενος ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξάγει, δύο παλαίσματα τοῦ Θερσάνδρου νενικημένου. μέλλων δὲ καὶ τὸ τρίτον ἡττᾶσθαι, ὑπεκδὺς εἰς τὴν οἰκίαν ἐκδιδράσκει, φοβηθεὶς μὴ καὶ καταλεύσειεν αὐτὸν ὁ δῆμος. τὸν γὰρ Σωσθένην εἴκον ἄγοντες νεανίσκοι τέσσαρες, δύο μὲν τῆς Μελίτης συγγενεῖς, δύο δὲ οἰκέται· τούτους γὰρ ἐπεπόμφει ζητήσοντας αὐτὸν ἡ Μελίτη.
- 8.14.5 συνεῖς δὲ ὁ Θέρσανδρος πόρρωθεν καὶ καταμηνύσειν τὸ πρᾶγμα εἰδώς, ἂν ἐν βασάνοις γένηται, φθάσας ἀποδιδράσκει καὶ νυκτὸς ἐπελθούσης τῆς πόλεως ὑπεξέρχεται. τὸν δὲ Σωσθένην εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐκέλευσαν οἱ ἄρχοντες ἐμβληθῆναι, τοῦ Θερσάνδρου φυγόντος.
- 8.14.6 τότε μὲν οὖν ἀπηλλαττόμεθα, κατακρατοῦντες ἤδη γενόμενοι καὶ ὑπὸ πάντων εὐφημούμενοι. Τῇ δὲ ὕστεραίᾳ τὸν Σωσθένην ἤγον ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν πίστιν.
- 8.15.1 ὁ δὲ ἐπὶ βασάνους ἑαυτὸν ἀγόμενον ἰδὼν πάντα σαφῶς λέγει, ὅσα τε ἐτόλμησεν ὁ Θέρσανδρος καὶ ὅσα αὐτὸς ὑπηρετήσεν· οὐ παρέλιπε δὲ οὐδὲ ὅσα ἰδίᾳ πρὸ τῶν τῆς Λευκίππης θυρῶν διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους περὶ αὐτῆς. καὶ ὁ μὲν αὖθις εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐβέβλητο, δώσων δίκην, τοῦ δὲ Θερσάνδρου φυγὴν ἀπόντος κατέγνωσαν.
- 8.15.2 ἡμᾶς δὲ ὁ ἱερεὺς ὑπεδέχετο πάλιν τὸν εἰθισμένον τρόπον. καὶ μεταξὺ δειπνοῦντες ἐμυθολογοῦμεν ἅ τε τὴν προτέραν ἐτύχομεν εἰπόντες καὶ εἴ τι ἐπιδεέστερον ἦν ὧν ἐπάθομεν.
- 8.15.3 ἡ Λευκίππη δέ, ἅτε δὴ μᾶλλον τὸν πατέρα μηκέτι αἰδουμένη ὥς ἂν σαφῶς παρθένος εὐρεθεῖσα, τὰ συμβάντα μετὰ ἡδονῆς διηγείτο. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν Φάρον ἐγεγόνει καὶ τοὺς ληστὰς, λέγω πρὸς αὐτήν· “Οὐκ ἔρεῖς ἡμῖν τὸν μῦθον τῶν τῆς Φάρου ληστῶν καὶ τῆς ἀποτμηθείσης ἐκεῖ τὸ αἰνιγμα κεφαλῆς, ἵνα σου καὶ ὁ πατὴρ ἀκούσῃ; τοῦτο γὰρ μόνον ἐνδέει πρὸς ἀκρόασιν τοῦ παντὸς δράματος.
- 8.15.4 ” “Γυναῖκα,” ἔφη, “κακοδαίμονα ἐξαπατήσαντες οἱ λησταὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ πωλουσῶν τὰ Ἀφροδίτης ὥς δὴ ναυκλήρῳ τινὶ γυναῖκα συνεσομένην ἐπὶ τοῦ σκάφους, ταύτην εἶχον ἐπὶ τῆς νεῶς, ἀγνοοῦσαν τὴν ἀλήθειαν ἐφ’ ᾗ παρῆν, ὑπομένουσαν δὲ ἡσυχῇ σὺν τινὶ τῶν πειρατῶν· λόγῳ δ’ ἦν ἐραστής ὁ ληστής.
- 8.16.2 ἐπεὶ δὲ ἀρπάσαντές με, ὥς εἶδες, ἐνέθεσαν τῷ σκάφει καὶ πτερῶσαντες αὐτὸ ταῖς κώπαις ἔφυγον, ὁρῶντες τὴν διώκουσαν ναῦν φθάνουσαν, περιελόντες τὸν τε κόσμον καὶ τὴν ἐσθῆτα τῆς ταλαιπώρου γυναικὸς ἐμοὶ περιτιθέασι, τοὺς δὲ ἐμοὺς χιτωνίσκους ἐκείνη· καὶ στήσαντες αὐτὴν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὅθεν διώκοντες ὤψεσθε, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνουσιν αὐτῆς, καὶ τὸ μὲν σῶμα ἔρριψαν, ὥς εἶδες, κατὰ τῆς θαλάσσης, τὴν δὲ κεφαλὴν, ὥς ἔπεσεν, εἶχον ἐπὶ τῆς νεῶς τότε. μικρὸν γὰρ ὕστερον καὶ ταύτην ἀποσκευάσαντες ἔρριψαν ὁμοίως, ὅτε μηκέτι τοὺς διώκοντας εἶχον.
- 8.16.3

οὐκ οἶδα δὲ πότερον τούτου χάριν προπαρασκευάσαντες ἔτυχον τὴν γυναῖκα ἢ διεγνωκότες ἀνδραποδίσαντες πωλῆσαι, ὥσπερ ὕστερον πεπράκασι κάμῃ· τῷ δὲ διώκεσθαι πρὸς ἀπάτην τῶν διωκόντων ἀντ' ἐμοῦ σφάττουσι, νομίζοντες πλέον ἐμπολήσειν ἐκ τῆς ἐμῆς πράσεως ἢ τῆς ἐκείνης, διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὸν Χαιρέαν τὴν ἀξίαν δόντα δίκην ἐπεῖδον· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ συμβουλευσας ἀντ' ἐμοῦ τὴν ἄνθρωπον ἀποκτείναντας ῥῖψαι.

- 8.16.5 ὁ δὲ λοιπὸς τῶν ληστῶν ὄχλος οὐκ ἔφασάν με αὐτῷ ἀφήσειν μόνῳ· φθάνειν γὰρ ἤδη λαβόντα σῶμα ἕτερον, ὃ πραθὲν ἂν παρέσχεν αὐτοῖς ἀφορμὴν κέρδους· δεῖν δὲ ἀντὶ τῆς θανούσης ἐμὲ πραθεῖσαν κοινὴν ἅπασιν αὐτοῖς γενέσθαι μᾶλλον ἢ ἐκείνῳ μόνῳ. ὥς δὲ ἀντέλεγε, δικαιολογούμενος δῆθεν καὶ τὰς συνθήκας προφέρων, ὥς οὐκ εἰς πρᾶσιν ἀρπάσειεν αὐτοῖς, ἀλλ' ἐρωμένην αὐτῷ, καὶ τι θρασύτερον εἶπε, τίς τῶν ληστῶν, καλῶς ποιῶν, ὅπισθεν ἐστῶς ἀποκόπτει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.
- 8.16.7 ὁ μὲν οὖν δίκην οὐ μεμπτὴν δούς τῆς ἀρπαγῆς ἔρριπτο καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς θαλάσσης· οἱ δὲ λησταί, δύο πλεύσαντες ἡμερῶν, ἄγουσί με οὐκ οἶδ' ὅποι γε καὶ πιπράσκουσιν ἐμπόρῳ συνήθει, κάκεϊνος Σωσθένης.” Λέγει δὴ καὶ ὁ Σώστρατος· “Ἐπεὶ τοίνυν τοὺς ὑμετέρους μύθους, ὦ παιδία, κατελέξατε, φέρε ἀκούσατε,” ἔφη, “καὶ παρ' ἐμοῦ τὰ οἴκοι πραχθέντα περὶ Καλλιγόνῃν τὴν σὴν, ὦ Κλειτοφῶν, ἀδελφὴν, ἵνα μὴ ἀσύμβολος ὦ μυθολογίας παντάπασι.
- 8.17.1 ” κἀγὼ ἀκούσας τὸ τῆς ἀδελφῆς ὄνομα πάνυ τὴν γνώμην ἐπεστράφην καί, “Ἄγε, πάτερ,” εἶπον, “λέγε· μόνον περὶ ζώσης λέγοις.
- 8.17.2 ” ἄρχεται δὴ λέγειν ἃ φθάνω προειρηκὼς ἅπαντα, τὸν Καλλισθένην, τὸν χρησμόν, τὴν θεωρίαν, τὸν λέμβον, τὴν ἀρπαγὴν. εἶτα προσέθηκεν ὅτι “Μαθὼν κατὰ τὸν πλοῦν ὥς οὐκ εἴη θυγάτηρ ἐμὴ, διημαρτηθεῖν δὲ τὸ πᾶν ἔργον αὐτῷ, ἥρα δὲ ὁμῶς καὶ σφόδρα τῆς Καλλιγόνης.
- 8.17.3 προσπεσὼν αὐτῆς τοῖς γόνασι, ‘Δέσποινα,’ εἶπε, ‘μὴ με νομίσης ληστὴν εἶναί τινα καὶ κακοῦργον· ἀλλὰ γὰρ εἰμι τῶν εὖ γεγονότων, γένει Βυζάντιος, δεύτερος οὐδενός. ἔρως δέ με ληστείας ὑποκριτὴν πεποίηκε καὶ ταύτας ἐπὶ σοὶ πλέξαι τὰς τέχνας. δοῦλον οὖν με σεαυτῆς ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας νόμιζε. καὶ σοι προῖκα ἐπιδίδωμι, τὸ μὲν πρῶτον ἑμαυτόν, ἔπειτα ὅσῃν οὐκ ἂν ὁ πατήρ ἐπέδωκέ σοι. τηρήσω δέ σε παρθένον μέχρι περ ἂν σοὶ δοκῇ· καὶ ταῦτα εἰπὼν καὶ ἔτι τούτων πλείονα εὐαγωγότεραν τὴν κόρην αὐτῷ γενέσθαι παρεσκεύασεν.
- 8.17.4 ἦν δὲ καὶ ὀφθῆναι καλὸς καὶ στωμύλος καὶ πιθανώτατος· καὶ ἐπειδὴ ἦκεν εἰς τὸ Βυζάντιον, συμβόλαιον ποιησάμενος προικὸς μεγίστης καὶ τὰ ἄλλα πολυτελῶς παρασκευάσας, ἐσθῆτά τε καὶ χρυσὸν καὶ ὅσα εἰς κόσμον γυναικῶν εὐδαιμόνων, περιεῖπεν εὖ καὶ καλῶς, ἄχραντον τηρῶν, ὥς ἐπηγγείλατο· ὥστε καὶ αὐτὴν ἥρήκει τὴν κόρην ἤδη. ὁ δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα παρῆχεν ἑαυτὸν κοσμιώτατον καὶ ἐπεικῇ καὶ σώφρονα, καὶ ἦν τις ἐξαίφνης περὶ τὸν νεανίσκον θαυμαστὴ μεταβολή.
- 8.17.5 ἔδρας τε γὰρ ἐξανίστατο τοῖς πρεσβυτέροις καὶ ἐπεμελεῖτο φθάνειν προσαγορεύων τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ τὸ τέως ἄκριτον πολυτελὲς ἐκ τῆς πρὶν ἀσωτίας εἰς τὸ εὖβουλον μεταπίπτον, τὸ μεγαλόφρον ἐφύλαττε πρὸς τοὺς ἐν χρεῖα τοῦ λαβεῖν διὰ πενίαν ὄντας· ὥστε θαυμάζειν ἅπαντας τὸ αἰφνίδιον οὕτως ἐκ τοῦ χείρονος εἰς τὸ πάνυ χρηστὸν μετελθόν. ἐμὲ δ' οὖν ἥρήκει πάντων μᾶλλον, καὶ ὑπερηγάπων αὐτὸν καὶ τὴν πρὶν ἀσωτίαν φύσεως ἐνόμιζον εἶναι θαυμαστὴν μεγαλουργίαν, ἀλλ' οὐκ ἀκρασίαν.
- 8.17.7 κάμῃ οὖν ὑπεισῆει τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, ὅτι κάκεϊνος τὴν πρώτην ἡλικίαν σφόδρα δόξας ἀκόλαστος εἶναι πάντας ὑπερέβαλεν Ἀθηναίους ὕστερον σοφία τε καὶ ἀνδραγαθία. καὶ δὴ μετενόουν ἀποσκορακίσας αὐτόν, ὅτε μοι περὶ τοῦ τῆς θυγατρὸς διελέχθη γάμου· καὶ γὰρ με σφόδρα ἐθεράπευε καὶ ἐκάλει πατέρα καὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐδορυφόρει καὶ τῶν εἰς πόλεμον γυμνασίῳ οὐκ ἡμέλει, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἐρρωμένως ἐν ταῖς ἱππασίαις διέπρεπεν.

- 8.17.9 ἦν μὲν οὖν καὶ παρὰ τὸν τῆς ἀσωτίας χρόνον τούτοις χαίρων καὶ χρώμενος, ἀλλ' ὡς ἐν τρυφῇ καὶ παιδιᾷ· τὸ δὲ ἀνδρεῖον ὅμως αὐτῷ καὶ τὸ ἔμπειρον λεληθότως ἐτρέφετο. τέλεον δὲ ἦν αὐτῷ τὸ ἔργον πρὸς τὸ καρτερῶς καὶ ποικίλως διαπρέπειν ἐν τοῖς πολεμικοῖς. ἐπεδίδου δὲ καὶ χρήματα ἱκανὰ τῇ πόλει.
- 8.17.10 κἀκεῖνον ἅμα ἐμοὶ στρατηγὸν προεβάλλοντο· ὅθεν ἔτι μᾶλλον ὑπερησπάζετό με, ὑπήκοόν μοι κατὰ πάντα παρέχων ἑαυτόν.” “Ἐπεὶ δὲ ἐνίκησαμεν τὸν πόλεμον ἐπιφανείᾳ τῶν θεῶν, ὑποστρέψαντες εἰς τὸ Βυζάντιον, εὐφημοῦντες τὸν Ἡρακλέα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, ἐχειροτονήθημεν, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα τῇ Ἀρτέμιδι, ὃ δὲ εἰς Τύρον Ἡρακλεῖ, λαβόμενός μου τῆς δεξιᾶς ὁ Καλλισθένης διηγεῖται πρῶτον τὰ πεπραγμένα αὐτῷ περὶ τὴν Καλλιγόνην.
- 8.18.2 “Ἀλλὰ ἅπερ ἐποιήσαμεν, πάτερ,“ εἶπε, “τὰ μὲν νεότητος φύσει πέπρακται βία, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα προαιρέσει. παρθένον γὰρ τὴν κόρην μέχρι τούτου τετήρηκα, καὶ ταῦτα πολέμοις ὁμιλῶν, ἐν οἷς οὐδεὶς ἀναβάλλεται τὰς ἡδονάς. νῦν οὖν εἰς τὴν Τύρον αὐτὴν ἀπαγαγεῖν ἔγνωκα πρὸς τὸν πατέρα καὶ νόμῳ παρ’ ἐκείνου λαβεῖν τὸν γάμον.
- 8.18.3 ἂν μὲν οὖν ἐθελήσῃ μοι δοῦναι τὴν κόρην, ἀγαθῇ τύχῃ δέξομαι· ἂν δὲ σκαιὸς γένηται καὶ δύσκολος, παρθένον αὐτὴν ἀπολήψεται. ἐγὼ γὰρ προῖκα ἐπιδιδούς οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀγαπητῶς ἂν λάβοιμι τὸν γάμον.
- 8.18.4 ‘ἀναγνώσομαι δέ σοι καὶ τὸ συμβόλαιον, ὃ φθάνω πρὸ τοῦ πολέμου γράψας, δεόμενος συνοικίσαι τῷ Καλλισθένει τὴν κόρην, τό τε γένος αὐτοῦ καταλέγων καὶ τὸ ἀξίωμα καὶ τὰς ἐν τοῖς πολέμοις ἀριστείας. τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἡμῖν τὸ συγκείμενον. ἐγὼ δέ, ἦν τὴν ἔφεσιν ἀγωνισώμεθα, διέγνωκα πρῶτον μὲν εἰς τὸ Βυζάντιον διαπλεῦσαι, μετὰ ταῦτα δὲ εἰς τὴν Τύρον.
- 8.18.5 ” καὶ ταῦτα διαμυθολογήσαντες ἐκοιμήθημεν τὸν αὐτὸν τρόπον. Τῇ δ’ ὕστεραίᾳ παραγενόμενος ὁ Κλεινίας ἔφη Θέρσανδρον διὰ τῆς νυκτὸς ἀποδεδρακέναι· τὴν γὰρ ἔφεσιν οὐχ ὡς ἀγωνιούμενον πεποιῆσθαι, βουλόμενον δὲ μετὰ προφάσεως ἐπισχεθῆναι τὸν ἔλεγχον ᾧ ἐτόλμησε.
- 8.19.2 μέιναντες οὖν τῶν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, ὅσων ἦν ἡ προθεσμία, προσελθόντες τῷ προέδρῳ καὶ τοὺς νόμους ἀναγνόντες, καθ’ οὓς οὐδεὶς ἔτι τῷ Θερσάνδρῳ λόγος πρὸς ἡμᾶς ἦν, νεῶς ἐπιβάντες καὶ οὐρίῳ χρησάμενοι πνεύματι κατήραμεν εἰς τὸ Βυζάντιον, κἀκεῖ τοὺς πολυεύκτους ἐπιτελέσαντες γάμους ἀπεδημήσαμεν εἰς τὴν Τύρον. δύο δὲ ὕστερον ἡμερῶν τοῦ Καλλισθένους ἐλθόντες εὗρομεν τὸν πατέρα μέλλοντα θύειν τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς εἰς τὴν ὕστεραίαν.
- 8.19.3 παρῆμεν οὖν ὡς καὶ συνθύσοντες αὐτῷ καὶ εὐξόμενοι τοῖς θεοῖς τοὺς τε ἐμούς καὶ τοὺς ἐκείνου γάμους σὺν ἀγαθαῖς φυλαχθῆναι τύχαις. καὶ διεγνώκαμεν ἐν τῇ Τύρῳ παραχειμάσαντες διελθεῖν εἰς τὸ Βυζάντιον.